

Trêu Ghẹo Hạ Đường Thê

Contents

Trêu Ghẹo Hạ Đường Thê	1
1. Văn Án	1
2. Tiết Tử	2
3. Chương 1	5
4. Chương 2	12
5. Chương 3	20
6. Chương 4	26
7. Chương 5	32
8. Chương 6	39
9. Chương 7	46
10. Chương 8	52
11. Chương 9	59
12. Chương 10	66
13. Vì Thanh	72

Trêu Ghẹo Hạ Đường Thê

Giới thiệu

Văn án *** Vất vả lắm hần mới “hưu”(1) được chính thê hồng hạnh vượt tường(2) kia, chắc chắn ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/treu-ghео-ha-duong-the>

1. Văn Án

Văn án

Tặng Tiểu Hồng Nhi đáng yêu

Vất vả lắm hần mới “hưu” được chính thể hồng hạnh vượt tường kia, chắc chắn phải nhanh chóng đốt pháo ăn mừng, mau chóng nạp thêm hai ba tỳ thiếp, tiếp tục khai chi tán diệp mới đúng,

Nhưng sao lại quan tâm đến người vợ cũ đã bị vứt bỏ kia, thậm chí còn không có hứng thú với các cô gái khác ?

Hần thừa nhận, từ khi nàng tự sát không thành liền trở nên rất khác thường!

Từ một con chuột chạy qua đường ngày ngày bị bêu xấu, lại trở thành người có lòng bác ái được mọi người ca ngợi.

Ng.uồ.n .từ. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Chẳng những thái độ trở nên dễ gần mà còn nói cảm ơn với hạ nhân, còn mỉm cười với tùy tùng.

Càng khoa trương hơn, rõ ràng là một đại tiểu thư không hiểu gì cũng chả biết làm gì,

Bây giờ nàng lại quỳ tiền trợ giúp dân nghèo, tự mở nhà trọ, còn nói chuyện tự nhiên với người nước ngoài!

Nàng không còn là nhân vật chính trong lời đồn đãi, là một nữ nhân thích trêu hoa ghẹo nguyệt, không tuân thủ nữ tắc nữa,

Đáng lẽ ra nên sớm đuổi nàng ra khỏi đầu óc, nhưng tại sao hần lại nằm mơ thấy “xuân mộng” với nàng chứ ? !

Nhưng hần không dám phủ nhận cách nói này, nhưng sau khi biết anh em tốt của mình đã động tâm với nàng,

Hần lại không chừa thủ đoạn nào, đoạt lại nàng ...

(1) hưu : bỏ

(2) hồng hạnh vượt tường : người vợ ngoại tình

(3) khai chi tán diệp : ở đây có nghĩa là sinh thêm nhiều con cháu, cưới thêm nhiều vợ.

(4) xuân mộng : giấc mơ thấy mình đang make love với người khác, hoặc gần gần như thế.

2. Tiết Tử

Tiết tử

Bhutan. Phi trường Barlow

Trong đại sảnh người đến người đi, một thiếu nữ tựa vào ghế, thỉnh thoảng lại ngủ gật, ánh sáng ảm áp xuyên qua lớp thủy tinh, rọi lên làn da trắng nõn mềm mại của cô, lông mi dài vẽ thành một cây quạt cong, sóng mũi cao đẹp, đôi môi anh đào nhợt nhạt cười, mặc dù rất khó ngủ nhưng dường như cô đang trong giấc mộng đẹp, làm ai đi ngang qua cũng cười một tiếng.

Lúc này, một Lạt Ma có vẻ ngoài xuất chúng trẻ tuổi đang đi vào, phía sau hần không thiếu tăng lữ, ni cô đi theo, Lạt Ma trẻ tuổi nhìn quanh đại sảnh, sau đó ra hiệu cho bọn người phía sau dừng lại, bản thân thì tiêu sái tự nhiên đi đến trước mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ nặng nề gật đầu một tiếng, sau đó nhanh chóng tỉnh lại, khi nhìn thấy Lạt Ma đang đến gần mình, cô chớp chớp đôi mắt lơ đãng, thản nhiên cười với hần.

“Mẹ con đâu ?” Giọng nói của Lạt Ma trẻ tuổi trầm tĩnh, nghe tới như tắm gió xuân.

“Vẫn còn ở trên kia tham quan khu khảo cổ.”

Gương mặt xinh đẹp của Hạ Mẫn Nhi khẽ nhú mũi lại, đứng dậy từ trên ghế, cô đứng thẳng lên gần 1m80, cứ cử động là lập tức thấy cổ đau đớn không ngừng.

Cô ăn mặc rất đơn giản, chiếc áo T-shirt có mũ, sau đó là quần short jeans với thắt lưng, giày xăng đan La Mã, mái tóc dài cột thành đuôi ngựa, cả người tản ra khí chất thanh xuân vô địch, hấp dẫn vô số ánh mắt bay tới.

“Bạn ở Đài Loan vẫn chưa tới à?” Lạt Ma trẻ tuổi lại hỏi.

“Ừ, ba không thể chờ một chút sao? Con muốn để ba xem mặt cô ấy thử!” Hai tay Hạ Mẫn Nhi tạo thành chữ thập cầu xin.

Từ trong cặp mắt sâu thẳm kia có thể biết cô đang có chủ ý gì. Tiểu tử này còn muốn làm nguyệt lão sao?!

Hắn khẽ mỉm cười, giao chuỗi tràng châu Phật giáo trên tay cho cô, “Mang nó đi.”

“Ừm!” Đôi môi đỏ mọng chu lên, nhìn đám tăng lữ đi ra ngoài, cùng lúc đó, có một người Đài Loan đang xách một rương ba lô đến.

Aizz! Đúng là không có duyên! Trong lòng Hạ Mẫn Nhi thầm nhủ.

Hà Hiểu Uyển hồn hể chạy tới, “Thật xin lỗi, chị đến trễ rồi, nhưng mà chiếc xe đó thật đúng là chậm như rùa bò.” Làm cô phải đi mất một thời gian dài mới đến đây hội họp cùng Hạ Mẫn Nhi được.

“Không sao đâu, xe của em đang để bên ngoài mà.” Hạ Mẫn Nhi gọn gàng nhanh chóng cầm lấy ba lô, ý bảo cô cùng cô ta ra khỏi đại sảnh sân bay.

Hà Hiểu Uyển lớn hơn cô năm tuổi, là một cô bạn tốt thường xuyên chăm sóc cô lúc cô đi du lịch ở Đài Loan, lần này vì phải viết một bài du lịch ở Bhutan cho nên xin cô làm hướng dẫn viên du lịch, bởi vì cô có một nửa là người Bhutan. Hà Hiểu Uyển không biết cô ở Mã Nhã, chỉ đến Bhutan sớm hơn cô một giờ thôi.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Mẫn Nhi mở chiếc cửa màu đỏ của xe ra, chở cô ta ra khỏi phi trường, đi từ sông Ưng Thu vào thẳng thủ đô, khi vượt núi băng đèo, thỉnh thoảng còn có thể thấy mấy đỉnh tháp Lạt Ma Tự cực kỳ huyền ảo.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Hà Hiểu Uyển ngấm cảnh, ngáp liên hồi bỗng nhớ ra được một chuyện, cô lấy máy tính ra, hưng trí nhìn Hạ Mẫn Nhi đang chuyên tâm lái xe nói: “Chị nhớ sinh nhật của em là năm 1992...” Cô vừa hỏi vừa gõ máy tính liên tục, “Đúng không?”

“Đúng.”

“Để chị xem tử vi giúp em nào, rất chuẩn, để xem mạng của em đã.” Cô vừa nói vừa gõ bàn phím, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, “Cùng cung với Lưu Tinh và Thiên Cơ tinh, đặc biệt có húng thú với lịch sử, năng lực ứng biến rất mạnh...”

Đó là dĩ nhiên! Hạ Mẫn Nhi cười phá lên. Cô có người mẹ làm khảo cổ, trước khi cô biết cầm bình sữa để uống đã mang cô đến Ai Cập, rồi đi khắp các núi, các châu lục, gần thì hai ba tháng, có khi còn ở lại hai ba năm, cô còn có một người cha làm Lạt Ma, cho nên cũng biết khá nhiều về kinh Phật.

Nhưng từ sau khi cha mẹ ly hôn, cô càng giống một đám mây đi khắp mọi nơi, có khi đi theo cha, có khi đi theo mẹ, có khi lại tự do đi đến các nơi trên thế giới, cha mẹ không can thiệp vào, triết lý cũng là quan điểm chung duy nhất của hai người là - - tùy ngộ nhi an, thỏa mãn vui vẻ.

“Tính cách thiện lương, thông minh, thích giúp người ... ,” Hà Hiểu Uyển tiếp tục gõ theo vài từ khóa, “Đúng là Thiên Cơ Tinh! Cuộc sống của em sắp có sự thay đổi lớn, nhưng lại cùng cung với một ngôi sao may mắn, có nghĩa sẽ được quý nhân giúp đỡ ,” Cô lại gõ thêm vài từ khóa nữa, “Để xem vận khí năm nay của em xem nào...”

Hình dạng S của núi nghiêng càng lúc càng nhiều, Hà Hiểu Uyển cũng nghiêng ngả theo nhưng cô vẫn tiếp tục gõ bàn phím, không hề ảnh hưởng chút gì.

“Wow, trong năm nay sẽ xuất hiện một việc mà em không ngờ đến, còn làm em kinh ngạc khôn nhiều...” Cô bỗng nhiên dừng lại, “May quá, không có gì xấu, mọi việc cuối cùng cũng tốt đẹp, hơn nữa còn là do bản thân em tự vượt qua, đúng là người có chí lớn.”

Cô giơ ngón tay cái lên với cô bạn xinh đẹp động lòng người, nhưng cũng vì vậy mà cô phát hiện, Hạ Mẫn Nhi này giờ cần bản không nghe cô nói gì cả, chỉ nhứ mày thật chặt, cố gắng tránh các nguy hiểm ở đường núi phía trước.

“Hi hi, chiêm tinh thuật thời xưa ở Trung Quốc cực kỳ chuẩn xác, em có nghe chị đang nói không ?”

“Chị Uyển Uyển à, không phải các ngôi sao đó đều xuất phát từ Bắc Âu hay sao? Em bây giờ cũng là Mẫn Thiên Tinh đây, chỉ là không tìm được trung tâm thôi.” Cô lúng túng thừa nhận, “Ý của em là — chúng ta lạc đường rồi!”

“Gì? Lạc đường ”

Hà Hiểu Uyển kinh ngạc nháy mắt mấy cái, nhìn phía ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện, chiếc xe đã cách bờ biển hơn 2 ngàn, 3 ngàn thước độ cao, bao xung quanh là sương mù mù mịt, nhìn gần lại, bóng rừng rậm rì, cảm giác giống như bị một thứ gì đó rất thần bí bao quanh, làm cô không khỏi thấp thỏm.

“Con đường nhỏ như vậy, ngay cả quay đầu lại cũng khó khăn, làm sao đây ?”

“Không sao, có đường thì chắc sẽ có người thôi.” Hạ Mẫn Nhi thấy cô lo lắng, vội vàng trấn an.

“Cũng đúng, chúng ta vừa gặp đã hợp duyên có lẽ vì có tính cách giống nhau.” Cô cười đóng lại laptop, nhìn ngoài cửa sổ một chút, không nói gì nhìn Hạ Mẫn Nhi, lúc này mới phát hiện trên tay cô bạn đang mang một chuỗi trân châu Phật giáo, cô đột nhiên nhớ tới, “Đúng rồi, lúc này ở phi trường chị thấy có một Lạt Ma rất đẹp trai đi lướt qua, đáng lẽ chị nên xin anh ấy một tấm hình, haizzz, người đàn ông như thế mà đi làm Lạt Ma, thật là đáng tiếc.”

Hạ Mẫn Nhi cười một tiếng, “Ông ấy là ba em đấy, em đang định giới thiệu hai người quen biết nhau, dù sao mẹ em cũng đã có gia đình mới rồi, nhưng vừa này chị tới trễ không gặp được, thật đáng tiếc.”

“Cái gì? !” Hà Hiểu Uyển chuyển nghe vậy, oa oa kêu to, “Chị cứ nghĩ Lạt Ma không được cưới vợ chứ ?”

“Ở Bhutan chỉ có giáo phái Lôi Long là cấm điều này, ba em thuộc giáo phái khác, được phép cưới vợ sinh con.”

Thì ra là vậy ... Cô gật đầu. Được! Dân chúng Bhutan tôn Lôi Long làm thần thánh, cũng gọi quốc gia của mình là Lôi Long chi quốc, quốc kỳ cũng liên quan đến Lôi Long. Nói đến truyền thuyết Lôi Long thì theo lời đồn, khi xuân hạ giao nhau, khi gió từ núi Himalaya cùng gió biển chạm vào nhau sẽ xảy ra một cơn sấm sét, đó cũng chính là lúc Lôi Long thức tỉnh.

Hà Hiểu Uyển vừa nghĩ đến truyền thuyết này thì cả ngọn núi vang lên một tiếng quái dị, sau đó bắt đầu xuất hiện một cơn gió khác thường, trong chớp mắt, sấm sét mưa rào nhanh chóng lan đến.

Mặc dù khí hậu trên núi thay đổi thất thường nhưng hình như cũng hơi nhanh rồi! “Mẫn Nhi, em mở đèn đi, coi chừng lầy nữa lại không thấy đường nữa.” Phải nhắc nhở bạn tốt, cô không quên đường núi này hẹp biết bao nhiêu.

“Em biết rồi ...” Hạ Mẫn Nhi còn chưa nói hết, chiếc xe lại bị chấn động, sau đó bắt đầu rơi vào hố lầy, cho dù cô cố nhấn ga thế nào cũng không chạy ra khỏi hố được.

Tiếng sấm oanh long, cơn mưa xối xả tiếp tục xuống.

“Để chị xuống xe xem sao.” Hà Hiểu Uyển lập tức mở cửa xe, quả nhiên, một nửa xe đã bị lún xuống bùn lầy.

Hạ Mẫn Nhi cũng xuống xe, “Chị Uyển Uyển, chị lên xe đi, chị không biết cách xử lý đâu.”

Cô hí hóp mắt lại, “Được mà được mà, để chị đi tìm xem có cành cây gỗ khô không.”

Mưa to lất phất, cô đành dựa vào góc núi, bứt mấy cành cây ra, sau khi ném hết vào trong hố, cô liền gõ gõ cửa xe, ra hiệu cho Hạ Mẫn Nhi thử lại lần nữa.

Cô cố gắng nhấn ga, từ chiếc xe phát ra một âm thanh khác thường, Hà Hiếu Uyển dứt khoát nằm xuống, híp mắt lại nhìn, sau khi thấy bánh xe bắt đầu có dấu hiệu đi lên, cô hét to : “Tiếp tục đi.”

Hạ Mẫn Nhi lại dùng lực nhấn ga, bánh xe lại phát ra tiếng “lạp tạp lạp tạp”, sau đó “Phốc” một tiếng, cuối cùng chiếc xe cũng chạy lên được, chỉ là - -

Trong nháy mắt, chiếc xe hoàn toàn biến mất trong cơn mưa.

“Mẫn Nhi, chị còn chưa lên xe mà!” Hà Hiếu Uyển chạy theo hai bước, chờ bạn tốt trở về nhưng mãi mà không thấy bóng xe, cô kêu to : “Đừng đùa nữa, không vui đâu!”

Mưa rơi tạm ngừng, không lâu, mây mù biến mất, bầu trời lại trong xanh như trước, cô phát hiện mình đang đứng trong một con đường hẹp ở vách núi, trước mắt là mấy ngọn núi cao hiểm trở, dường như có vài giọt nước róc rách rơi xuống, phản ứng đầu tiên là nhú lông mày, đột nhiên cảm thấy dưới chân lạnh lạnh, cô cúi đầu nhìn xuống, sắc mặt thoáng chốc biến đổi.

Ông, ông, ông trời ơi ... Cô đang đứng cạnh mép đá !

Chân Hà Hiếu Uyển run rẩy ngã xuống bùn đất, cảm thấy một âm thanh thê lương đang vang lên khắp núi, gương mặt trắng bệch lộ ra vẻ kinh ngạc, ngu ngơ.

3. Chương 1

Chương 1

Thật ồn ào, đau quá.

Hạ Mẫn Nhi cảm thấy cả người đều đau, muốn mở mắt nhưng mí mắt thì không tài nào mở được, chỉ chốc lát sau, bóng tối lại nuốt lấy cô, vài ngày sau, thần chí của cô vẫn không rõ, vẫn hỗn loạn, sau đó vẫn rơi vào bóng tối đen mịt.

Thỉnh thoảng cô lại nghe thấy được âm thanh, mang hàm ý phê bình - -

“Đúng là, tự nhiên lại điên cuồng thúc xe ngựa vào vách núi, chắc chắn cô ta muốn chết rồi!”

“Nhưng ông trời đúng là tốt với cô ta, cô ta rơi ra từ xe ngựa, cả người may mắn đáp trúng tấm nệm, nếu không chắc chắn sẽ có kết cục như chiếc xe ngựa, vỡ tan tành không còn gì.”

“Đúng là mạng lớn thật, nhưng bây giờ đầu óc ngu ngu ngơ ngơ, ngũ tạng lục phủ đều bị thương, xương cũng bị thương vài nơi, phải chi cô ta chết luôn cho rồi, còn sống để trả tiền trị bệnh làm chi ?”

Chết ? ! Đúng vậy, nàng thật sự thấy cả người đau nhức, cũng thường thở hổn hển, cảm giác như mình là con búp bê rách bị lật tới lật lui, động tác thô lỗ, thường nàng đau đến mức rống lên, nhưng cổ họng của nàng đau quá, thân thể lại không có lực, giống như không làm gì được cả.

Ngủ giấc không biết qua bao nhiêu ngày, ý thức của nàng vẫn mơ hồ, nhưng cũng rõ ràng hơn lúc trước một ít, nàng có thể cảm giác được mỗi sáng mình đều bị mớm thuốc đông y, lại có người dùng ghim châm vào thân thể nàng, làm nàng vừa mới vừa đau, một ngày rồi một ngày...

“Hừ! Nửa chết nửa sống, người nghĩ như vậy thì sẽ không bị vứt bỏ ư ? ! Hạ Mẫn Mẫn, người muốn chết thì chết nhanh đi, đừng ngăn cản ta làm chính thất phu nhân.”

Một thanh âm tức giận bén nhọn vang lên bên tai cô, cô cảm thấy thật ồn ào, lại muốn bắt bẻ nàng ta, nàng tên Hạ Mẫn Nhi, không phải Hạ Mẫn Mẫn!

Nhưng trong nháy mắt, nàng lại lâm vào hôn mê.

Không lâu sau lại có người lay lay nàng, khí lực rất nhẹ, nhưng sau đó - - tắt !

Có làm không? Có người đang đánh nàng sao ? Đau quá !

“Đúng, đánh mạnh một chút, kêu mẹ mi mau tỉnh lại, nếu không, người cứ chờ bị quăng đi.”

Hạ Mẫn Nhi hoảng hốt. Mẹ cái gì chứ ? Chẳng lẽ đang kêu nàng sao ? Nàng mới mười tám tuổi, còn mẹ cái gì ? Kỳ lạ, sao nàng lại cảm thấy mặt mình ươn ướt chứ ?

Nhưng trong nháy mắt, nàng lại bất tỉnh đi.

Nhưng đôi khi nàng lại nghe thấy một giọng nam trầm trầm, từ tính, âm thanh này quả thật rất ít khi nghe thấy.

“Nàng như thế nào?”

“Bẩm Cừu Gia, càng lúc càng tốt, người xem, những vết thương trên mặt phu nhân đã được điều trị tốt, những chỗ khác cũng không có gì đáng ngại, hai tháng này điều dưỡng uống thuốc, mạch tượng sẽ trở lại bình thường.”

Hai tháng? Ai? Nàng sao? ! Hạ Mẫn Nhi nghĩ thầm.

“Vậy tại sao nàng ta vẫn không tỉnh ?”

“Lão phu cũng không hiểu, có lẽ Đại phu nhân bị kinh sợ rất nghiêm trọng cho nên không dám tỉnh lại.”

Không! Ta tỉnh, chỉ là không mở nổi mí mắt a! Hạ Mẫn Nhi muốn kêu lên, nhưng lại không nghe thấy được âm thanh của mình.

Không biết lại qua mấy ngày, rốt cuộc, lại có một người nữa gõ gõ vào gò má nàng, lại thêm một chút gì đó ẩm ướt cay cay rơi vào mắt, lông mày nàng cau lại, sau đó thì tỉnh lại.

Nhưng khi mở mắt ra, nàng vẫn không hiểu nàng có phải còn đang mơ hay không ?

Có phải nàng đang nằm mơ không ?

Mặc dù mơ mơ hồ hồ, thấy một đứa bé một tuổi đang yên ổn ngồi trên ngực nàng, đôi tay nhỏ bé vuốt gương mặt xinh đẹp, cái miệng hình thoi chảy xuống một giọt lại một giọt —

Cô lấy cánh tay mập mập kia, lại gạt đi nước miếng trên mặt, sau đó - -

Là người cổ đại à ? Nàng nháy mắt mấy cái, để đôi mắt rõ ràng trở lại. Không sai, mấy người này ăn mặc như diễn viên cổ trang, đi qua đi lại trước mặt nàng, có nam, có nữ, có già có trẻ, mà căn phòng này cũng y hệt như trong truyền hình, chiếc bàn đen gỗ mộc, tủ treo quần áo, bàn trang điểm làm bằng gỗ thô, cái gương đồng to ở đối diện ...

“A... A... A...” Cậu bé kêu lên những tiếng kỳ lạ, rốt cục cũng có người chú ý đến nàng

Sau đó có người xông lên phía trước, một tay ôm lấy đứa bé trai, bảo phải báo cho Gia gì gì đó, nhưng đa số người đều cung kính đứng đằng sau một mỹ nữ.

Trên đầu mỹ nhân này là một chiếc trâm đơn giản, mặc chiếc váy dài tao nhã nhưng ánh mắt lại lạnh tựa như băng, giống như đang có huyết hải thâm cừu gì với cô vậy

Nhưng những nam nữ già trẻ khác lại ăn mặc như nô bộc, ánh mắt nhìn về phía nàng có vẻ sợ hãi lại có vẻ khinh bỉ. Quái lạ, đây là lần đầu tiên nàng gặp bọn họ mà, hơn nữa, chẳng phải nàng vẫn đang ở trong “mơ” sao ? Sao bọn họ lại nhìn nàng như vậy ?

Hạ Mẫn Nhi vừa nghĩ như vậy thì thấy một nam tử sải bước vào trong phòng, bên cạnh là một ông lão râu tóc bạc phơ.

Ánh mắt của nàng không tự chủ được nhìn thẳng vào hắn, hắn mặc chiếc lăng bào tựa như hoàng đế vậy, thắt lưng buộc ở giữa, Khang mang giày da, cả người tỏa ra một khí chất trầm ổn, còn gương mặt của hắn

—

Quả nhiên, những gương mặt vô cùng dễ nhìn này chỉ xuất hiện trong mộng thôi!

Hai hàng lông mày anh tuấn, đôi mắt thâm thúy lộ ra con ngươi sâu thẳm, đôi môi mỏng đặt trên chiếc cằm cương nghị, kết hợp thành một gương mặt vô cùng đẹp trai, đẹp đến vô pháp vô thiên.

“Cuối cùng cũng tỉnh.” Cừu Dận Khang nhìn thê tử nói.

Hửm ? Tiếng nói trầm tĩnh này... Ánh mắt Hạ Mẫn Nhi sáng ngời. Nàng nhớ được, đây là âm thanh lọt tai nhất trong những âm thanh mà nàng nghe thấy gần đây, nhưng mà ...

Lông mày nhíu lại, nàng hồ đồ rồi, đây có phải trong mộng không ?

“Đúng vậy, Mẫn tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ cũng tỉnh.” Mỹ nữ kia đi đến bên cạnh mỹ nam, tuy cười nhưng giọng điệu lại nghe như trào phúng.

Mẫn tỷ tỷ là kêu nàng sao ? Không thể nào! Nàng làm sao mà già hơn nàng ta được ?! Hạ Mẫn Nhi thầm kêu trong lòng.

Cừu Dận Khang nhíu mày nhìn thê tử mơ mơ hồ hồ : “Thế nào ? Sao chưa đi tìm chết mà còn nằm trên giường suốt ba tháng.”

“Tìm chết? Ta?” Hạ Mẫn Nhi nháy mắt. Kì lạ, giọng nói này là của nàng sao ? Sao lại yếu ớt như vậy ? Sao lại mềm mại như vậy ?

“Đúng vậy, Mẫn tỷ tỷ, tỷ phải biết trân trọng sinh mạng của mình chứ ? Vậy thì thôi đi, chết thì phải chết dứt khoát, sao lại phải để Cừu Gia tốn nhiều tiền bạc vì tỷ chứ!” Tuy giọng nói rất dịu dàng mềm mại nhưng từng chữ từng câu, Hạ Mẫn Nhi đều thấy rất chói tai.

Nàng không rõ, đây là trong mộng hay thật sự ... Nàng ngoắc ngoắc tay với nữ nhân kia, ý bảo đối phương đến gần một chút, bởi vì nàng muốn ngồi dậy nhưng lại phát hiện thân thể cực kỳ mềm yếu, vô cùng nghiêm trọng.

Cừu Dận Khang nhíu mày, tại sao con ngươi phản hận, u oán kia bây giờ lại xuất hiện vẻ nghịch ngợm thông minh như thế chứ ?

Tằng Dĩ Tuyền mặc dù không hiểu nàng muốn làm gì nhưng có Cừu Gia ở đây, nàng chỉ đành cố đến gần, thật không ngờ –

Hạ Mẫn Nhi dùng sức véo lấy gương mặt của nữ nhân trước mặt, nhưng một giây sau lại là nàng rút tay về, vẻ mặt hoảng sợ nhìn đối phương –

Sao, làm sao có thể? Nhiệt độ cơ thể, ngay cả xúc cảm cũng rất Khang thật, chẳng lẽ - -

”Người làm gì vậy ? Hu hu hu...”

Ng.ườ.n .tử. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Đau chết người!” Tăng Dĩ Tuyền che lấy gò má bị véo đỏ, đáng thương nhìn trượng phu, “Người nhìn đi, nàng ta vừa ăn hiếp ta, hoàn toàn không coi người ra gì, hu hu ...”

Cừu Dận Khang nhìn gương mặt thê tử tái nhợt, trông mất nhất thời đại ra. Nàng ta lại đang làm trò xiếc gì ?

Sắc mặt hần rùng mình, “Hạ Mẫn Mẫn, ta đã chắc chắn bỏ người rồi, nhưng xét thấy khi vào cửa Cừu gia, người vẫn khỏe mạnh an toàn nên hôm nay, ta cho người ở đây một tháng, hết thời hạn thì đi đi.”

Hạ Mẫn Nhi áy náy lại hoảng loạn, khó mà tin được những gì lỗ tai mình nghe được, đôi con ngươi lạnh buốt kia nhìn thẳng vào nàng làm nàng không khỏi rùng mình.

“Ta... Người là chồng của ta, ý người có phải vậy không ? Chẳng lẽ không phải mơ sao ? Người thật sự có tồn tại sao ?”

“Mẫn tỷ tỷ lại đang giả điên kia.” Tăng Dĩ Tuyền nhin không được đáp thay cho Cừu Dận Khang.

“Ta không có. Người là ai? Đây là đâu ? Đừng dọa ta, có phải các người đều là ảo ảnh không ?”

Nàng sợ hãi thừ ngồi dậy, nhưng thân thể vẫn quá nhu nhược, tên nam nhân anh tuấn đưa tay ra đỡ lấy nàng, nhưng không phải thương hương tiếc ngọc, mà đúng hơn gọi là bạo lực vô cùng.

Con người của Cừ Dận Khang lạnh lùng, hai tay bấu chặt lấy vai nàng, lại nghiêng thân đèn gần, gương mặt vừa đẹp trai vừa uy nghiêm.

Hạ Mẫn Nhi kinh hãi đôi mắt lạnh đậm của hắn, nhưng làm nàng tê dại nhất là đôi tay hắn đang xuyên qua lớp vải của nàng, hắn còn nghiêng người về phía trước, phả hơi thở vào mặt nàng, làm cho nàng biết rõ, lúc này nàng hoàn toàn tỉnh táo!

Đây không phải là mộng! Da gà của nàng đã dựng đứng hết toàn thân rồi, trời ạ!

“Ta đã rất chán ghét với cái trò giả điên này của ngươi rồi, tỉnh lại đi, diễn mãi không chán sao?” Nói xong, hắn lạnh lùng buông tay ra, nàng chán nản ngã xuống giường.

Giọng điệu của hắn lạnh quá, ánh mắt thật bén nhọn, là sao chứ ? Nàng vô ý thức nuốt nước bọt.

“Đỗ tổng quản.” Cừ Dận Khang nhìn chằm chằm nàng nhưng lại nói với Đỗ tổng quản ở đằng sau.

“Có, Cừ gia.”

Hạ Mẫn Nhi không hiểu gì nhìn nam tử trung niên kia đi tới, đưa một bức thư đến cho nàng, nàng nhận lấy, “Đây là ?”

“Từ thư .” Cừ Dận Khang nói dứt khoát.

Nàng há hốc mồm cứng lưỡi, quả thực há hốc mồm.

“Từ lúc này trở đi, ngươi chỉ là một người xa lạ ở trong phủ thôi.” Hắn bỏ lại những lời này, lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái rồi rời khỏi.

Tằng Dĩ Tuyền cũng vỗ về gò má sưng đỏ, liếc nhìn nàng, cũng bỏ đi, từng người từng người một cũng bỏ đi, chỉ còn một nha hoàn đang run rẩy đứng cạnh cửa.

Khang mày của Hạ Mẫn Nhi lại thất lại lần nữa. Nàng khủng bố đến vậy sao ? Còn từ thư này nữa ? Nàng rút ra, trong đó chỉ có hai dòng chữ –

“Hạ Mẫn Nhi không tuân lễ giáo, bôi nhọ gia phong, không xứng làm người của Cừ gia, từ nay cắt đứt quan hệ, nam có thể lấy vợ nữ có thể gả đi, không liên quan gì đến nhau nữa. Cừ Dận Khang.” Nàng lẩm bẩm đọc.

Rốt cuộc là cái tình huống gì chứ ? Sao tự nhiên nàng lại bị biến thành người cổ đại ? Còn bị bỏ rơi nữa chứ ?!

Nhưng sau khi kinh hãi rồi, tâm trạng của nàng cũng từ từ hòa hoãn xuống mà bình tĩnh suy tư.

Nàng ngoắc ngoắc ngón tay với nha hoàn đang run rẩy kia, ý bảo nàng ta đến gần một chút. Không ngờ - -

“Để con tự đánh mình, đại phu nhân...” Nha hoàn Tiểu Vũ kinh hãi quỳ xuống, vừa khóc vừa đánh mình.

Hạ Mẫn Nhi giật mình kinh ngạc nhìn nàng vừa đánh vừa khóc. Không đau sao? Hay là... Bởi vì nàng đang ở trong mộng? Nàng cũng thử xem nào.

Cho nên nàng hung hăng véo mình một cái, “A hu, đau đau!” Gạt người!

Hạ Mẫn Nhi rưng rưng vỗ về gương mặt đau đớn của mình, sau khi đã xác định 200% mình là người cổ đại rồi thì cũng tỉnh táo lại.

Nàng cũng thấy rõ, tiểu nha hoàn này vô cùng sợ nàng, cho nên lợi dụng điểm này, hỏi nàng ta về thân phận của nàng, tình cảnh, còn về trượng phu và những người bạn này nữa

Tiểu Vũ căn bản không cần biết nguyên nhân gì, chỉ nghe thấy nàng hỏi là trả lời. Nàng cảm thấy rất nghi ngờ, có phải chủ nhân té xe ngựa rồi mất trí nhớ luôn không ? Sao cái gì cũng không biết chứ ? Cũng không hề đánh người, không tức giận, thỉnh thoảng còn len lén tự đánh mình, thật là kỳ lạ !

Sau khi hỏi Tiểu Vũ với thời gian gần một nén nhang, cuối cùng nàng cũng hiểu được rất mơ hồ - -

Nàng là Hạ Mẫn Nhi, từ khi mười sáu tuổi đã vinh danh Giang Đô đệ nhất mỹ nhân, gả cho Giang Nam đệ nhất phú hào Cừ Dận Khang, mặc dù hắn chỉ mới hai mươi ba tuổi nhưng lại được tôn lên làm “Cừ

Gia”, bởi vì với lai lịch buôn bán lớn của Cừu gia, cộng thêm việc hần đã tự tay lập nghiệp khi mới mười lăm tuổi.

Phạm vi buôn bán của Cừu gia rất rộng, có lương thực, thuốc men, bất động sản, khách sạn, tơ lụa, thậm chí còn kinh doanh với nước ngoài, hơn nữa, sau khi được Cừu Gia tiếp nhận, sự nghiệp của Cừu gia lại càng lên cao hơn. Bề ngoài tuấn mỹ, suy nghĩ kín đáo, công tư quyết đoán, đây chính là những bình luận của mọi người ở Giang Đô dành cho hần, nhất là khi hần là một người lạ, vào đây làm ăn buôn bán, tuy không hiểu được mọi người đang nói gì nhưng nhờ có phiên dịch viên đặc biệt, trong một thời gian ngắn, hần đã thu lợi kinh người.

Về chuyện vợ chồng giữa hần và Hạ Mẫn Mẫn thì hai người họ vốn rất tôn trọng nhau, nhưng không lâu trước thì bà nội hần bắt hần nạp thêm Tăng Dĩ Tuyền, cũng là một mỹ nữ, sau đó lại thêm hai người thiếp nữa.

Hạ Mẫn Mẫn mười bảy tuổi, vừa sinh con sau chín tháng mười ngày, tính tình vốn rất tốt nhưng Tiểu Vũ nói, khi Hạ Mẫn Mẫn sinh con xong thì tính cách bắt đầu thay đổi, hay rầu rĩ, hay quát tháo, hay đánh đập, hay khóc ...

Không lâu sau, vì không có khẩu vị ăn uống nên dáng người càng thêm mảnh dẻ, một gương mặt mỹ nhân xinh đẹp cũng từ từ trở nên dữ tợn ...

Aizzz, có lẽ đây là chứng trầm cảm sau khi sinh, nhưng chẳng lẽ cổ đại cũng có triệu chứng này hay sao ?

Sau khi hỏi được một đồng vấn đề, Hạ Mẫn Nhi chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cần phải đi ra ngoài hóng mát một chút. Về phần Hạ Mẫn Mẫn không tuân lễ giáo, phản bội gia phong thế nào, có lẽ một lát sau nàng sẽ hỏi lại.

“Tiểu Vũ, trang điểm cho ta đi, ta muốn đi ra ngoài dạo một lát.”

Nàng dời hai chân xuống dưới giường, lúc này mới phát hiện có điều kỳ lạ, khi nào thì chân nàng trở nên ngắn như vậy ? Nàng mang đôi giày thêu hoa, bước nhanh đến trước gương đồng.

Trong nháy mắt, trông mắt của nàng trợn to lên. Có lầm không? Sao nàng lại biến thành như vậy chứ ! Bây giờ không biết có cao đến 1m50 không nhỉ ? Sao tự nhiên từ một em gái chân dài xuyên qua, sao bây giờ nàng lại biến thành thế này ? !

Nhưng gương mặt này thì ... Nàng chống khuỷu tay lên mặt bàn, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào gương mặt trong gương.

Đôi mắt đẹp lộ ra vẻ sâu thẳm mênh mông, sóng mũi dọc dừa thanh tú, đôi môi anh đào hồng hồng xinh xắn, hơn nữa xương của nàng cũng được xem như mảnh khảnh, giống như chỉ cần một cơn gió thổi cũng làm cho nàng bay đi, khi còn ở thế kỷ 21, ai cũng bảo nàng vừa xinh đẹp vừa khỏe mạnh nhưng bây giờ nhìn lại, nàng lại thấy mình giống như tiên nữ hơn!

Có phải đại phu nhân bị va chạm mạnh đến nỗi hư não luôn rồi không ? Nhìn mặt mình cứ ra vẻ đắc ý như thế. Tiểu Vũ sợ hãi nhìn chủ nhân của mình.

“Thôi khỏi trang điểm đi. Mau tới giúp ta chuẩn bị, Tiểu Vũ.”

Hạ Mẫn Nhi nhìn đủ rồi, quay ra ngồi thẳng trước bàn trang điểm. Tuy chưa từng làm người cổ đại bao giờ nhưng ít ra nàng cũng xem không ít phim, chỉ mặc một cái yếm đơn giản cộng thêm chiếc quần dài, sau đó khoác thêm cái váy vào, còn một mớ tóc dài xoa lung tung ngoài đằng sau nữa, hỏi nàng làm sao mà ra đường đây ?

Bàn tay của Tiểu Vũ rất khéo léo, chỉ trong chốc lát, Hạ Mẫn Nhi đã thay đổi sang trang phục lụa trắng, chất liệu vừa nhẹ nhàng vừa phiêu dật, tay áo được khâu từ vải gấm, chiếc váy dài khâu hình chim sẻ, vừa năng động vừa hoàn hảo.

Nhưng đẹp như vậy cũng không dễ đi nha !

Tuy tay áo ngắn, thắt lưng bó sát hông nhưng dây lưng thắt bằng gấm này còn nặng hơn cả đồng đồ giả của búp bê, hơn nữa nàng không chỉ khoác lên một lớp !

Nàng không được tự nhiên lắm, thỉnh thoảng lại phải kéo áo lên. Bộ trang phục này dài đến hai thước sao ? Nàng dứt khoát quần lên tay, nhưng còn phải vừa đi vừa nâng đám váy áo phía sau nữa, thật là phiền toái!

Đi vài bước đã đủ khổ cực rồi, nàng nhìn Tiểu Vũ đi theo sau đuôi, chỉ chỉ vào đầu mình, “Có cần đặt nhiều đồ lên đầu vậy không ? Nặng quá à, chẳng lẽ người muốn mưu sát ta à ? Có thấy cổ ta đứt rồi không? !” Nàng chỉ định nói giỡn, không ngờ - -

Tiểu Vũ nhanh chóng chạy đến trước mặt nàng, “Tiểu Vũ không dám! Đại phu nhân xin tha mạng!” Nàng vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu không ngừng, “Đây vốn là thói quen của Đại phu nhân...” Nàng vốn là người hầu do Cừu Gia sai đến chăm sóc đại phu nhân, còn những người khác muốn đi thì đi, không ai muốn ở lại hầu hạ đại phu nhân cả.

Hạ Mẫn Nhi nhìn nàng sợ đến run người, giữa đầu trơn trắng mắt, lại nhếch nhếch khóe môi, “Đứng lên đi! Đừng có động một chút là quỳ được không?”

“Dạ.” Nàng ta khóc thút thít đứng dậy.

Aizz, thật là mệt mỏi, xem ra làm người cổ đại cũng không dễ, chỉ giả mạo thôi cũng đã nghiêm trọng lắm rồi.

Chỉ là... Lòng mày nàng nhú lại, rốt cuộc là do năng lượng siêu nhiên nào đã đưa nàng đến đây ?

Trong vũ trụ có rất nhiều điều bí ẩn, và cũng có những bí ẩn không tài nào lý giải được, giống như những máy bay, con tàu đã biến mất một cách kỳ lạ ở Bermuda vậy, đến nay vẫn không ai biết lý do vì sao.

Vậy còn nàng ? Gặp mưa ở Bhutan, cả người và xe đều rơi xuống vực, chẳng lẽ do một vị thần nào đó đã cho nàng đi vào cổ máy thời gian, xuyên qua đến đây ? Aizzz, nghĩ không ra !

Nàng tùy ý quơ quơ tay, từ Tiểu Vũ biết được đây là một đại trạch ở Cừu gia, gọi là “Hoài Viên” .

Hoài Viên chia làm ba phần phân biệt, bắc, trung, nam, mỗi nơi đều có cây cối, rừng trúc non nước, còn có nhiều hòn non bộ, đình đài lầu các, xa hoa được làm từ gỗ lim quý hiếm, phía trước có hồ sen, phía sau có hòn non bộ, ở giữa trồng hoa quế còn ở một khúc khác là một cái sân.

Tiểu Vũ nói, trong Hoài Viên này có ba người ở, mà Cừu Dận Khang có một vợ ba thiếp, còn nàng là chính thất.

Tuy nơi này rất đẹp nhưng lại quá nóng, lại thêm lớp quần áo dày làm cho người nàng đổ đầy mồ hôi.

Bông tơ tùy tiện bay theo làn gió, ở giữa là một ao sen trong suốt, nước gợn nhộn nhạo, giống như đang dụ nàng xuống vậy.

“Hừm!” Nàng cố ý dừng lại, ho nhẹ hai tiếng, lại quay đầu nhìn Tiểu Vũ đang nơm nớp sợ đứng đằng sau, nàng ra vẻ nghiêm túc, “Người đi làm chuyện khác đi, đừng đi theo ta nữa.”

“Dạ.”

Nhìn thấy Tiểu Vũ đi xa rồi, lập tức quăng hết mấy cây trâm cài trên đầu xuống, ném lên bờ, sau đó tiếp tục lột hết đồng áo quần cồng kềnh ra, đá rơi xuống giày thêu, kéo chiếc váy thật dài đến đầu gối rồi, nàng ngồi cạnh hồ bơi, đặt đôi chân trắng nõn xuống bờ ao.

Wow! Thật là thoải mái, nàng lại xoắn tay áo lên tận vai, xoa tóc xuống, cả người cũng khoan khoái không ít

Gió mát thật, bông tơ lại bay tứ tung, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, đúng là kỳ lạ, nàng còn nghĩ mình đang ở chốn thần tiên nào cơ ...

Nàng cúi người, nhìn cái bóng trong hồ. Đúng là vô cùng xinh đẹp! Tinh tế hoàn mỹ, dung mạo động lòng người, chiếc gương trong phòng cứ mơ mơ hồ hồ, không thể nào nhìn thấy rõ ràng được, nhưng mặt nước trong suốt như thủy tinh này - -

Nàng cúi eo xuống thấp, lại nghiêng về phía trước để nhìn kỹ lại gương mặt của mình, làn da trắng mềm mềm như lông cừu, khi còn ở hiện đại, mặt dù cũng là mỹ nhân nhưng nàng lại không cách nào trắng được

như vậy, còn hai hàng lông mi này nữa, vừa uốn vừa dài, giống như vừa được chải mascara vậy, nàng càng nhìn, thân thể lại càng nghiêng về phía trước...

“Người đang làm gì?”

Đột nhiên, một âm thanh tức giận bạo lực xuất hiện, làm nàng sợ hãi, chỉ còn biết “A a a” cố gắng muốn đứng dậy nhưng không biết làm sao, cuối cùng ngã xuống hồ nước.

“Ặc...” Nàng vừa ho vừa lau đi bọt nước trên mặt, chập vật đi lên cạnh bờ ao

“Một lần không chết được nên muốn thử lần thứ hai ?” Cừu Dận Khang thô lỗ kéo nàng lên.

Hạ Mẫn Nhi khẽ cắn môi, cảm giác được một giọt nước đang chảy xuống mắt nàng, môi nàng, nàng cảm giận đưa tay lau đi bọt nước trên mặt, nhìn chằm chằm gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc này, “Ai muốn chết chứ ? Là do người mới đúng ? Người dọa người sẽ chết đó, người rống với ta làm gì ?”

“Nữ nhân này!”

Cừu Dận Khang nghi ngờ nhìn chằm chằm vào nàng. Cả người nàng ướt sũng, hệt như con chó vừa rơi xuống nước, nhưng vừa mở miệng thì lại tựa như con cọp mẹ xổng chuồng vậy!

Mắt nàng tóe ra lửa nhìn chằm chằm hắn, không thể không thừa nhận, nam nhân này đẹp trai thật khó đỡ, cả người đầy hơi thở cương nghị, vĩ ngạn anh tuấn, khó trách có tam thê tứ thiếp như thế.

Nhưng hắn vẫn chú ý tới bộ dạng của nàng, “Bây giờ người đang làm gì thế ? Muốn cam chịu à ?”

“Thì sao ? Chẳng phải ta đã cầm từ thư rồi sao .” Đúng là rầy rà!

“Nghĩa là ta xen vào việc người khác sao ? Người - -” Cừu Dận Khang nghi ngờ nhìn nàng khom người, xung quanh là lớp vảy dài, vắt hết nước ra rồi lại thực hiện lần nữa, cho đến khi hài lòng nàng mới đứng thẳng lưng lên.

“Hừm ? Người vẫn còn ở đây sao ?”

Giọng điệu ghét bỏ cộng thêm gương mặt bất mãn, giống như nhìn thấy hắn chướng mắt lắm vậy.

Hắn cắn răng trầm giọng, “Hạ Mẫn Nhi - - ”

“Là Hạ Mẫn Nhi! Ta cho người biết, ta không thích cái tên này, cho dù sai một chữ cũng kém rất nhiều, người có thể xem như ta hỏng não rồi hay muốn làm lại cuộc đời cũng được, nhưng phải kêu đúng tên.”

Aizzz, không biết nàng sẽ ở lại cổ đại này bao lâu đây ? Nhưng nàng tuyệt đối không muốn làm một người khác ! Nàng rất thích tên của mình.

“Hừ, tên có thể tùy tiện sửa đổi sao ? !”

Sao không được chứ ? Ở thời đại của nàng đổi họ cũng được nữa còn gì ?!

“Vị Cừu Gia này - - không biết gọi người như vậy có đúng không nhưng có thứ gì mà không thể đổi chứ ?” Nàng nhún mày hỏi ngược lại, “Không phải ta đã biến thành khách rồi sao ? Có câu ”khách tùy chủ tiện“, cho nên xin người đừng quấy rầy ta, ta cần phải suy nghĩ thật tốt về tương lai sau này của ta.”

Cừu Dận Khang tinh tế nhìn nàng, cảm giác nàng đã thay đổi thật sự, giọng nói, ánh mắt, còn gương mặt trước kia lúc nào cũng sáng chói trước mặt hắn, lúc này lại chỉ còn một mái tóc thô dày, gương mặt không trang điểm, quần áo không chỉnh tề, đôi chân trần trụi - -

Lúc này, trên một cành cây bất ngờ vang lên một tiếng chim hót, một tiếng chim hót rất bất thường. Nàng ngẩng đầu, đi tìm chung quanh, nhìn thấy một ổ chim trên cây, nàng kéo vảy nhanh chóng chạy tới.

Càng làm hắn kinh ngạc hơn, nàng lại bối rối dưới sân ra tìm kiếm thứ gì đó, rồi lại đột nhiên hưng phấn ngồi xổm xuống.

Tìm cái gì? Hắn cau mày nhìn theo, lúc này mới thấy, trên tay nàng là một chú chim non.

Hạ Mẫn Nhi cười tít mắt nhìn chú chim nhỏ trong lòng bàn tay, “Không sợ, không sợ, ta dẫn người về nhà đó.” Nàng cẩn thận đứng dậy, ngẩng đầu nhìn quanh rồi đi thẳng vào trong, hoàn toàn không biết Cừ Dận Khang cũng đi theo, đứng dưới một góc cây nghi ngờ nhìn nàng.

Nhìn nàng cẩn thận che chở cho chú chim non, tay kia lại kéo váy ra nhét vào đai lưng, sau đó lại như con nít đạp lên chiếc ghế đá, từng bước từng bước leo lên, cuối cùng cũng vịn được cành cây cao kia.

Lúc này, Cừ Dận Khang phát hiện thỉnh thoảng nàng lại đưa mắt liếc về con chim kia, không quên nhẹ giọng nói nhỏ, “Được rồi ... Sắp rồi ... Chờ một chút nữa ...”

Hắn nhíu mày, nhìn nàng thuận lợi đặt con chim vào tổ, sau đó nhẹ nhàng đặt đồ ăn vào trong cho nó.

Nhìn thấy hình ảnh này, con người của hắn suy tư không ngừng.

Đúng là khó tin được, nàng đang an vị trên cành cây kia, hai tròng mắt rạng rỡ tỏa sáng nhìn ổ chim nhỏ, nét mặt đáng yêu hết như một đứa bé.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ? Đây không phải là chuyện mà Hạ Mẫn Nhi hẳn biết có thể làm!

4. Chương 2

Chương 2

Mặc dù trong mắt Cừ Dận Khang đầy nghi ngờ nhưng sau đó, hắn cũng không đến tìm Hạ Mẫn Nhi nữa, chỉ sai hạ nhân nhắc nhở cho nàng, bất cứ vật gì trong Tây Uyển (nơi Mẫn Nhi - Mẫn Nhi ở), chỉ cần nàng muốn, đều có thể mang đi.

Hạ Mẫn Nhi dĩ nhiên hiểu, hắn muốn nàng nhanh chóng cuốn gói ra khỏi căn nhà này. Nhưng nàng không vội, nàng biết rõ sau khi rời khỏi Cừ gia, nàng sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Vậy nên cứ vào một thời gian nhất định trong ngày, nàng lại ngồi nghe Tiểu Vũ “nói chuyện”.

Thứ nhất, nàng phải hiểu rõ Cừ gia từ trên xuống dưới, hiểu rõ rồi thì nàng mới không bị phát hiện được.

Còn nữa, ba mẹ dạy nàng “Tùy ngộ nhi an, thỏa mãn vui vẻ”, những chuyện còn lại chị Uyển Uyển cũng giúp nàng xem từ vi hết rồi, mọi chuyện nàng đều hiểu rõ cho nên nàng rất thoải mái, buông lỏng tinh thần, hưởng thụ một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Khi nàng đang bị cuốn vào trong suy nghĩ thì Tiểu Vũ vẫn cung kính đứng một bên, nói từng li từng tí về Cừ gia.

“... Ừm, sau đó, lão phu nhân vì muốn Cừ gia có thêm nhiều thiếp thấp, dù sao thì đại nghiệp của Cừ gia cũng rất lớn, nhưng lại chỉ có một mình đại thiếu gia là con trai lớn nên phải dùng mọi cách để khai chi tán diệp.”

Xem cháu nội như ngựa đực à ? Hạ Mẫn Nhi vừa ăn hạt dưa, vừa nghĩ đến gương mặt cương nghị kia. Xem ra hắn cũng rất có cá tính, nhưng sao lại để mặc người ta tính toán như vậy ? Do hiểu thảo hay thật sự là ngựa đực vậy ?

Nàng nhướn mày, “Không đúng không đúng! Ta vẫn không hiểu, ta đã sinh con trai rồi, tại sao lão phu nhân vẫn không cần?”

Tiểu Vũ co rúm người lại. Đây là bí mật trong phủ, nàng làm gì có gan to đến nỗi nhắc đến sự việc này!

Nàng sợ hãi quỳ xuống, thấy Hạ Mẫn Nhi nhướn mày mới miễn cưỡng đứng lên, nhưng đầu vẫn cúi xuống đất. Mặc dù Đại phu nhân bảo nàng không cần quỳ nữa nhưng nàng vẫn thấy rất sợ!

“Người cứ yên tâm đi, chẳng phải mấy ngày qua ta không đánh, không đập, không quát gì người sao?” Hạ Mẫn Nhi tức giận trừng mắt nhìn nàng.

“Vâng, vâng.” Tiểu Vũ áp ứng, không dám nói đó là con tư sinh của đại phu nhân.

“Mau nói rõ ràng!” Suýt nữa nàng đã chết vì tức giận rồi.

Tiểu Vũ không dám nhìn chủ nhân, mười ngón tay đan lại, cúi đầu giải thích. Thật ra chuyện này không phải sự thật, chỉ là nhị phu nhân nói nhảm với lão phu nhân mà thôi, bởi vì Cừu Gia chỉ để ý đến Hạ Mẫn Mẫn, cũng chỉ có đại phu nhân là mang thai, ba tiểu thiếp khác lại không có tin tức gì, Nhị phu nhân ghen tỵ với đại phu nhân nên mới tạo ra chuyện thị phi như thế, nhưng mà

“Phiền người nói nhanh chút đi! Làm ơn!” Hạ Mẫn Nhi nhin không được thúc giục. Nhìn Tiểu Vũ áp a áp ứng như vậy, chắc tới năm sau nàng vẫn không biết đầu ra đầu cả.

“Dạ, sau đó lão phu nhân đến chất vấn người, nhưng chủ nhân chỉ nói một câu, đó là ‘Ta thừa nhận được chưa ? Chẳng phải như ý bà mong muốn rồi sao ? Ta đã chán ghét lắm rồi.’”

Hạ Mẫn Nhi nháy mắt mấy cái. Cái gì? Cái này gọi là thừa nhận? Đây chỉ là vì bị chất vấn trình tiết, cảm giác như bị nhục nhã nên mới nói vậy thôi !

“Thật ra thì ta nói người đừng giận, con người người quá kiêu ngạo, hơn nữa tính tình lại kỳ quặc, khó tiếp cận cho nên nhị phu nhân chỉ cần kích thích người một câu, người lập tức đánh chửi hạ nhân, vì vậy nên làm cho Cừu gia càng lúc càng không thích người.”

Tiểu Vũ gan dạ nói. Bởi vì gương mặt đại phu nhân không chút thay đổi, hơn nữa bây giờ nàng cũng ngày càng đơn giản, không cần nhiều đồ trang sức, không cần mấy bộ trang phục hoa mỹ kia nữa, chỉ là một chiếc váy lụa bình thường thôi nhưng lại có vẻ thanh lệ, hết như tiên nữ giáng phàm vậy! Những lời lúc trước không dám nói cũng đã nói ra hết, bây giờ chủ nhân của nàng thật sự thay đổi rồi, thậm chí có khi còn nói “cảm ơn” với nàng.

“Sau khi sinh tiểu thiếu gia, ngay cả nhà mẹ đẻ cũng đoạn tuyệt quan hệ với người, còn chuyển nhà ra Bắc, cho nên bây giờ người không còn nhà để về nữa.”

Hạ Mẫn Nhi lắc đầu, “Đúng là đầu heo ? Sao lại hại mình ra nông nổi như vậy chứ? Thật là ngu ngốc!” Vậy chẳng phải nàng vừa ra cửa Cừu gia thôi thì sẽ bị chìm lông heo chết luôn sao ? Hay là bị người ta ném đá ? Vì không tuân thủ nữ tắc ? !

Về mặt Tiểu Vũ nghi ngờ nhìn nàng. Chủ nhân tự chửi mình ngu ngốc ? Còn nói mình là đầu heo ?

Cẩn cẩn hạt dưa, nàng đứng bật dậy, “Mau đưa ta đến nhà Gia đi, ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với hần.” Nhưng Tiểu Vũ lại đứng yên bất động, thắt chặt mười ngón tay lại, tay chân luống cuống, nàng đành nhẫn nại hỏi : “Sao vậy ?”

“Cừu Gia có thông báo, Đại phu nhân tiêu sái động phạm vi giới hạn Tây Uyển, chỉ có thể những người khác đi vào tìm người.” Tiểu Vũ tối nghĩa địa trả lời, không dám chống lại chủ tử mất.

Thì ra là như vậy! Lúc trước nàng còn thấy khó hiểu, sao ở đây ngoài Tiểu Vũ và nàng ra không còn người nào khác, hóa ra là bị giam lỏng!

“Cứ đi xin hần thử xem, bảo với hần chỉ cần nói chuyện xong ta sẽ nhanh chóng cút đi!”

“Người nói gì? Người muốn nhìn con? !”

Cừu Dận Khang mới trở về đã thấy Tiểu Vũ nước mắt ngấn nước mắt dài chạy lại báo đại phu nhân muốn tìm hần. Vốn tưởng Hạ Mẫn Mẫn định yêu cầu thêm thời gian ở lại, hoặc là muốn mang theo nhiều vàng bạc châu báu, không ngờ nàng chỉ muốn nhìn đứa bé làm cho nàng hận vô cùng kia ?

Tiểu Vũ đứng cạnh cũng rất kinh ngạc, chẳng lẽ đầu của chủ nhân nàng thật sự bị hỏng rồi sao ? !

“Đúng. Nhưng trừ nhìn con ra, ta cũng có một chút chuyện muốn thương lượng cùng người, chỉ cần người đồng ý, hai mẹ con chúng ta lập tức cuốn gói rời đi.”

Ý nghĩ của Hạ Mẫn Nhi rất đơn thuần. Để một đứa con ngoài giá thú ở lại, chẳng phải sẽ bị bắt nạt xem thường sao ? Dù thế nào đi nữa thì nàng cũng chiếm lấy thân thể này rồi, đành phải tiếp tục thay Hạ Mẫn Mẫn chăm sóc đứa bé vậy.

Cừu Dận Khang dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng. Chỉ mấy ngày không gặp, những vòng vàng trang sức trên người nàng đều mất hết, là gì đây ? Muốn để người ngoài biết nàng tay trắng rời khỏi Cừu gia ? Còn câu “hai mẹ con lập tức rời khỏi” có nghĩa là gì ?

Hắn nhếch môi, “Người định làm gì nữa đây ? Thật sự muốn gặp con sao ?”

Xin nhờ đi! Hạ Mẫn Nhi dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn hắn. “Dĩ nhiên! Hôm ấy ta tỉnh lại không nhìn rõ mặt hắn, mấy ngày qua hỏi Tiểu Vũ, Tiểu Vũ cứ ấp úng, đành phải gặp nó trực tiếp thôi.”

Điều này cũng cần phải hắn đồng ý mới được, bá đạo! Nhưng nàng lại không dám nói ra những lời này.

Nhưng Cừu Dận Khang hiển nhiên lại hiểu nhầm ý của nàng. “Ta nghe nha hoàn nói người cứ rít gào như người điên, nói không muốn gặp con nữa, thậm chí còn nói nó là người xấu, là yêu quái, không phải sao ?”

Hạ Mẫn Nhi mở to hai mắt nhìn. Tiểu quỷ kia thoát nhìn rất đáng yêu mà, có lẽ do chứng trầm cảm của Hạ Mẫn Nhi quá nghiêm trọng cho nên mới nói như thế thôi.

Hít một hơi thật dài, nàng dịu dàng nói, “Có lẽ khi đó thần kinh ta không bình thường nhưng sau khi bị đập đầu lại, ta biết mình phải làm đủ trách nhiệm của một người mẹ, dù sao nó cũng đâu phải con của người –”

Lời vừa nói ra, Tiểu Vũ hoảng sợ không dám hít thở nhìn cô, hai tay cố gắng kiềm chế trái tim đang đập nhanh của mình. Có phải chủ nhân điên rồi không ? !

Con người đen của Cừu Dận Khang nhìn chằm chằm vào vợ trước, “Người không thấy day dứt chút nào ư ?”

“Đối với người? Ta không biết, nhưng người xác định nó không phải con của người?” Nàng trả lời cũng rất trực tiếp.

Hắn nghiêm mặt, “Đáp án này là do người chính miệng nói cho bà nội, người phải tự hỏi lại mình mới đúng!”

“Ta có thể nói dối, mặc dù đây là một hành động rất ngu xuẩn.” Đúng vậy, tự nói mình là dâm phụ, thật là ngu ngốc!

Nghe vậy, hắn cười lạnh một tiếng, “Ta có nên phụ họa theo người không ?”

“Không cần đâu, chỉ là nếu nó thật sự là con của người thì còn là con của Cừu gia nữa - - ”

“Hừ! Cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi hồ ly, rốt cuộc cũng muốn vì Đào Nhi mà ngồi vững vị trí của Đại phu nhân thôi !” Về mặt Cừu Dận Khang khinh thường.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Nhìn chằm chằm vào gương mặt kiên định nhưng lạnh lùng này, Hạ Mẫn Nhi hiểu cho dù có nói thêm nữa cũng chỉ tốn nước miếng. Mặc dù nàng thật sự không biết Hạ Mẫn Mẫn kia sai chỗ nào, sao lại lấy trình tiết của mình ra đùa giỡn, hay là nàng ta thật sự hồng hạnh vượt tường ?

Hai tay nàng vuốt lên vuốt xuống, “Aizz! Không nhiều lời nữa, ta có thể gặp Đào Nhi không? Dĩ nhiên, phải do Cừu Gia dẫn đường, nếu không ta làm sao mà đi ra Tây Uyển! Cảm ơn!”

Lời nói mang theo ý chế nhạo, làm sao mà hắn không hiểu cho được.

Chỉ là tại sao đôi con người trong suốt kia cứ mỉm cười thế kia ? Hắn không hiểu, hết thấy mọi ngôn hành cử chỉ của nàng đều khác hẳn so với Hạ Mẫn Mẫn mà hắn biết.

Hạ Mẫn Nhi chớp chớp đôi con ngươi thông minh, “Cừu Gia, có thể đi rồi chứ ?”

Lúc này hắn mới phát hiện mình đã nhìn nàng một lúc lâu, không khỏi rầu rĩ giận dữ : “Đi.”

Sao người này lại tự nhiên tức giận thế ? Là hắn ta tự nhìn chằm chằm vào nàng thôi! Không suy nghĩ nhiều nữa, nàng từng bước từng bước đi bên cạnh hắn. Mà Cừu Dận Khang tuyệt đối không phải là một

nam nhân biết thương hoa tiếc ngọc, tại sao không nhìn xem chân nàng ngắn hơn chân hấn bao nhiêu chứ ? !

“Cừu Gia, nói thế nào ta cũng là khách nhân, để khách đuối theo chủ chẳng lẽ là cách đối xử với khách sao ? !” Nàng không nhịn được nói.

“Khách thì cũng phải có phân loại.” Cước bộ của nam nhân đi không ngừng, dĩ nhiên cũng không có ý định đi chậm lại

Cái gì chứ ? Nàng có phải đến từ Châu Phi đâu mà phân biệt với không phân biệt chứ ? ! Thôi, người hiện đại như nàng sẽ không lại đo với hấn!!!

Cừu Dận Khang đưa nàng đến một biệt viện được trang trí rất thanh nhã, bên trong có mấy nha hoàn đang quét sân, nhìn thấy nàng không khỏi sửng sốt. Thứ nhất, lúc trước trên người nàng luôn đầy trang sức, quần áo thì hoa hoa lệ lệ, phần trên mặt tuyệt đối dày hơn cả quần áo, nhưng bây giờ, sao nàng lại đơn giản đến thế ?

Hạ Mẫn Nhi biết mấy người này biến thành tượng gỗ đa phần là vì nàng, nhưng nàng không thêm đếm xỉa tới có các nàng, mặt mày hớn hở nhìn “bà vú”, mà tên hung thủ hôm bữa cho nàng mấy cái bạt tai cùng mấy giọt nước miếng lại đang bú sữa vô cùng hưởng thụ.

Thảm! Xem ra tên tiểu tử này thật sự không phải của Cừu Dận Khang rồi, bởi vì thoát nhìn Cừu Dận Khang không sắc, làm sao mà sinh ra một tên sắc lang chứ ?

Nhưng vẻ ngoài của hấn cũng không tệ, mày ngài mắt phượng, da trắng như quét vôi, đường viền gương mặt đúng là không giống Cừu Dận Khang nhưng nếu cẩn thận nhìn lại thì cái miệng cũng tựa tựa như thế, nhưng có lẽ do được ăn uống sơn hào hải vị cho nên mới béo ú như thế. Nhìn tướng mạo của nó, sau này đảm bảo sẽ cưới được rất nhiều thê thiếp đây!

Đến gần hấn, đôi mắt to tròn trịa kia nhìn thẳng vào nàng, nàng cũng bốn cột nhìn chăm chăm vào nó

Đứa bé trai vô tội chớp đôi mắt to, nàng cũng học nó chớp mắt to, sau đó thản nhiên cười, lần này lại là Đào Nhi nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai lúm đồng tiền xinh xắn.

“Đào Nhi có đi chưa ?”

Hạ Mẫn Nhi mỉm cười hỏi bà vú, mà gương mặt của bà vú lại là kinh hãi. Nàng thật sự không biết nụ cười của mình sao lại đáng sợ như thế nhưng mặc kệ! Dù sao đây cũng là con do Hà Mẫn Mẫn sinh ra.

Nàng thân thiết vươn tay ra, “Ta muốn ôm hấn.”

Tim bà vú đập mạnh và loạn nhịp, theo trực giác gạt đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu, thấp thỏm bất an nhìn về phía Cừu Gia, thấy Cừu Gia gạt đầu, nàng mới từ từ giao đứa bé trong ngực cho Đại phu nhân.

Wow, tiểu tử này thật là nặng ! Hạ Mẫn Nhi hoàn toàn không ngờ nó nặng như vậy, hai tay chỉ xuống, suýt nữa đã làm đứa bé rớt xuống đất, hình ảnh này đúng là đáng sợ, thậm chí có người còn la lên, nhưng có người lại nhanh hơn, ôm lấy đứa bé giúp nàng.

Nàng trừng mắt nhìn, nhìn Cừu Dận Khang, “Wow, quả là rất giỏi!”

Cái gì là Wow ? ! Mọi người nhìn nhau. Còn nữa, Cừu Gia vẫn vô toàn tài, đây là chuyện toàn Giang Đô đều biết, sao vẻ mặt của đại phu nhân lại vừa sợ vừa phục như thế ?

“Được không?” Gương mặt Cừu Dận Khang không chút thay đổi hỏi.

Trời ạ! Tự hỏi tự trả lời à ? Gương mặt vẫn lạnh lùng như vậy, chẳng lẽ nghĩ nàng cố ý muốn đứa bé bị rơi xuống sao ?

“Dĩ nhiên là được.” Nàng ôm chắc đứa bé nhưng tay hấn vẫn còn giữ chặt móng nó không buông, nàng tức giận nói, “Xin nhờ, ta đâu có nhỏ nhen như vậy, cố ý làm nó té chứ !”

Cừu Dận Khang nhìn nàng, đôi mắt bất bình kia còn tỏ ra chân thành nữa sao ? !

Hắn có thể tin tưởng nàng sao? Nếu không, lúc trước nàng cũng không cần phí sức mà đi cứu con chim non kia, hình ảnh đó với hắn mà nói là một chuyện không thể tin được.

Hắn vừa bỏ tay xuống, nàng đã vui vẻ ôm lấy đứa bé, “Đào Nhi, người đi cùng ta đi, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau!”

Cái gì? ! Lại một lần nữa, mọi người lại trao đổi cho nhau những ánh mắt kinh ngạc, nhưng sau đó lập tức chuyển sang Cừu gia.

Nhưng ánh mắt hắn rất trầm tĩnh, không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì!

Hạ Mẫn Nhi ôm đứa bé trong chốc lát, cánh tay đã mỏi nhừ, đành ngồi xổm xuống đặt nó xuống đất, nhìn nó mang đôi giày xa hoa đi loạng choạng, cố ý đi về phía nàng

“A a ...” Đào Nhi cười tí mắt, hai tay vươn ra.

Chẳng lẽ đang muốn nàng ôm vào lòng sao ? ! Không ngờ nó vẫn chưa nói được. Aizzz, để tiểu tử này chiếm tiện nghi của nàng rồi, đáng lẽ phải gọi nàng là tỷ tỷ mới đúng chứ. Hạ Mẫn Nhi thầm nhủ trong lòng, nhưng vẫn cười với đứa bé nói : “Gọi mẹ đi, mẹ...”

“A a... A...”

Nước miếng của đứa bé chảy xuống, loạng choạng đi về phía nàng, vừa nghĩ như vậy thôi, đứa bé đã lao vào ngực nàng, ha ha cười với nàng.

“Thì ra vẫn chưa đủ một tuổi, đáng yêu quá đi!”

Nàng không nhịn được véo gò má đỏ hồng kia, “kiss” lên gương mặt của nó. Wow! Mềm mại quá, giống như đậu hũ non vậy!

“Chụt chụt chụt...” Nàng hôn lên thêm vài cái, đứa bé thì cười toe toét.

Mà hình ảnh này đều làm tất cả mọi người há hốc mồm, dĩ nhiên cũng có Cừu Dận Khang ở trong đó.

Hắn không thể tin nổi, một nữ nhân luôn đẩy con cho bà vú bây giờ lại vừa hô vừa cưng nựng tự nhiên đến thế.

Mọi người cứ trừng mắt mà nhìn hình ảnh như vậy một hồi lâu, Hạ Mẫn Nhi mới tạm thời trả con cho bà vú, bởi vì sắc tiểu tử kia cứ tìm kiếm ngực nàng, dĩ nhiên là đang đói bụng.

Nàng mặc kệ đám người hầu đã biến thành tượng gỗ, tươi cười rạng rỡ đi đến trước mặt nam nhân kia, trên gương mặt tuấn tú cũng biểu lộ một chút kinh ngạc, có thể thấy hành động của nàng kỳ lạ đến mức nào!

Cừu Dận Khang nhíu mày nhìn chằm chằm gương mặt trong trắng thuần khiết của nàng. Nhìn nàng cười khanh khách, trong mắt lóe lên tia nghịch ngợm, nhìn cô vợ trước như vậy, hắn thậm chí lại còn thấy mê hoặc, thậm chí lại có một sự rung động từ trong thâm tâm với nàng!

Nhưng không thể trách hắn được, ngay cả những người khác cũng cảm thấy kinh ngạc, cũng dùng một vẻ mặt khó xử nghi hoặc nhìn nàng. Nụ cười của nàng thật ma lực, nếu thêm vào một chút thân thiện, thêm vào một chút thông minh, lại thêm một chút xinh đẹp, ai sẽ chán nàng được đây ?

Một cảm giác kỳ lạ ủa đến, Cừu Dận Khang đột nhiên muốn cách xa nàng một chút, tự nhủ với mình, cảm giác kia sinh ra có nghĩa đang có chuyện không tốt.

Sắc mặt hắn căng thẳng lạnh lùng : “Không có chuyện gì nữa thì ta đi đây.”

“Có có có! Đương nhiên là có, hay chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi ?” Nàng không thể thả hắn đi nhanh chóng như vậy, nhưng tại sao vẻ mặt của hắn lại thay đổi nhanh như thế chứ ? Nhưng chuyện nàng muốn nói với hắn cũng rất quan trọng.

Cừu Dận Khang ra hiệu cho nàng đi vào đại viện với hắn, Tiểu Vũ thấy thế vội vàng đuổi theo, nhìn thấy ánh mắt bén nhọn của hắn, nàng muốn rút lại nhưng Hạ Mẫn Nhi lại mở miệng vào lúc này - -

“Tiểu Vũ, ta khát rồi, nhờ người lấy một ly trà cho ta với Cừu gia, cảm ơn.”

“Dạ.”

Tiểu Vũ nhanh chóng làm theo, nhưng Cừu Dân Khang lại càng thấy không thể tin được. Vợ cũ của hắn thậm chí còn nói “Cảm ơn, nhờ” với người hầu ư ?

Thật đáng tiếc vì ở cổ đại không có máy ảnh, không chụp được vẻ mặt lúc này của hắn. Một đại soái ca luôn lạnh lùng cương nghị như vậy lại xuất hiện một nét mặt kinh ngạc tỏ rõ hiếm thấy, chẳng lẽ là lần đầu tiên sao ? Hạ Mẫn Nhi không nín được cười, chỉ có thể cúi đầu cười trộm.

Tiểu Vũ bưng hai ly trà lên, đặt lên bàn giữa bọn họ, ngấm trộm nét mặt Cừu gia một cái. Thật ra nàng cũng rất muốn cười nhưng lại phải giả vờ nghiêm túc, nàng còn nhớ, lần đầu tiên phu nhân nói “cảm ơn” với nàng, nàng còn cảm thấy kinh ngạc hơn nhiều, ánh mắt lờ ra, cảm suýt nữa rớt xuống, làm Đại phu nhân cười mãi không ngừng.

Cừu Dân Khang chau mày lại, uống một hớp nước trong chén trà, nhân cơ hội này làm bản thân thoải mái lại. Thấu qua lớp kính của chén, hắn thoáng nhìn Tiểu Vũ, nét mặt bình thường có thể chứng minh được, đây không phải lần đầu tiên vợ cũ của hắn nói tiếng cảm ơn với nàng.

Hạ Mẫn Nhi hiểu rõ đây là cách thức để người cổ đại hiểu rõ đối phương, không khỏi cười trộm trong lòng. Sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ quen với nàng thôi!

Đặt chén trà xuống, hắn nhìn thẳng vào nàng, “Nói đi.”

“Ta đang suy nghĩ, 7, 8 ngày nữa ta sẽ rời khỏi Hoài Viên, nhưng ta chỉ là một người đàn bà, còn phải mang theo một đứa bé, làm sao mà sống đây ?” Đây gọi là “nhập gia tùy tục” nha, nàng khẽ nhếch môi cười.

Nhưng thời điểm nàng cười lại không đúng lúc, sắc mặt Cừu Dân Khang biến đổi, “Ý của ngươi là muốn tiền ?”

Thông minh! Nàng gật đầu. Thân phận của nàng là một vợ cũ, là một nữ nhân vượt tường, cho dù muốn ra ngoài làm việc cũng không ai cần, vậy nên mặc dù đứa bé kia không phải con của nàng nhưng ít ra cũng phải tranh thủ cho nó một chút.

“Thứ ngươi muốn còn chưa đủ sao ? !” Cừu Dân Khang khinh miệt lên tiếng trào phúng. Tâm cơ của nữ nhân này thật là thâm sâu, vừa rồi tội cho hắn còn nghĩ nàng đã làm lại cuộc đời, không ngờ vẫn muốn đòi thêm.

Không đủ? Vẻ mặt Hạ Mẫn Nhi u ám. Chẳng lẽ trước khi đưa từ thư ra, Hạ Mẫn Nhi đã lấy cái gì rồi ?

Nàng di chuyển thân dưới, đặt chén trà lên ngay mép miệng, nhẹ giọng hỏi Tiểu Vũ ở phía sau. Tiểu Vũ là máy tính ở cổ đại của nàng, thứ gì cũng biết, thậm chí còn rất chi tiết nữa kia!

“Ặc, Tiểu Vũ à, chẳng lẽ ta đa muốn rất nhiều sao?” Nàng vừa hỏi, vừa giả vờ ưu nhã uống một hớp trà.

Đối với chủ nhân bị mất trí nhớ này, Tiểu Vũ cũng dần dần quen thân, phối hợp với nhau rất ăn ý.

Nàng cũng dựa vào gần chủ nhân, nhẹ giọng nói bên tai nàng : “Chủ nhân yêu cầu một tòa nhà, thêm một vạn lượng, châu báu nữa - - ”

Hạ Mẫn Nhi nghe đến đó, “sặc” một tiếng, bắn ra một đồng nước, sau đó ho khan : “Khụ khụ...” Nàng còn không biết bao nhiêu đó như thế nào, cũng không có cảm giác gì, nhưng một vạn lượng ? ! Ông trời ạ! Giá vàng ở hiện đại cao lắm nha!

“Chủ nhân, mau uống trà đi.” Tiểu Vũ vội vàng giúp nàng cầm lấy cái chén, vỗ vỗ lưng giúp nàng.

Nàng ho đến mức đỏ mặt tía tai, cả người nóng lên. Wow, nàng đã thành nhà giàu mới nổi rồi!

Cừu Dân Khang lãnh đạm nhìn nàng, cho đến khi nàng không ho nữa mới nói: “Thế nào? Có đủ chưa ? Còn cần nữa không ?” Nội công của hắn mạnh, nhĩ lực tốt, hai chủ tớ bọn họ thủ thủ thù thù, hắn đều nghe được toàn bộ.

Còn không đủ cái gì ? Hạ Mẫn Nhi hoảng sợ lắc đầu, bất đắc dĩ nhìn hắn phất tay áo rời khỏi.

Aizz! Khó trách sao sắc mặt hắn vừa rồi lại khó coi như vậy! Nàng suy nghĩ một chút, quyết định lại hỏi Tiểu Vũ nữa, muốn xem xem Hạ Mẫn Mẫn đang muốn gì.

“Châu báu, ngân phiếu ngàn vạn, năm mươi người giúp việc, năm cái kiệu, hai mươi con ngựa ...” Hạ Mẫn Nhi trợn mắt hốc mồm nhìn Tiểu Vũ đếm một rồi hai ngón tay, đếm không đủ lại đến thêm một lần nữa ...

“Vậy mà Cừu gia cũng đồng ý? !” Nàng không hiểu, một xu hấn không cho cũng không ai dám nói gì a!

“Ừ, bởi vì người nói nếu Cừu gia không cho thì người sẽ không đi, sẽ chết ở chỗ này, hóa thành ma quỷ lấy mạng lão phu nhân, còn dọa chết đám người hầu ở Hoài Viên, Cừu Gia nói mặc dù hắn không tin những chuyện ma quỷ này nhưng nếu người chịu đi, muốn gì hắn cũng cho.” Chỉ là muốn nhiều như vậy, tại sao chủ nhân vẫn tìm đến cái chết chứ ?

“Trời ạ!” Hạ Mẫn Nhi vỗ trán. Hạ Mẫn Mẫn này đúng là vai phản diện, mà Cừu Dận Khang đúng là có mỏ vàng hàm bạc, cho dù mất nhiều như thế cũng không tiếc a !

Cừu Dận Khang đúng là có tư chất làm kẻ ngốc, gia nghiệp của Cừu gia lớn, những chuyện đấu đá trong nhà không hiếm, nhưng hắn bận rộn, trách nhiệm lại quá nặng nề, tuy có nhiều thê thiếp nhưng đa phần là ngủ một mình, cho dù là bà nội thân nhất cũng không thể gặp mặt mỗi ngày.

Lúc này, ánh mặt trời âm áp, bà nội đã ba ngày không gặp đang sải bước vào Nam Uyển, đi vào lỗ tai là tiếng tụng kinh của bà.

Cũng không có gì lạ, đi theo sau bà nội là Tăng Dĩ Tuyên, Hà Ngọc Mỹ, Lương Yên Hà, ba người tiểu thiếp của hắn.

Lão phu nhân quỳ xuống ghé đệm màu đen, vẽ mặt tiểu tụy, nhắm mắt tụng kinh, ba người phía sau chỉ ngồi chồm hổm trên chiếc đệm tròn, hai tay gấp lại, cũng niệm Phật theo.

Hắn lẳng lặng đứng một bên. Đây là chuyện mà mỗi ngày bà nội đều làm, mỗi ngày đều mang ba cô gái đến đây tụng kinh, cầu phúc cho Cừu Gia.

Rốt cuộc, đôi mắt yếu ớt cũng mở ra, đặt cây gậy lên bàn, hai nha hoàn ở hai bên lập tức đỡ bà ta dậy, mà ba vị phu nhân phía sau cũng có người hầu riêng nâng lên.

“Cừu Gia.” Ba người tiểu thiếp và các nha hoàn khác cúi người hành lễ với hắn.

Cừu Dận Khang gật đầu, nhìn về phía lão phu nhân duyên dáng sang trọng, “Dận Khang muốn nói chuyện với bà nội.”

“Cũng tốt, bà nội cũng đang có chuyện muốn nói cùng con.”

Bà nội cũng gật đầu với hắn, Cừu Dận Khang đi đến bên cạnh bà, đỡ bà lão đi vào đại sảnh.

Đi được vài bước, bà đột nhiên quay lại nhìn Tăng Dĩ Tuyên nói, “Người cùng đi đi.”

Nàng ôn nhu gật đầu, “Vâng, bà nội.”

Hai tiểu thiếp chỉ có thể dùng ánh mắt hâm mộ mà ghen ghét nhìn theo bước chân nàng đi.

“Cuộc sống này thật không công bằng.”

“Chỉ là bà nội và Cừu gia không biết được gương mặt thật sự của Tăng Dĩ Tuyên thôi.”

Hà Ngọc Mỹ, Lương Yên Hà mỗi người một câu, sau khi nhìn nhau thở dài đều trở về phòng của mình.

Ở trong mắt bà nội, Tăng Dĩ Tuyên tài nghệ hơn người, đoan trang hiền thực, hiếu kính với trưởng bối, lại là người có cơ hội được lên làm chính thất nhất trong ba tiểu thiếp, song sự thật không phải như thế. Tăng Dĩ Tuyên thật ra là người hai mặt, nàng hay đánh người hầu, nha hoàn nhưng chỉ đánh ở những nơi mà quần áo có thể che đậy được, cho nên bà nội và Cừu Gia từ không biết chuyện gì cả. Nói cuộc sống của nàng đơn giản thì lại càng nực cười, nàng có một căn mật thất, không biết tích lũy được châu báu từ đâu mà vật nào cũng có giá trị liên thành.

Nhưng các nàng không dám vạch trần nàng ta, bởi vì nàng ta được bà nội yêu chiều, nàng nói gì, bà nội đều tin như thế, mà những lời bà nội nói, Cừu Gia lại càng tin tưởng không nghi ngờ, vậy nên không ai dám đắc tội với nàng ta. Huống chi, cho dù là cái gì rơi vào tai bà nội thì đều bị xem là có ý xấu.

Vậy nên, mặc dù biết lúc này bà nội và Cừu Gia đang muốn nói gì, các nàng cũng không có can đảm mở miệng.

Ở đại sảnh - -

Không ngoài dự liệu, chuyện bà nội muốn nói cùng Cừu Dận Khang chính là việc nạp chính thất.

“Ta nghĩ người cũng không phản đối đâu, nhưng Dĩ Tuyền à - -” Thi Nhược Á lộ ra nét mặt từ ái hiềm thấy, nắm lấy tay nàng, vỗ nhẹ lên, “Ta biết người không thích vàng bạc châu báu, nhưng sau này là Đại phu nhân của Cừu gia, lại là đương gia chủ mẫu, đừng keo kiệt quá để người ta thấy rồi lại coi thường.”

Nàng tỏ ra khó xử, nhìn Cừu Dận Khang một lúc rồi mới trả lời : Nhưng mà ...”

“Đừng nhưng mà nữa, cứ quyết định vậy đi.” Lão phu nhân luôn luôn cương thế như thế, chuyện bà quyết định không ai có thể rung chuyển được.

Nghe vậy, Tăng Dĩ Tuyền cúi đầu, “Nếu con thật sự trở thành Đại phu nhân thì dĩ nhiên sẽ để ý đến những chuyện này, nhưng tỷ tỷ vẫn đang ở Tây Uyển cơ mà!”

Nhíu hàng lông mày bạc trắng, Thi Nhược Á nhìn cháu nội vẫn yên lặng này giờ, “Ta nghe nha hoàn nói người đàn bà kia đã tốt hơn rồi, sao con còn chưa đuổi cô ta ra ngoài ?”

Cừu Dận Khang hơi nhếch môi, nhìn thẳng bà nội, “Mấy ngày nữa cô ta sẽ dọn đi, chúng ta không nói đến chuyện này nữa. Chỉ là con nghe nói bà nội muốn chọn chánh thất cho con ?!”

“Dĩ nhiên, Cừu gia chỉ có con là con một, ngày nào bà nội cũng cầu xin Bồ Tát, để thế hệ này Cừu gia có nhiều con cháu hơn! Sau này để tiểu thiếp hầu hạ nhiều hơn một chút, mau chóng đạt thành tâm nguyện của bà nội.” Nói tới đây, bà lại quay đầu nhìn Tăng Dĩ Tuyền, “Con không để tâm chứ ?”

Nàng rất để ý nhưng có thể làm gì chứ ? Tuy trong tâm rất tức giận nhưng mặt ngoài thì vẫn làm ra vẻ dịu dàng, “Dĩ nhiên là không, tâm nguyện của bà nội là tâm nguyện của Dĩ Tuyền. Huống chi ở trong lòng Dĩ Tuyền, Cừu Gia bất phàm, tuần tú hơn người, Dĩ Tuyền dĩ nhiên không thể độc chiếm được!”

Thi Nhược Á cười ha hả phần khởi: “Tốt lắm, đây chính là thái độ mà một chính thất nên có.”

Cừu Dận Khang xoay mình, nghiêm túc đứng dậy, giọng điệu cực kỳ kiên định, “Bà nội muốn đưa Dĩ Tuyền lên làm chính thất thì con không có ý kiến, nhưng nạp thêm thiếp thất nữa, thứ cho con không thể nghe theo!” Tăng Dĩ Tuyền thầm vui vẻ trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn khẩu thị tâm phi khuyên: “Cừu Gia, bà nội cũng chỉ vì cừu gia...”

“Ta biết, nhưng nếu chuyện cưới thêm nhiều vợ có thể giúp cho Cừu gia thay đổi vận mệnh chỉ có con một, vậy chẳng phải Cừu gia đã sớm khai chi tán diệp rồi không ?”

Nghe vậy, Thi Nhược Á nhếch môi, không nói gì. Tổ tiên cũng từng có rất nhiều việc, nhưng mà ...

“Được rồi, chuyện này không nói đến nữa, nhưng con cũng đừng lạnh nhạt với thế thiếp quá, như vậy mới có thể nhanh chóng có tin tốt chứ !”

Cừu Dận Khang gật đầu, vì công việc bận rộn lại phải tập võ, dục vọng của hắn với nữ nhân không mạnh như những người khác. “Nguyên Lăng trở về rồi, hắn đang ở Đông Uyển, con đi trước.”

“Ừ, đi đi.” Tăng Dĩ Tuyền cũng đứng dậy hành lễ với hắn, nhìn gương mặt anh tuần kia dần dần khuất xa, nàng lại cúi đầu xuống nhìn bụng mình. Nàng nhất định phải nhanh chóng sinh con trai cho hắn, vững vàng ngồi lên ghế chủ mẫu.

5. Chương 3

Chương 3

Đông Uyển Hoài Viên là nơi ở riêng của Cừu Gia, cũng là nơi để hắn giải quyết công việc, trừ thư phòng ra còn bố trí thêm một ít cảnh sắc, khu vực kín đáo, có thể tự tại ngắm hoa, uống trà, là nơi để hắn có thể nói chuyện thoải mái cùng bạn thân

Lúc này, Tạ Nguyên Lăng mới chú ý thấy, tên bạn tốt này đang ... ngẩn người ?!

Hắn mỉm cười rót chén trà ỉnh. Aizzz, đúng là hiếm gặp!

Từ triều Hán đến nay, Cừu gia luôn là danh môn vọng tộc, làm ăn buôn bán thuộc hàng đệ nhất. Chỉ đáng tiếc là gia tộc này như bị nguyên rửa vậy, cả thế hệ chỉ có một người đàn ông, nhưng người nào cũng tài mạo song toàn, đều là rồng trong loài người, một người bằng mọi người, làm việc lưu loát dứt khoát, nhưng thế hệ Cừu gia này lại đang ngẩn người ? !

“Nghĩ gì vậy ?!”

“Cũng nực cười, ta đang suy nghĩ đến Hạ Mẫn Mẫn.” Cừu Dận Khang thản nhiên nói, không cách nào gạt bỏ được người vợ cũ ra khỏi đầu.

“Đúng là một chuyện rất buồn cười.” Hắn cười đồng ý.

Tạ Nguyên Lăng là con của Lễ bộ Thượng Thư, dung mạo tuấn nhã, tuy có khí chất tư văn nhưng kỳ thật lại giỏi văn giỏi võ, thường hợp tác làm ăn cùng Cừu Dận Khang, cho nên cũng định cư ở chỗ này. Tháng trước hắn trở về kinh đô gặp người nhà, tối qua mới trở về Giang Đô, hôm nay mới đến tìm bàn tốt, nhưng nhờ quản gia hắn mới biết, Hạ Mẫn Mẫn tự sát cũng đã tỉnh lại, nhưng lại nhận được một phong thư “từ” của bạn tốt!

Hắn vừa gặp bạn tốt đã muốn xác nhận cho rõ ràng, chỉ không ngờ, bạn tốt vẫn còn dư dả thời gian suy nghĩ đến nữ nhân hư hỏng vượt tường kia ?!

“Nàng trở nên rất kỳ lạ, nhưng có một ít vẫn là nàng, làm ta cảm thấy rất mơ hồ.”

Sau khi nàng tỉnh lại, Cừu Dận đã mơ hồ cảm thấy nàng đã thay đổi.

Tạ Nguyên Lăng nghe vậy cũng trợn tròn mắt, nhất là chuyện nàng cứu con chim nhỏ, còn chơi đùa với Đào Nhi, thậm chí còn nói cảm ơn với nha hoàn, mỗi một chuyện đều làm hắn thấy không thể tin được. Chuyện này thật kỳ dị, không phải là chuyện mà Hạ Mẫn Mẫn có thể làm được! Nhưng - -

“Loại nữ nhân như vậy nên sớm bỏ đi, đừng mắc bẫy của nàng! Nàng chỉ giả vờ để không bị người bỏ thôi.” Thân là bạn tốt nên nói như thế.

Hắn nghĩ như thế, nhưng bạn tốt chưa nhìn thấy đôi con ngươi linh động của nàng hấp dẫn như thế nào, còn cả lúc nàng kiên nghị thẳng thắn nữa ... Trực giác nói cho hắn biết, bạn tốt trước mắt nhất định cũng sẽ bị nàng hấp dẫn, bởi vì dòng máu chảy trong cơ thể hắn cũng không thích những tiểu thư danh môn khuê tú nhàm chán.

Tạ Nguyên Lăng nhìn thấy bạn tốt như thế, chỉ cười vỗ vỗ vai hắn, “Đừng lãng phí thời gian quý báu vào mấy loại nữ nhân đó. Lần này trở về từ kinh đô, cha ta có một chuyện cần nhờ người giúp đỡ.”

Cừu Dận Khang cố gắng quăng nụ cười má lúm đồng tiền nghịch ngợm kia ra sau đầu, mỉm cười nhìn hắn, “Nói đi.”

“Ta muốn người đến kinh đô thi, tham gia vào Lại bộ, chỉ cần qua cửa ải đó, người nhất định sẽ có một chức quan, sau này sẽ giúp ích rất nhiều trên thương trường.”

“Người biết ta không có hứng thú làm quan.”

Hắn biết, có một lời đồn rằng khi xưa, Cừu gia từng dây dưa với những thế lực ác trong quan trường, suýt nữa chịu khổ diệt môn, từ đó không có ai trong Cừu gia liên quan đến quan trường nữa, nhưng mà —

“Không làm quan to cũng có thể làm quan nhỏ, dù sao thì cũng giúp được Cừu gia rất nhiều.”

“Những chuyện đó thì phải có chuyên môn, muốn ăn tốt, uống tốt, ở tốt, thân là doanh nhân đứng nhất ở Giang Đô, ta cũng không có hứng thú.” Cừ Dận Khang thật sự không thích phương diện này lắm.

Tạ Nguyên Lăng không đồng ý lắc đầu, “Một khi người trở thành quan, những người chống đối ít nhất cũng sẽ phải kiêng kỵ người.”

Hắn biết bạn tốt chỉ vì muốn tốt cho hắn, nhưng ...“Nếu làm ăn lớn bao nhiêu thì quà xã giao lại càng lớn, huống chi người cũng là một trong những người hợp tác với ta, theo khách quan, ta không cần bọn họ thì đám người chống đối cũng kiêng kỵ một ít rồi.”

“Nhưng người coi tiền như rác ”

“Khoan đã! Đại phu nhân, người không thể đến đây!” Ngoài thư phòng đột nhiên truyền đến tiếng kêu kinh hoảng của Tiểu Vũ, sau đó là hai nha hoàn nữa.

“Đại phu nhân - - không phải, cô nương này, cô không thể vào Đông Uyển được.”

“Chủ nhân nhà ta muốn nói chuyện cùng Cừ Gia.”

“Hừ, ta là khách, lại có chuyện muốn bàn bạc với Cừ Gia nhưng ta cũng đã chuyển lời trước rồi, còn đợi ba ngày ba đêm, ngay cả cái gạt đầu cũng không có, hai vị tiên sinh này - - ặc, hai anh bảo vệ, xin tránh sang một bên!”

Tạ Nguyên Lăng kinh ngạc nhìn bạn tốt, “Giọng nói này chẳng lẽ là ...”

Cừ Dận Khang gạt đầu, nhanh chóng đứng dậy từ trên ghế. “Đúng là Hạ Mẫn Mẫn, ba ngày nay nàng có nhờ Tiểu Vũ đến nói có chuyện quan trọng muốn nói cùng ta, ta không đếm xỉa đến, xem ra nàng ta không có tính nhẫn nại rồi!”

Nhú mi nhìn hắn đi ra khỏi cửa. Đúng, bên ngoài càng lúc càng âm ỉ nhưng Dận Khang có cần đi nhanh đến thế không ?

“Còn dám cản ta, ta sẽ không khách khí với người!”

“Phu nhân!”

“Xin ngừng lại!”

“Trời ạ, sao lại có mấy người rơi xuống từ trên trời chứ ?!”

Cái gì? ! Cừ Dận Khang nhanh chóng kéo cửa phòng ra, còn chưa nói được nửa chữ đã có một cái đầu thực vào bụng hắn.

“A!” Hạ Mẫn Nhi đụng vào tường thịt không nói, còn bị bắn ra ba bước, ngã ngồi xuống đất.“Đau quá!” Nàng sờ sờ cái mông trước, sau đó mới rờ đầu mình, “Đau...” Nhưng hết đau rồi, nàng lại thấy trời đất xoay vòng vòng, chẳng lẽ trái đất rung chuyển sao ?!

Tiểu Vũ vội ngồi xổm xuống, đỡ nàng dậy.“Chủ nhân, người không sao chứ?” Chủ nhân bị mất trí nhớ này đúng là làm nàng càng lúc càng lo lắng.

“Làm sao mà không có chuyện gì được?” Vỗ vỗ tay Tiểu Vũ, ý bảo nàng buông ra, Hạ Mẫn Nhi tức giận nhìn chằm chằm Cừ Dận Khang đứng trước cửa, “Không phải người có võ công sao ? Không phải có thể tránh được sao ?!”

“Ta đâu có ngờ người ngu ngốc đến mức dùng đầu đập cửa, thử xem cái đầu người cứng đến đâu!” Hắn cũng không khách sáo trả về.

“Xin nhờ! Vất vả lắm mới đẩy hai tên kia ra được, vậy mà người — thôi!” Nàng xoa xoa đầu, “Ta có việc muốn nói với người!”

Hắn nhếch môi, nhìn hai gã thị vệ đang cười khó xử đứng sau lưng nàng, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm không mây

“Đừng có nhìn nữa, là ta lừa họ.” Nàng bước đến cạnh hắn, không ngờ trong phòng này lại có thêm một nam nhân anh tuấn dễ nhìn nữa.

Tạ Nguyên Lăng nhìn thấy nàng cũng thấy kinh ngạc. Đừng nói đến bề ngoài, thần thái, mà ngay cả bước đi cũng không giống Hạ Mẫn Mẫn mà hắn quen biết!

“Người có phải thuộc hạ của tên đó không ? Hai người đều là nam nhân mà, bề ngoài nhìn cũng không tệ, sao lại đi làm thuộc hạ chứ?” Nàng nhú mày lại, đôi mắt quả hạnh tròn tròn, “Hay là hai người đang làm chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng ? Giống như đoạn tị ...”

“Không biết thì đừng nói nhảm!” Cừu Dận Khang lạnh lùng cắt đứt.

“Biết mùi vị chờ đợi rồi chứ? Ta chỉ nói một câu người đã không có kiên nhẫn, người để ta chờ ba ngày thì sao hả ?”

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nhưng phát hiện mình thấp hơn hắn nhiều, nàng không chút suy nghĩ đứng lên ghế, mắt nhìn mắt, mũi đối mũi với hắn.

Nữ nhân chết tiệt này ! Cừu Dận Khang không biết nên trừng theo hay kéo nàng đến để - - hôn? ! Một ý niệm hoang đường hiện lên trong đầu, không chỉ bất ngờ mà đây là lần đầu tiên, hắn thấy mình luống cuống chân tay trước nữ nhân.

“Ha ha ha...” Nhìn thấy hình ảnh này, Tạ Nguyên Lăng không nhịn được cười phá lên.

“Chủ nhân! Mau xuống đây.” Tiểu Vũ đỏ mặt, lần đầu tiên cảm thấy đi theo chủ nhân thật mất mặt.

Lúc này Hạ Mẫn Nhi mới nhảy xuống, còn nhảy rất dứt khoát, làm Cừu Dận Khang càng sững sờ thêm, mà Tạ Nguyên Lăng càng cười lớn hơn.

“Xem ra Dận Khang nói không sai, sau khi người tỉnh lại liền thay đổi.”

“Đúng vậy, ta chỉ đập đầu thôi mà hành vi cử chỉ đã thay đổi hết rồi. Nhưng ta nghĩ đại đa số mọi người đều nghĩ ta đang giả vờ gì đó, bao gồm cả tên đang đứng bên cạnh người !”

Nghe giọng điệu trẻ con, vẻ mặt linh động, Tạ Nguyên Lăng há hốc mồm.

“À, mà người là ai?” Nàng nghênh ngang đánh giá người này, mặc áo ngoài cổ tròn, đầu đội khăn, ngũ quan đoan chính, đôi con ngươi âm áp thâm thiết, như vậy cũng đủ chứng minh, tính cách của hắn không lãnh đạm lạnh lùng như Cừu Dận Khang, có thể nói là ôn hậu hiền hòa, là một người dễ nói chuyện.

Hạ Mẫn Nhi không quan tâm đến sự trầm tư của hắn, tiếp tục nói, “Chuyện cuối cùng, nếu ta đi rồi thì cũng nên nói một tiếng với bà nội, tỷ muội này kia, cũng chính là ba người thiếp của người ...”

Nàng còn chưa kết thúc thì hắn đã cắt đứt nàng , “Sau khi người bị ngã đập đầu thì đúng là trở nên kỳ lạ, ngoài việc muốn nhanh chóng rời khỏi còn muốn gặp lại tỷ muội mà người ghét nhất ?!”

“Hảo tự hảo tán thôi, ta nghĩ bọn họ cũng không thích ta bao nhiêu!”

“Hừ! Tốt nhất nên biết điều như vậy.” Hắn cười lạnh nói.

Nàng không chịu được trừng mắt nhìn hắn, “Người có chút phong độ không được sao? Mặc dù ta không dám nói cái gì mà chia tay còn có thể làm bạn nhưng thái độ của ta cũng đâu có tệ? Chẳng phải ta đang bày tỏ ý kiến chân thành của ta sao? Chẳng lẽ người thích người đàn bà chanh chua thích chửi đổng lên à?”

Cừu Dận Khang hít sâu một hơi, “Được! Ta mang người đi gặp bọn họ, còn gì không ?”

“Có chứ, thân phận của ta tương đối nhạy cảm, đặc thù, tùy lấy nhà lấy tiền của người có thể sống tốt nhưng ta lại không muốn làm một con chim bị nhốt trong lồng, vậy nên ...” Nàng chăm chú nhìn hắn, “Xin người dẫn ta đi dạo đường phố, hoặc là dẫn ta đến thăm nhà mới, vậy thì —”

Hắn lại ngắt lời nàng một lần nữa, bởi vì hắn thật sự chịu không nổi!

“Ta không biết sao người lại ngây thơ như vậy!”

Hạ Mẫn Nhi hiểu được ý của hắn, nhếch nhếch khóe môi, “Đúng, ta đúng là điên khi nhờ chồng cũ đã vứt cho ta một tờ từ thư dẫn ta đi dạo, nhưng người cứ coi như đây là làm việc thiện đi, ta cũng không muốn Đào Nhi sau khi ra khỏi Cừu gia sẽ không thể sống những ngày tháng yên lành.”

“Người vẫn còn nghĩ đến Cừu gia sao?” Hắn bĩu môi khinh bỉ.

Người cổ đại thật khó để giải thích cho họ hiểu! Nàng cố gắng kìm chế, “Không phải, ta muốn hỏi người, nếu ta để Đào Nhi ở lại, người có dám đảm bảo nó sẽ không gặp chuyện gì không?” Nhìn gương mặt khinh bỉ của hắn, nàng tiếp tục giải thích, “Nếu có người nói ta là hồng hạnh vượt tường, mất hết trinh tiết, ít nhất ta cũng có thể khóc la cầu xin người họ Cừu các người tha thứ, mặc dù các người không quan tâm tới. Nhưng nếu ta ôm con đến xin người giúp đỡ, người sẽ giúp đỡ chúng ta sao ? Thậm chí một cái nhếch mép cũng không có!” Có thể nói ra nhiều lời thoại kịch tính như vậy, ngay cả nàng cũng thấy mình thật thiên tài.

Cừu Dận Khang hơi nhếch môi, cau mày nhìn nàng nói đầy hùng hồn lý lẽ, gương mặt tỏ ra đắc ý.

“Dù thế nào đi nữa thì Đào Nhi cũng vô tội, nó không biết những chuyện mẹ nó làm, vậy mà phải bắt nó chịu hậu quả, thật không công bằng.”

Điểm này thì hắn thừa nhận nàng đúng, chỉ là - - “Người cũng có thể bán căn nhà rồi đi tìm cha của Đào Nhi, dọn đến nơi khác ở!”

Nàng tròn trĩnh mắt, “Xin nhờ! Ta còn không biết cha nó là ai nữa là!”

“Cái gì? !”

“Ặc, không phải, ta không phải phóng dăng như vậy, một lần ngồi đến vài ba bức tường. Huống chi không phải người cũng có vấn đề sao ? Hôn nhân như thế này tuyệt đối không phải chỉ là lỗi của một người!” Cha mẹ của nàng cũng ly hôn, vì vậy nên nàng đặc biệt có cảm xúc ở phương diện này.

“Ta không muốn nói chuyện này với người, một nữ nhân không tuân thủ như người không có tư cách nói với ta!” Hắn không khách khí nói, “Nể mặt con, ta sẽ miễn cưỡng đồng ý yêu cầu này, trong vòng một ngày ta sẽ hoàn thành hết những điều kiện của người, còn những chuyện khác ...”

“Hết rồi!” Nàng đáp rất nhanh chóng, mau mắn, biết hắn sắp không chịu nổi nữa.

“Vây đi đi.”

Nhận được đáp án hài lòng, Hạ Mẫn Nhi thản nhiên cười, “Không thành vấn đề, chúng ta tốc chiến tốc thắng, ngày mai ta sẽ rời khỏi đây!”

Cừu Dận Khang nhú mày, nhìn theo nữ nhân vui sướng chạy ra khỏi phòng. Hắn thật sự bị nàng làm cho hồ đồ rồi!

Đúng là tốc chiến tốc thắng a!

Trong thính đường, Thi Nhược Á, Tăng Dĩ Tuyên, Hà Ngọc Mỹ, Lương Yên Hà ngồi thẳng hàng, gương mặt nào nhìn cũng thấy khó coi.

Chỉ có Hạ Mẫn Nhi là mỉm cười, nghe Cừu Dận Khang giải thích với bà nội lý do vì sao còn dẫn vợ trước như nàng đến gặp mặt.

“Hảo tự hảo tán? !” Gương mặt lạnh như băng của Thi Nhược Á dần trở nên khoan khoái, “Được, nhìn cũng nhìn rồi, người đi đi.”

“Bảo trọng, hẹn gặp lại.” Nàng cười khanh khách, vừa đi vừa quơ quơ tay chào bọn họ.

Tăng Dĩ Tuyên vừa sợ vừa giận. Cái gì chứ ? Nàng ta chỉ ngồi ngắm ba người tiểu thiếp một cái, ngay cả nửa câu cũng không nói, có coi nàng là tân đương gia chủ mẫu hay không ?

Nội tâm tuy nổi giận nhưng nàng vẫn không quên kiềm chế, trên mặt chỉ có khiển trách, “Khoan đã, chỉ như vậy thôi sao? Người không cảm thấy thẹn với bà nội à ? Còn không quỳ xuống ” Còn chưa nói dứt câu, Hạ Mẫn Nhi đã xoay người lại, nhìn nàng chăm chăm, thấy vậy nàng đành im miệng.

Hạ Mẫn Nhi tỉ mỉ đánh giá người này, tuy là tiểu thiếp nhưng vóc vóc thuộc hàng tốt nhất trong ba người, đầu cài một đồng trang sức, nàng cũng nghe được không ít chuyện xung quanh người này từ Tiểu Vũ. “Cũng vậy thôi, có cần giả vờ hiền thực vậy không ? Ắn mặc vốn như cha mẹ chết vậy, bây giờ lại đeo vào đội bạc, còn muốn tỏ rõ quyền lực, đang chuẩn bị thay thế vị trí của ta sao ?”

“Ngươi! Ngươi đang nói những nói cuội gì đó? !” Tăng Dĩ Tuyền chợt dạ nhìn nàng, “Là do bà nội khuyên ta mang, nếu không thì ta ”

“Hừ! Nửa chết nửa sống, ngươi nghĩ như vậy có thể thoát khỏi số phận bị bỏ rơi sao ? ! Hạ Mẫn Mẫn, ngươi muốn chết thì cũng nhanh chết đi, đừng cản đường ta lên làm chính thất.”

Hạ Mẫn Nhi đột nhiên dùng hai ngón tay dè cổ họng lại, cố ý giả vờ như có một giọng nói tức giận, nghe vậy, sắc mặt Tăng Dĩ Tuyền biến đổi, cũng là lúc Hạ Mẫn Nhi nghe được tiếng cười kỳ quái của mình.

Về mặt lão phu nhân khó hiểu, về mặt Hà Ngọc Mỹ, Lương Yên Hà cũng kinh ngạc. Lúc ấy, Hạ Mẫn Mẫn vẫn chưa tỉnh lại, Tăng Dĩ Tuyền vì không khống chế được nên mới bật thốt ra câu nói đó, các nàng đều có mặt nhưng không ngờ ý thức của Hạ Mẫn Mẫn lúc ấy đã thanh tỉnh, giọng điệu cũng bắt chước y hệt.

Cừu Dận Khang thích thú nhìn vợ trước. Hắn thật sự không biết nên nói cái gì?

Cười một lúc lâu, Hạ Mẫn Nhi mới phát hiện mình cười không đúng lúc, ít nhất nhìn gương mặt xanh mét của bà nội, nàng hiểu rõ người này ghét nàng bao nhiêu.

“Ngươi nghĩ ngươi nói như vậy, ta sẽ nghi ngờ Bằng Tuyền sao?” Thi Nhược Á cười lạnh một tiếng, “Đôi mắt này ta nhìn ngươi còn nhiều hơn ngươi ăn cơm! Việc nhìn lầm duy nhất là đã cho ngươi vào Cừu gia!”

“Bà nội, cảm ơn người.” Tăng Dĩ Tuyền lập tức cảm động đến rơi nước mắt nhìn lão phu nhân.

Aizzz, khó trách Tiểu Vũ không dám tố cáo gương mặt thực của ả ta, bà nội này còn bảo không nhìn nhầm, chẳng lẽ không nhìn thấu được nét mặt giả khóc đến buồn nôn của ả ta sao ?!

“Người ngay nói thẳng, mặc dù ta sắp đi rồi nhưng nghe nói lão phu nhân làm việc ngay thẳng nghiêm nghị, ghét nhất là lỗ mắng, những người không tuân thủ nữ tắc, cho nên ta mới muốn làm việc thiện, nhắc nhở lão phu nhân một chút, ” Hạ Mẫn liếc mắt Tăng Dĩ Tuyền một cái, sau đó mới chuyển sang lão phu nhân, “Xin đừng quên, kể bên bà còn có một người tâm cơ thâm trầm, khẩu phật tâm xà, bảo trọng nhé!”

Nữ nhân này! Tăng Dĩ Tuyền giận không kềm được trừng mắt nhìn bóng lưng của nàng dần khuất xa, mà ánh mắt vừa lúc rơi vào trong mắt Cừu Gia!

Nhiều mây, lòng hắn kinh ngạc không thôi. Hắn chưa bao giờ thấy một Bằng Tuyền ôn nhu hiền thực lại nhìn người khác bằng một ánh mắt như thế!

Đột nhiên cảm giác được một ánh mắt khác đang đánh giá mình, nàng theo trực giác nhìn lại, lại thấy con người đen sạm của Cừu Dận Khang, Tăng Dĩ Tuyền Tâm cả kinh, đột nhiên cúi đầu, lửa giận lại càng dâng cao.

Đáng chết! Nếu như không phải Hạ Mẫn Mẫn cố ý khiêu khích, làm ặt nạ hoàn mỹ mà nàng đã cất công tạo ra bao lâu nay bị Cừu Gia nhìn thấy sơ hở, nàng đã sớm giết nàng ta rồi!

“Nè, nhanh lên đi, ta đang đợi ngươi đó!”

Hạ Mẫn Nhi vừa đi ra khỏi phòng lại thấy Cừu Dận Khang không đi ra cùng mình, đành quay đầu lại gọi.

“Nàng chờ ngươi làm cái gì?” Thi Nhược Á tức giận nhìn cháu nội. Bà ghét Hạ Mẫn Mẫn, bắt quá chỉ bị chồng bỏ thôi, còn dám lớn tiếng nói với bà phải coi chừng tiểu nhân, coi chừng cháu trai.Hừ!

“Chúng con còn chút chuyện phải giải quyết để ngày mai nàng ta và Đào Nhi chuyển ra Tây Uyển.” Hắn giải thích.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá, mau đuổi hai mẹ con bọn họ đi đi, ta tuyệt không muốn gặp lại được bọn họ nữa!” Về mặt bà nghiêm lại, ý bảo cháu nội hãy mau xử lý cho nhanh.

Nàng ta sắp đi? Ngay cả Đào Nhi cũng đi! Thật tốt quá, vậy chẳng phải nàng có thể chuyển vào Tây Uyển làm chính thất phu nhân sao ?! Tâm trạng Tăng Dĩ Tuyền nhất thời phấn khởi trở lại, lại bị Cừu Dận

Khang nhìn thấu lần nữa, thậm chí ngay cả tư thái đặc ý của người chiến thắng, khinh bỉ những người khác hẳn cũng không bỏ qua.

Nàng ta thật sự đặc ý vênh váo hay chỉ là cảm xúc nhất thời? Xem ra chuyện đưa nàng lên làm chính thất hẳn phải suy nghĩ lại!

Sau đó, hần bước đến cạnh Hạ Mẫn Mẫn, thử dò xét hỏi: “Câu nói cuối cùng ngươi nói cho bà nội, còn giả vờ cho giống, chẳng lẽ đang nói Bằng Tuyền không giống như chúng ta tưởng tượng sao?”

Thông minh! Nhưng nàng chỉ nên nói đến đây, không nên nói nhiều thêm nữa. “Chuyện này tự ngươi đi tìm bằng chứng đi.”

Hần nhíu mày, “Được, nhưng tại sao ngươi lại muốn chúng ta đi cùng?”

Aizz, lại bị hần nhìn thấu rồi, nàng chỉ muốn tìm vài tấm chắn thôi mà! Sau này nếu có ai ăn hiếp nàng hay phải bỏ chạy, một trong những nữ nhân kia, cho dù chỉ có một người nàng cũng có thể chộp lấy làm tấm chắn, “không có cá, tôm cũng được”, nhưng tốt nhất là nên có thêm Cừu Dận Khang nữa.

Bởi vì nàng căn bản không biết tướng mạo của bọn họ, vậy thì làm được gì chứ?

“Đói bụng quá, chúng ta ra ngoài ăn chút gì đó rồi mới tiếp tục được không?” Nàng từ chối tiết lộ chân tướng.

Hần biết nàng đang cố ý chuyển sang đề tài khác. Thôi, sau này mỗi ngồi một ngã, hần cần gì phải hỏi nhiều?

Ngẫm nghĩ lại, Cừu Dận Khang cũng không hỏi thêm gì nữa, đưa nàng ra khỏi cửa lớn trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hần đưa nàng vào một tiệm ăn lớn ăn cơm, nhìn nàng mở to hai mắt sáng rõ, thấy ai cũng cười tủm tỉm, thậm chí đối với những người chán ghét nàng ra mặt, nàng cũng cười rất rạng rỡ, làm cho người thì lúng túng cười lại, người lại vội vàng quay đầu bỏ đi.

“Ăn cơm cho nhanh đi, đừng có cười như thằng ngốc nữa!” Rốt cuộc, hần không nhịn được nữa mà mở miệng, nàng chỉ trừng mắt nhìn hần rồi quay sang ăn đĩa rau xào.

Một lát sau, bọn họ chạy xe ngựa ngang qua một con sông, tấp vào bờ là mấy con thuyền rồng hoa lệ, hần lại thấy nàng vừa sợ hãi vừa hưng trí nói, “Không biết chủ thuyền này là ai nhỉ? Có cho chúng ta lên thuyền không?”

Cừu Dận Khang thật sự ngây ngốc. Mấy chiếc thuyền quý này đều thuộc quyền sở hữu của Cừu gia, sao nàng lại không biết chuyện này chứ?

Nhưng hần chỉ cất giấu nghi ngờ này trong lòng, sau đó mang nàng đến ngôi nhà mới Kim Viên.

Vừa xuống xe ngựa, Hạ Mẫn Nhi lập tức nhìn thấy rất nhiều cửa tiệm, vừa đông người vừa rộn ràng, nhưng người nào cũng nhìn nàng bằng ánh mắt chán ghét.

Quả nhiên, cũng may nàng có dự kiến trước, biết mình vừa ra phủ sẽ lập tức trở thành con chuột qua đường, bị mọi người chửi mắng. Nàng nhích lại gần Cừu Dận Khang hơn một chút, trong lòng cười thầm. Có hần thật tốt, ít nhất cũng có cảm giác an toàn, nếu không thì mọi người trên đường đã sớm ném đá, nhốt nàng vào lồng heo đim xuống sông rồi.

Cừu Dận Khang đưa nàng vào nhà, một số hạ nhân thấy hần đến lập tức hành lễ, nhìn thấy Hạ Mẫn Mẫn bên cạnh, do dự không biết có nên hành lễ hay không.

“Wow! Căn nhà này cũng không thua Hoài Viên nhỉ?”

Hạ Mẫn Nhi vừa nhìn vừa than thở, cố ý quên đi những ánh mắt không thân thiện của bọn hạ nhân sau lưng bọn họ.

Bố cục của vườn cây cũng rất khéo léo, tinh hoa, hành lang gấp khúc, đẹp đẽ lại tinh xảo, trong sân cũng được bố trí hòn non bộ, cây trái hợp lý, tạo nên cảm giác xa hoa mà giản dị, làm nàng rất thích nó!

“Được rồi, ngày mai ta sẽ đến đây ở, nhưng phiền ngươi chuyển bọn hạ nhân đi nơi khác, ở cùng người chủ hèn hạ như ta, có lẽ bọn họ thấy không thoải mái.” Dĩ nhiên nàng rất biết điều.

Nàng cũng thấy! Xem ra nàng nhạy cảm hơn hẳn nghĩ, rất dứt khoát, cũng rất rộng lượng ?!

“Biết rồi.” Nhưng trong lòng hẳn tuyệt không hiểu, nữ nhân này bị sao vậy ?!

6. Chương 4

Chương 4

Hôm sau, dưới sự giúp đỡ của Cừu Dận Khang, Hạ Mẫn Nhi mang theo Đào Nhi, Tiểu Vũ và bà vú lên một chiếc xe ngựa, khi trời còn tờ mờ sáng đã đến Kim Viên, một số vàng bạc châu báu đáng giá hơn đã sớm được Đỗ tổng quản gửi đến, đưa vào một mật thất bí mật ở trong vườn, chìa khóa trao lại cho Cừu Gia.

Một số khác như tơ lụa, quần áo được đưa vào Kim Viên, Cừu Dận Khang tự mình mang Hạ Mẫn Nhi đến vào trong Trung Viên, cũng chính là trung tâm của Kim Viên, căn phòng được trang trí rất trang nhã, có một chiếc cửa sổ lớn, đủ để nhìn thấy được hồ sen ở bên ngoài, trắc sảng đằng sau được bố trí thành phòng sách, có không ít tàng thư, mà đường đi vào mật thất chính là cơ quan đặc biệt được đặt ở trong căn phòng này.

Cừu Dận Khang dạy nàng cách lấy hai quyển sách ra, sau đó tìm kiếm một lỗ khóa hình tròn cánh hoa, chỉ cần đưa chìa khóa vào, vặn ngược lại, giá sách lập tức tự động xoay tròn, dễ dàng đưa nàng vào mật thất bí mật.

Wow! Dưới ánh đèn yếu ớt của hai cây đuốc, kim ngân châu báu trở nên sáng chói, làm nàng suýt nữa không mở được mắt ra.

“Trời ạ! Cứ tiếp tục nhìn mấy thứ này chắc mắt ta mù mất, đi, đi thôi!”

Cừu Dận Khang không thể tin được, đối với một núi châu báu này nàng lại có thể khoát khoát tay bỏ đi ư ? Thậm chí còn không chút lưu luyến !

“Người không cần đếm lại sao ?”

“Không cần, ta tin người.”

“Xem ra người không vui lắm ?”

Hạ Mẫn Nhi lơ đãng thảng vai, “Ta biết, trong mắt người ta chỉ là một nữ nhân tham lam, người cứ tiếp tục nghĩ như vậy đi, dù sao từ nay, nếu không có chuyện gì cần đến gặp người thì chúng ta chẳng khác nào người xa lạ.”

Mặc dù con trẻ nhưng nàng đã đi không ít nơi, nhìn rất nhiều loại người, nàng hiểu rõ, những người vừa có mạo vừa có tài như hẳn có một lực hấp dẫn trí mạng với nữ nhân.

Từ khi hẳn an bài nàng đến đây chỉ cần thời gian là một ngày, có thể thấy hẳn là một nam nhân tài mạo song toàn, thử hỏi nữ nhân nào mà không thích ?

Nàng vẫn chưa đến mười tám tuổi, là một cô bé rất bình thường, dĩ nhiên cũng có mơ tưởng về tình yêu nhưng nàng hiểu rõ, đối tượng mối tình đầu của nàng không thể là một nam nhân từ đầu đến chân đều là hột xoàn kim cương như thế này, nếu không một ngày nào đó đột nhiên trở về hiện đại thì chẳng phải biến thành Ngưu Lang Chức Nữ sao ? Ngay cả chuyện muốn gặp lại nhau thôi cũng đã phiền toái rồi!

Hơn nữa, còn phải chia sẻ hẳn cùng nhiều nữ nhân khác, chỉ riêng chuyện này thì nàng không thể làm được!

Từ ánh mắt của nàng, Cừu Dận Khang có thể nhìn thấy, nàng thật sự không muốn có quan hệ gì với hẳn nữa !

Mà điểm này lại làm hẳn “vô cùng” không vui! Đúng là mâu thuẫn, bởi vì hẳn vừa vứt bỏ nàng!

“Nè nè! Hồi hồn!”

Bỗng dưng, một bàn tay dao động trước mặt hắn, lúc này hắn mới hoàn hồn, nhìn bạn tốt đang ngồi trước mặt.

Đúng rồi, hắn đã trở về từ Kim Viên, còn đang nói chuyện làm ăn cùng Nguyên Lăng, nhưng suy nghĩ của hắn lại cứ trở về với Hạ Mẫn Mẫn.

Tạ Nguyên Lăng khoanh tay trước ngực hỏi hắn, “Rốt cuộc là sao vậy ? Lần đầu tiên ta thấy người thất thần như vậy đấy!”

“Không có gì.” Cừu Dận Khang mím môi, “Đúng rồi, mấy tên ”ác bá” chúng ta nói ra sao rồi ?”

“Rất tốt, mấy người đó chỉ làm tiền giả mà thôi, nhưng làm rất giống, dễ bị nhầm lẫn.” Mặc dù đang trả lời vấn đề của bạn tốt nhưng tâm trí hắn vẫn suy nghĩ đầu đầu, rốt cuộc hắn đang suy nghĩ đến cái gì ? Là chuyện? Hay là vật?

“Dùng giả dối thật, lũng đoạn kinh tế, hơn nữa chỉ giao dịch cùng một số hàng rong nhỏ vào buổi tối, không ít dân chúng vì vậy mà khóc không ra nước mắt, người là con của quan lớn, chắc hẳn biết triều đình đang có hành động gì ?”

“Ừ, cha ta là Thượng Thư, mà Thượng Thư chuyên xử lý những vụ kiểu này nhưng người đừng quên, Thượng Thư chỉ thi hành theo công vụ, mà trước khi thi hành phải kiểm tra lại sổ tài chính thuế, sau đó lại phải dâng đề án lên cho hoàng thượng xem xét rồi phê chuẩn, vậy nên - -” Tạ Nguyên Lăng vuốt tóc, ra hiệu bảo hắn chờ một chút

Cừu Dận Khang mím môi, gương mặt không hề tỏ ra điều gì.

“Người muốn tham gia thì cứ tham gia vào đi, ta ủng hộ người.” Thân phận của hắn dùng để khống chế quan lại ở đây không thành vấn đề.

Khẽ mỉm cười, “Được rồi, ta sẽ phái người đi dò la bọn làm tiền giả, đến lúc đó thì giao cho quan phủ xử lý.”

“Nói công sự xong rồi thì chuyển sang việc tư đi, nói đi, tại sao lại thấy không yên lòng?”

Nguyên Lăng dĩ nhiên rất có hứng thú với chuyện này, dĩ nhiên hắn nhìn thấy nhưng không biết vì sao, hắn lại không muốn nói chuyện Hà Mẫn Mẫn với hắn ta.

“Chẳng lẽ anh em tốt cũng không thể nói sao?” Hắn càng không nói, Tạ Nguyên Lăng càng muốn hỏi đến cùng.

Cừu Dận Khang cũng biết bạn tốt rất kiên trì, đành đem chuyện đưa Hạ Mẫn Mẫn và Đào Nhi sang Kim Viên, cùng chuyện ở mặt thất nói cho hắn biết.

“Không gặp mặt chẳng phải là chuyện người cầu còn không được sao? Rốt cuộc người muốn thế nào ?” Tạ Nguyên Lăng càng nghe càng hồ đồ. Hay là “Chẳng lẽ cá tính bây giờ của nàng đã hấp dẫn người?”

“Nói nhảm!” Chuyện này không cần suy nghĩ, lập tức hủy bỏ

“Cũng đúng, vất vả lắm mới lấy được, sao lại không muốn nhận nữa chứ ? Hay là ” Tạ Nguyên Lăng đột nhiên cười cười, đứng dậy từ trên ghế, hắn cũng đứng dậy theo. “Để ta đi gặp nàng, dò la xem nàng thật sự hay giả bộ ?”

“Đợi đã!” Cừu Dận Khang muốn ngăn cản hắn lại, Tăng Dĩ Tuyên vừa lúc đi vào.

Tạ Nguyên Lăng vỗ vỗ vai của hắn, “Người bận rồi, ta đi trước.”

Hắn nhíu mày nhìn bạn tốt gạt nhẹ với tiểu thiếp, các người hầu khác nhanh chóng rời khỏi.

Tăng Dĩ Tuyên cố ý mang trang sức thật xinh đẹp, mỉm cười nhìn trượng phu, trong đôi mắt ngượng ngùng hiện lên sự mong đợi, hi vọng hắn sẽ ca ngợi, nhưng nàng bỗng phát hiện, đôi mắt hắn vẫn cứ dõi theo Tạ Nguyên Lăng, “Cừu Gia”

Cừu Dận Khang không nghe thấy tiếng nàng kêu mình, bởi vì hắn đang rất kinh ngạc. Hắn kinh ngạc phát hiện mình thậm chí muốn đến Kim Viên trước Nguyên Lăng, không muốn bạn tốt và Hà Mẫn Mẫn ở cùng ?!

“Cừu Gia? Rốt cuộc người làm sao vậy?” Nàng hắng giọng mấy lần cũng không nghe thấy tiếng hắn đáp lại, đành lay lay tay hắn.

Không vui nhúu mày, “Không có gì. Có việc gì?”

Chẳng lẽ hắn không thấy hôm nay nàng trang điểm đặc biệt đẹp hơn sao? Tăng Dĩ Tuyên khó nén thất vọng, nhưng nghĩ đến những lời bà nội nói vừa rồi, gương mặt nàng lại sáng ngời, “Bà nội nói, nếu Tây Uyển đã không còn người ở thì Cừu Gia nên nhanh chóng mở một bữa tiệc đưa ta lên làm chính thất, Tây Uyển không thể không có chủ nhận, Hoài Viên không thể không có đương gia chủ mẫu.”

“Chuyện này ta sẽ tìm bà nội nói sau, ta có việc bận rồi.”

Hắn phiền não xoay người đi tới bàn làm việc, nàng sưng sốt, cảm thấy vừa thẹn vừa giận, nhưng không dám thể hiện ra bên ngoài, đành cúi đầu xuống đi ra khỏi phòng.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Có chuyện gì xảy ra ? Trước giờ Cừu Gia hoàn toàn không dám kháng lại ý của bà nội, sao lần này lại ... Nàng đột nhiên thấp thỏm bất an.

Về mặt khác, Tạ Nguyên Lăng đến Kim Viên vẫn không quên đem theo vài món quà.

Trong sảnh đường, Hạ Mẫn Nhi giao Đào Nhi cho bà vú, Tiểu Vũ lại là người khách đầu tiên của Kim Viên, vì vậy nên nàng chỉ nhờ người hầu mang hai ly trà lên, sau đó đẩy ra ngoài.

“Quà tặng mừng tân gia sao ?” Hạ Mẫn Nhi ngồi xuống ghế, vừa chỉ mấy hộp quà tinh xảo vừa nói

“Phải nói là lần đầu tiên đến gặp mà lại đi trống trơn thì thật là không lễ phép.” Tạ Nguyên Lăng nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt, nghĩ đến chuyện thay đổi của nàng vẫn thấy khó tin

“Lễ phép? !” Đầu tiên là sưng sốt, sau đó lại bật cười, “Người bình thường còn muốn cách ta xa một trăm mét, còn ngươi, ta dám khẳng định ngươi không bình thường, không những muốn đến đây mà còn muốn lễ phép? ! Có cần đi gặp đại phu không ?!”

Nghe vậy, hắn cười lớn, “Trời ạ! Ta thật sự rất thích ngươi sau khi mất trí nhớ, vừa thẳng thắn vừa đáng yêu, nếu thật có thể, xin đừng trở lại là Hà Mẫn Mẫn trước kia nữa.”

Nàng mỉm cười trả lời: “Ta sẽ tận lực. Nhưng nếu có một ngày ta trở về là Hạ Mẫn Mẫn ai ai cũng ghét, phiền ngươi giúp ta đâm đầu vào vách núi lần nữa.”

“Phốc, ha ha ...”

Tạ Nguyên Lăng lại cười to lần nữa. Hắn quen biết không ít cô gái, đa phần không phải là hoàng thân quốc thích cũng là kim chi ngọc diệp, thấp lùn cũng là con gái rượu của nhà giàu, chưa từng gặp một cô gái hóm hỉnh hài hước mà khó chơi như thế, càng khó tưởng tượng hơn, nàng lại là vợ trước của bạn tốt !

“Nhưng ta có một đề nghị từ sâu trong lương tâm, ” nàng đột nhiên trở nên nghiêm nghị, “Tạ công tử, mặc dù chúng ta rất thân thiết nhưng dù sao ta cũng vừa mang Đào Nhi đến đây, ánh mắt hàng xóm láng giềng nhìn ta giống như loại không khí nhiễm bẩn ô uế vậy, ngươi không cần vì ta mà làm mọi người ghét ngươi.”

Nghe vậy, hắn cũng trở nên nghiêm túc, nhưng ánh mắt vẫn tít lại, “Vậy làm sao bây giờ đây ? Máu của ta là máu phản nghịch, người ta càng ghét ta lại càng muốn làm, muốn thử xem rốt cuộc sẽ có kết quả gì.”

Nàng nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng, một hồi lâu, hai người bèn nhìn nhau cười, nhưng làm Tạ Nguyên Lăng ngạc nhiên là hành động sau đó của nàng, nàng vươn tay —

“Bạn bè ?”

“Cái gì?” Hắn nghi hoặc nhìn tay nàng.

“Chúng ta làm bạn bè.” Nàng trực tiếp nắm lấy tay hắn, bắt một cái rồi thản nhiên cười.

Nhìn hai bàn tay đan lại, cùng vẻ mặt hào phóng và nụ cười rạng rỡ của nàng, Tạ Nguyên Lăng cũng cười một tiếng, nắm chặt tay nàng, “Được, bạn bè, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.”

Căn cứ vào lễ nghĩa, hẳn tặng quà, nàng đương nhiên phải mời hẳn ăn một bữa.

Cho nên, đến khi Tạ Nguyên Lăng no bụng trở về nhà mình thì đã mấy canh giờ sau rồi.

Nghe tổng quản trong phủ nói, Cừu Dận Khang đã ngồi đợi hẳn mấy canh giờ.

Hắn bước nhanh vào đại sảnh, nhìn bạn tốt, “Xin lỗi, Dận Khang, ta không biết người đến đây, nhưng chẳng phải người biết ta đến Kim Viên sao?”

Cừu Dận Khang nghe vậy, nét mặt lập tức cứng ngắc, “Ta biết, nhưng ta nghĩ người cũng có thể đến nơi khác, cho nên mới ... Chẳng lẽ sau khi rời khỏi nhà ta người vẫn ở chỗ của Hạ Mẫn Mẫn à?”

Vừa nhắc tới nàng, gương mặt hắn không tự chủ được mà hiện lên nụ cười, “Đúng vậy! Nàng thật sự không giống như lúc trước nữa, biến thành một cô gái vừa thân thiện vừa hóm hỉnh, chúng ta còn nắm tay nhau trở thành bạn bè nữa cơ!”

“Cái gì?!” Sắc mặt Cừu Dận Khang trầm xuống.

Cảm nhận được lửa giận của bạn tốt, Tạ Nguyên Lăng vẫn thản nhiên nhấp nháp ly trà, sau đó mới mỉm cười nói: “Yên tâm đi, giao tình giữa ta và nàng dĩ nhiên không như người đang suy nghĩ.”

Tuy bạn tốt đã giải thích rõ đến như vậy nhưng hắn vẫn không cách nào quên được: “Nhưng người cũng biết trong ngoài nàng không giống như nhau ...”

“Ta biết. Nhưng ta thấy nàng thật sự đã thay đổi, đó là sự thật.” Hắn tóm tắt gọn gàng lại: “Biết sai có thể thay đổi, ta nghĩ, ta không có lý do gì để kỳ thị một con người như thế cả.” Đường như nghĩ đến điều gì đó, hắn mỉm cười hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ người cũng có suy nghĩ đó với nàng?”

“Ta?” Vẻ mặt Cừu Dận Khang nghi hoặc.

“Vâng, theo khách quan thì những gì người làm cho nàng nhiều hơn ta, không phải sao?”

Thật ư? Dưới ánh mắt sâu thẳm của bạn tốt, hắn không thể phản bác được nửa lời, lồng ngực lại càng buồn bực không thôi!

Rốt cuộc hắn đang làm gì? Hắn tức giận thầm hỏi mình trong lòng, nhưng đáp án dĩ nhiên là không có.

Nhưng ngược hẳn với sự buồn bực của Cừu Dận Khang, ngày ngày Hạ Mẫn Nhi đều trôi qua như cá gặp nước vậy.

Nhưng khi vào đêm, Đào Nhi cũng giao cho bà vú, chỉ còn lại một mình nàng nằm trong căn phòng cổ kính mà xa xỉ. Trong không gian yên tĩnh đó, nàng cảm giác rất cô đơn, nỗi nhớ cũng càng sâu đậm hơn ...

Nàng rất nhớ ba mẹ, cả chị Uyển Uyển nữa ... Còn cả các bạn bè đã lớn lên cùng nhau nữa ...

Bọn họ có sống tốt không? Có phải nàng ở hiện đại đã thật sự chết rồi không? Dù sao thì hồn phách của nàng cũng đã bay mất ..

Chắc hẳn ba mẹ và chị Uyển Uyển rất đau lòng ... Hốc mắt của Hạ Mẫn Nhi xuất hiện nước mắt, lỗ mũi ửng đỏ. Nàng thật sự không thể quay về hiện đại sao? Cả đời đều phải ở lại đây?

Không, không đúng! Sao nàng lại nhanh chóng đầu hàng như vậy chứ?!

Nàng còn sống thì nàng phải cố gắng! Nàng không thể buông tha, một khi có hy vọng thì nàng sẽ không bỏ cuộc!

Đúng! Cố gắng lên! Hạ Mẫn Nhi, người có thể đến đây là một kỳ tích rồi, vậy nên nhất định có thêm một kỳ tích khác đang đợi người! Đúng ... Nàng không ngừng hét lên trong lòng mình, dần dần ... Rơi vào mộng đẹp.

Sáng tinh mơ hôm sau, ánh nắng mặt trời ấm áp rọi vào gương mặt nàng, tiếng chim ca hát ríu ra ríu rít ngoài cửa sổ, thái dương trọt lên những phiến lá xanh mướt, ong bay, bướm lượn lên những nhánh hoa xinh đẹp, tất cả tạo nên một bức tranh tứ bình thật lung linh, hoàn mỹ.

Đẹp! Cực kỳ đẹp!

Nhe răng cười một tiếng, nàng nhanh chóng rời khỏi cái chăn ấm áp, rời giường rửa mặt rồi lập tức vọt ra ngoài, hít sâu vào, nhét luồng không khí mát lạnh kia vào sâu trong phổi.

“Wow ~ không khí thật là mát mẻ! Đây là ngày đầu tiên ta được tự do, phải ăn mừng thôi!” Hạ Mẫn Nhi ánh mắt đột nhiên sáng ngời. Được! Thừa dịp Đào Nhi cùng bà vú vẫn ngủ... “Tiểu Vũ! Tiểu Vũ!”

Nàng chạy đến trước phòng, muốn tìm Tiểu Vũ nhưng không ngờ nàng ta còn dậy sớm hơn cả nàng. Cẩn thận ngửi ngửi, hình như có mùi củi!

Nàng vội vã chạy vào phòng bếp, quả nhiên Tiểu Vũ hiền tuệ đang chuẩn bị nướng lò. “Đừng gấp gấp quá, chúng ta đi ra ngoài dạo một chút đi”

Tiểu Vũ vừa thức dậy đi làm đồ ăn, không ngờ chủ nhân cũng dậy sớm như vậy, còn kéo nàng chạy ra cổng lớn.

“Đội đã chủ nhân, ta còn chưa làm xong, người sẽ đói bụng đó!” Tiểu Vũ vừa nhắc nhở nàng, vừa bị nàng kéo chạy đi.

“Đói thì sao? Ta có tiền mà! Chẳng phải con đường này là nơi phồn hoa nhất ở Giang Đô sao? Chúng ta đi chơi chút đi, ta còn phải đi mua đồ chơi cho Đào Nhi!”

Nàng càng nói càng vui vẻ, trực tiếp kéo Tiểu Vũ đang thở hổn hển đi ra cửa lớn, nhưng vừa ra khỏi cổng, đập vào mi mắt nàng là một đám nam nữ già trẻ vẻ mặt mệt mỏi, y phục cũ kỹ, bọn họ ử rữ kéo nhau đi vào các tiệm ăn nhỏ bên đường.

“Kỳ lạ! Sao lại có một đám người ăn mặc rách rưới như vậy chứ?” Hạ Mẫn Nhi không hiểu, hỏi nha hoàn bên cạnh.

“Ta cũng không biết, để ta đi hỏi xem!”

Tiểu Vũ xấu số chạy đến, nuốt nước miếng thở hổn hển hỏi thăm một cậu bé đang đỡ bà nội mình đi, , thở hào hển hỏi thăm một gã bị : được tiểu tôn tử đỡ đi lão bà bà, sau khi nghe cậu bé nói mới gạt đầu, xoay người chạy về Kim Viên nói cho chủ nhân biết.

Thì ra mấy hôm trước, vùng ven sông Hoàng Hà gặp mưa không ngừng, cỏ dại lan tràn, nước sông cuộn cuộn mang theo không ít cát che lấp thôn, mặc dù triều đình có đưa lương thực xuống tiếp tế cho nạn dân, nhưng vẫn không đủ, đành để những nạn dân này rời bỏ nơi chôn nhau cắt rún của mình.

Hạ Mẫn Nhi không đành lòng nhìn bọn họ quần áo tả tơi, vẻ mặt lại ử rữ như vậy. Bọn họ cũng giống như nàng, đều là dân tha hương thôi, khách quan mà nói thì nàng may mắn hơn bọn họ rất nhiều.”

”Chủ nhân, lão bà bà và cậu bé ấy thật đáng thương, bọn họ đã đi suốt đêm, sáng sớm tinh mơ mới đến được đây nhưng trên người lại không có đồng nào ...

Ánh mắt Tiểu Vũ chờ mong nhìn chủ tử, dư quang khéo mắt thỉnh thoảng lại chú ý sang lão bà bà và cậu bé, giống như hy vọng các nàng có thể cho bọn họ một chút tiền hoặc thức ăn.

Hạ Mẫn Nhi cũng nhìn thấy, nhưng những người nàng cần cứu tế không chỉ có bọn họ mà thôi.

“Tiểu Vũ, ở đây có cái từ gọi là ‘bố thí’ không?”

“Bố ” về mặt nàng kinh ngạc nhìn chủ tử đang cười tít mắt, tâm trạng kích động reo lên: “Chẳng lẽ ...”

“Không sai!” Hạ Mẫn Nhi gạt đầu, cười cười nhìn nha đầu trước mắt đã rơm rớm nước mắt, lấy mấy tấm ngân phiếu từ trong tay ra đưa cho nàng. “Ta thấy bọn họ đã đói bụng rồi, dẫn bọn họ đi ăn trước đi, ta cũng không cần dùng đến số tiền này, nếu không đủ thì có thể đến mặt thất mà lấy ”

“Không cần đâu chủ nhân, bấy nhiêu đây đã nhiều lắm rồi!” Nàng nhìn mấy tấm ngân phiếu giá trị gần hai ngàn kia, định trả lại cho chủ nhân nhưng nàng ta lại đẩy về cho nàng.

“Nhiều lắm rồi mà, còn có thể mua quần áo cho bọn họ nữa! Tìm một nơi để bọn họ ăn no rửa mặt đi, tắm lại, người đi xử lý, ta đi hầm cháo, ta thấy số người cần chúng ta giúp đỡ không ít đâu!”

Nàng nói như vậy là bởi vì có một đám dân chạy nạn đang chạy đến.

“Chủ nhân, người thật là tốt ... Tốt...” Tiểu Vũ nhin không được khóc lên.

“Ngốc, làm chuyện tốt cũng khóc sao ? Mau lên đi, bọn họ đói bụng.”

“Dạ dạ dạ!” Nàng vừa khóc vừa cười cầm lấy ngân phiếu đi ra ngoài.

Hạ Mẫn Nhi lập tức đóng cửa lại, sải bước chạy về phía phòng bếp, xoắn tay áo lên bắt đầu lấy từng vò gạo lớn trong tủ ra nấu cháo.

Nàng làm việc rất vui vẻ, dùng việc từ thiện để kỷ niệm ngày hôm nay, hẳn là rất có ý nghĩa nhỉ ? Dù sao nàng cũng chỉ “mượn hoa hiến Phật” thôi, dù sao những vàng châu báu kia cũng không hề khiến nàng vui lên chút nào!

※*

Nam Uyển ở Hoài Viên.

Một tên sai vặt chạy gấp vào phòng lão phu nhân, bởi vì quá gấp gấp nên quên mất lão phu nhân vẫn đang tụng kinh niệm Phật, không ngờ lại vấp phải cánh cửa, ngã xuống “ô!” một tiếng.

Bị làm phiền, lão phu nhân đặt cái mõ xuống, trầm mặc quay lại nhìn gã sai vặt lỗ mãng, Tăng Dĩ Tuyền cũng đứng dậy lui sang một bên, nhìn chăm chăm khó gã sai vặt đang khó xử quỳ xuống

“Hấp ta hấp tấp, rốt cuộc đang muốn làm gì?” Thi Nhược Á tức giận lạnh giọng hỏi.

Gã sai vặt cúi đầu, vội vàng nói ra tin tức vừa nghe được. Thật ra hẳn đến để tìm Tăng Dĩ Tuyền, bởi vì nàng đã sai hẳn phải đi theo dõi từng nhất cử nhất động của Hà Mẫn Mẫn, có chuyện gì thì báo ngay cho nàng ta biết.

Gã sai vặt vừa nói xong, cả Phật đường liền yên lặng, vẻ mặt mọi người đều là giật mình kinh ngạc, khó mà tin được.

Hồi lâu sau Thi Nhược Á mới mở miệng, “Người đàn bà kia đang bố thí? Trời đang có bão sao ? Hay là... Không thể nào!” Bà không tin! Người đàn bà kia làm sao mà lương thiện như vậy!

“Thật ạ! Lão phu nhân, nếu không tin người có thể đến xem thử.” Gã sai vặt gật đầu như bằm tỏi, chỉ sợ như bà ta không tin hẳn vậy.“Mấy thứ cháo kia có độc không ?” Tăng Dĩ Tuyền bật thốt ra hỏi.

“Không có không có, nhiều người ăn còn không bị gì cả! Hơn nữa đại phu nhân còn ” Tăng Dĩ Tuyền trừng mắt, gã sai vặt vội vàng sửa lại, “Dạ, Hạ cô nương còn phát bánh bao, còn cho bọn họ mỗi người một vài chuối tiên. Nghe nói cháo kia là do Hạ cô nương đích thân nấu, mùi vị rất ngon, vẫn phát cho bọn họ mấy viên xuyên : chuối tiên. Nghe nói kia cháo hay là Hạ cô nương đích thân chịu đựng nấu, mùi vị rất ngon, ngay cả những dân chúng không phải nạn dân cũng muốn đến thử một chén ...”

Gã sai vặt càng nói càng nuốt nước bọt nhiều, bởi vì thật sự mùi vị đó thơm ngon đến chết người a!

“Càng nói càng hoang đường, nữ nhân kia căn bản không thể nấu ăn!” Thi Nhược Á lên tiếng bác bỏ.

“Vâng ạ, cho nên tất cả mọi người đều nói nàng ta đã mất trí nhớ, ngôn hành cử chỉ đều khác với lúc trước.”

“Như vậy mà cũng được xem là giải thích sao, ” Tăng Dĩ Tuyền nhìn bà nội nói: “Ta nghĩ nàng xin Cừu Gia nhiều vàng bạc châu báu quá, bố thí cho dân chạy nạn một chút để kiếm danh tiếng, vứt bỏ tiếng xấu chứ gì!”

“Hừ, nói đến đây thì ta lại tức giận, Dận Khang thật sự quá nhân từ!”

“Hắn chỉ giống như người thôi ạ, bà nội.”

Miệng nàng ta ngọt ngào nói, toàn bộ tức giận của Thi Nhược Á đều trôi đi hết.

Thi Nhược Á từ ái vỗ tay của nàng, “Đúng rồi, Dận Khang nói muốn tìm ta nói chuyện chính thất nhưng vẫn chưa đến, con đi theo bà nội tìm nó đi!”

“Dạ.”

Tằng Dĩ Tuyền cười tíu tít đi vào Đông Uyển, bỏ lại hai người tiểu thiếp kia buồn bực.

Mà Cừu Dận Khang cũng vừa lúc nghe Đỗ tổng quản báo cáo chuyện Hạ Mẫn Mẫn bố thí cho nạn dân.

Rốt cuộc nàng đang làm gì? Hắn nhìn lão tổng quản giỏi việc của mình, nhưng trong mắt ông ta cũng hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Phái người đi dò la, nàng luôn hẹp hòi ích kỷ...” Nói tới đây, trong lòng hắn lại xuất hiện một âm thanh phản bác – nhưng nàng bây giờ và nàng ngày trước không giống nhau.

Lúc này, Thi Nhược Á và Tăng Dĩ Tuyền cũng cùng nhau đi tới.

Cừu Dận Khang ra hiệu cho Đỗ tổng quản đi ra ngoài, nhìn bà nội nói: “Sao bà nội lại đến đây ạ?”

“Còn cần phải hỏi sao? Dĩ nhiên là đến nói chuyện của nó!” Nàng không muốn nói đến Hạ Mẫn Mẫn.

Nàng? Chẳng lẽ bà nội cũng biết chuyện Hạ Mẫn Mẫn bố thí sao?

“Bà nội muốn hỏi, chừng nào con mới đưa Bằng Tuyền lên làm chính thất?” Giọng điệu của bà không kiên nhẫn, “Trong phủ đã náo loạn lắm rồi, người đàn bà kia rốt cuộc cũng bỏ đi, bây giờ con mau tổ chức tiệc, mời khách đến đi. Ngày mai ta sẽ sai người đến Tây Uyển dọn dẹp lại.”

“Bà nội, con phải đi lo công việc, chuyện này hẵng tính sau.” Cừu Dận Khang đột nhiên ngắt lời bà, sau đó gật đầu đi ra cửa.

Kinh ngạc nhìn hắn rời khỏi, Thi Nhược Á thật lâu sau mới hoàn hồn, “Nó xảy ra chuyện gì sao? Chẳng phải trước giờ nó luôn nghe theo lời bà nội à?”

Tằng Dĩ Tuyền càng thêm bất an. Đây là lần thứ hai Cừu Gia từ chối đưa nàng lên làm chính thất, chẳng lẽ... Nàng lo lắng nhìn bà nội, “Có phải Cừu Gia tin lời Hạ Mẫn Mẫn, nghĩ con là người trong ngoài khác nhau không bà nội?”

Thi Nhược Á trấn an nàng, “Không thể nào! Nữ nhân kia Dận Khang làm sao mà tin tưởng được? Có lẽ là vì mới bỏ ra nàng ta nên nó muốn yên tĩnh lại một chút, con yên tâm đi!”

“Vâng.” Nàng mềm mại trả lời, nhưng nỗi hận với Hạ Mẫn Mẫn càng lúc càng sâu đậm.

Nàng tin tưởng, nhất định giữa Hạ Mẫn Mẫn và Cừu Gia đã xảy ra việc gì đó, dù sao thì trước mặt nàng nàng ta đã dám nói như vậy rồi, sau lưng nhất định càng khó nghe hơn! Bàn tay nhỏ bé dưới ống tay áo nắm chặt lại.

7. Chương 5

Chương 5

Cừu Dận Khang trước khi đi công việc đã kêu xe ghé ngang qua Kim Viên, vốn định xem xem nàng đang làm gì nhưng khi đến nơi, hắn lại thấy hối hận. Dù sao hai người cũng không còn quan hệ gì nữa, hắn cần gì phải đến tìm nàng chứ?

Còn đang do dự thì hắn đã nhìn nàng ôm Đào Nhi chạy khắp nơi chỉ huy, mức cháo cho dân chạy nạn.

“Xin xếp thành hàng, đừng làm phiền cho giao thông, cảm ơn cảm ơn.”

Làm hần kinh ngạc hơn, đám nạn dân kia thật sự nghe lời nàng xếp thành hai hàng, sau đó, hần lại nhìn thấy bà vú và Tiểu Vũ, một người thì lo múc cháo, một người thì lo đưa tiền đến tối mắt tối mũi, không ai ở không.

Từ cửa sổ trong xe ngựa, Cừu Dận Khang nhìn Hạ Mẫn Mẫn vừa đùa giỡn với đứa bé, vừa trò chuyện vui vẻ cùng nạn dân, ngay cả hần phải thừa nhận ánh mắt của nàng thật ấm áp, ấm áp từ sâu trong đáy lòng/

Tại sao? Chỉ đựng đầu thôi đã thay đổi nhiều như vậy sao ? Hay là tự sát không thành mới hiểu rõ giá trị của tính mạng, biết sinh mạng đáng quý nên mới thay đổi thấy rõ như vậy ?”

“Hà Bình, đi thôi!”

Hần ra hiệu cho xe ngựa rời khỏi. Không thể nhìn lại, nhưng hần phát hiện, ánh mắt của mình vẫn dõi theo nàng ...

Kỳ lạ! Rõ ràng đã nói là không được gặp lại nhau nữa, rốt cuộc hần muốn thế nào?

Vốn tưởng rằng hành động này của nàng chỉ có một ngày mà thôi, không ngờ lại kéo dài đến năm ngày! Không biết có phải tiếng tăm đồn xa hay không mà càng ngày càng có nhiều nạn dân chạy đến Kim Viên.

Bọn họ vừa lạnh vừa đói, lại nghe nói nàng phát cháo, bánh bao, Tiểu Vũ còn mua quần áo cho bọn họ mặc. Nhưng quần áo rất đáng giá, các nạn dân không dám nhận, vậy nên nàng phát động “thu quần áo cũ”. Khích lệ mọi người giặt sạch những bộ quần áo không mặc nữa hoặc đã cũ quyen góp cho nạn dân.

Tuy nhiên, khi vừa phát động thì không ai tham dự cả, bởi vì ấn tượng của mọi người đối với nàng thật sự quá kém.

Nghe nói Nguyên Lăng có quyen góp mấy hòm quần áo cũ, còn triệu thêm người hầu trong nhà hưởng ứng. Chủ nhân đã mở miệng thì hạ nhân đành phải nghe theo, không dám phản nản gì.

Không chỉ như thế, nếu hần gửi phong thư bảo các quan lại địa phương không quan tâm đến, thậm chí còn như không thấy không nghe với phong trào của Hạ Mẫn Mẫn, còn giả cảm giả điếc với nạn dân lên triều đình thì ... Khoan đã !

Nếu như ngược lại, quan địa phương mở kho lúa giúp cho nạn dân khó khăn, dĩ nhiên Tạ Nguyên Lăng sẽ nói những lời tốt hơn.

Trên thực tế, Nguyên Lăng căn bản không hề đưa thư cho cha, dù sao thì quan lại địa phương cũng chỉ là một cánh cửa, vừa nói bóng nói gió chút thôi thì bọn họ đã khấn trương rồi. Mặc dù quan phủ đã nhúng tay vào những hoạt động bố thí của Hạ Mẫn Mẫn vẫn chưa dứt.

“Có còn hơn không mà.”

Lúc này, ánh mặt trời rực rỡ, một câu nói của Hạ Mẫn Mẫn càng làm lòng hần thêm ấm áp hơn.

“Ta tin, ta tin ngươi thật sự xuất phát từ chính tấm lòng, ta cảm thấy ngươi càng lúc càng xinh đẹp, mặc dù ngươi ăn mặc rất giản dị, ngay cả một cái trang sức cũng không có.” Hần không biết nịnh nọt, thậm chí còn khinh thường điều này nhưng bây giờ, hần lại muốn dùng mọi tính tình có được để ca ngợi nữ nhân này.

Nhưng nhìn gương mặt tuần tú sa sầm của bạn tốt đang đi vào đại sảnh của Kim Viên, hần biết những câu ca ngợi kia nên tìm lúc khác để nói.

Cừu Dận Khang dĩ nhiên cũng không thấy bất ngờ lắm khi gặp bạn tốt ở chỗ này. Thuộc hạ của Đỗ tổng quản ở Kim Viên báo cáo với hần, mỗi ngày Tạ Nguyên Lăng đều đến đây!

“Ta có việc muốn nói riêng với nàng.” Hần nhìn bạn tốt nói.

Hần biết giọng điệu của mình không tốt nhưng khi vừa bước vào, mấy nạn dân ở bên ngoài cứ mở to mắt nhìn hần, giống như nhìn thấy kỳ trân dị thú gì vậy! Hần đã buồn bực lắm rồi, vừa bước vào phòng liền thấy tuần nam mỹ nữ bọn họ vừa nói vừa cười, gương mặt đáng vẻ đều phối hợp với nhau, lồng ngực của hần trong nháy mắt như bốc cháy vậy.

Tạ Nguyên Lăng gật đầu, đứng lên, nhìn bạn tốt trước rồi quay lại nhìn Hạ Mẫn Nhi, nhếch mày lên giống như đang hỏi nàng, có thể ứng phó một mình với nam nhân đang bốc hỏa đây mình thế này không ?

Nàng cười một tiếng, trừng mắt nhìn, ý bảo không thành vấn đề.

“Các người có cần ”liếc mắt đưa tình” trước mặt ta vậy không?” Cừu Dận Khang thật sự không vui, là vô cùng không vui. Hai người này đang khoe với hắn, trong mắt chỉ có hai người họ thôi sao ?

“Nguyên Lăng, người đi trước đi! Thật sự cảm ơn người.” Hạ Mẫn Nhi không để ý đến hắn, chỉ vui vẻ phất tay cảm ơn bạn tốt. Biết hắn là con của Lại bộ Thượng Thư nàng rất kinh ngạc, nhưng cũng phải cảm ơn vì hắn đã giúp đỡ nàng rất nhiều.

“Không cần khách sáo, Hạ Mẫn Nhi!” Tạ Nguyên Lăng cũng cười một tiếng, vỗ vỗ vai bạn tốt, “Thả lỏng đi, hơn nữa, người cũng nên kinh ngạc về những gì nàng đã làm”

“Hừ, kiên quyết lấy cho đã rồi bây giờ lại quăng tiền của ta đi, đáng tự hào lắm à ?” Hắn châm chọc hỏi ngược lại.

“Ít nhất cũng là để làm từ thiện.” Mỉm cười liếc nhìn nàng lần nữa rồi rời khỏi.

Tạ Nguyên Lăng vừa đi, không khí lập tức nghiêm trọng lại.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, Cừu Dận Khang trào phúng bằng giọng đầy vị chua, “Nguyên Lăng? Hạ Mẫn Nhi? Hai người đúng là thân mật!”

Thật kỳ lạ, mỗi lần ở cùng hắn, nàng đều cảm thấy không được tự nhiên ! Hạ Mẫn Nhi hít sâu một cái, cố ý quên đi cảm giác kỳ lạ, “Đó là đương nhiên, Cừu Gia”

Nàng cố ý làm hai người trở nên xa lạ, ai bảo hắn không chịu gọi nàng là “Hạ Mẫn Nhi”, thà dứt khoát như Nguyên Lăng, tôn trọng cái tên mới của nàng, bởi vì nàng đã có cuộc sống, tính cách mới.

Nghe vậy, con người đen của Cừu Dận Khang thoáng chốc sa sầm lại, nhìn chằm chằm khiêu khích trong mắt nàng, “Được, dù sao người và Nguyên Lăng cũng không để ý đến ánh mắt của người khác, ta cần gì phải nhiều chuyện chứ? Ta chỉ muốn biết người rốt cuộc đang làm gì ?”

“Người không thấy à ?”

Hắn hỏi như thế làm nàng cảm thấy buồn cười. Nàng cũng lười trả lời, đi ra khỏi phòng, nhìn những người dân chạy nạn đang ngồi trong viện, bọn họ vừa nhìn thấy nàng liền gật đầu cười một cái, nàng cũng gật đầu cười trở về.

Cừu Dận Khang cũng cùng đi ra, gương mặt tuần tú căng thẳng lại, chỉ nói: “Người muốn làm việc thiện thì ta không có ý kiến gì, nhưng mơ tưởng đến chuyện có thể lấy được gì từ ta nữa thì người đừng nghĩ đến.”

“Xin nhờ, chẳng lẽ ta muốn à?” Nàng trực tiếp nói.

Con người đen lãnh đạm dò xét nàng. Nữ nhân này chẳng lẽ không hiểu hắn đang nhắc nhở nàng, quan tâm nàng, mọi việc nên làm theo khả năng, dù sao nàng cũng chỉ là một người đàn bà, cung cấp đồ ăn, quần áo cho đám nạn dân này, nàng có biết có mấy tòa núi vàng bạc cũng không đủ cho nàng không ?

Thấy hắn không nói nữa, nàng bĩu môi, ”Ta biết rồi, vẫn như lần trước, trong ấn tượng của người, ta là một nữ nhân tham lam.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Nhưng người không chịu cũng được, chịu cũng được, nhưng ta đã thay đổi, cho nên, có một số việc ta sẽ trở nên rất rộng lượng, ví dụ như tiền.”

Nàng nhìn các nạn dân đang vui vẻ ăn cháo, loại cháo kia là do một đầu bếp ở khách sạn năm sao đặc biệt chỉ dạy cho nàng, chắc là rất đặc biệt đây! Nếu hầm nước cốt xương trước mấy canh giờ, sau đó bỏ thêm một ít rau cỏ vào một lúc rồi mới bắt đầu nấu cháo thì hương vị sẽ ngon hơn, đậm đà hơn.

Cừu Dận Khang nghi hoặc nhìn nàng. Nét mặt của nàng vừa vui vẻ, vừa đắc ý lại vừa kiêu ngạo, đôi mắt linh động kia tỏa sáng, làm người ta bị cuốn hút vào.

Nàng đột nhiên cảm giác được có hai ánh mắt sắc bén đang dò xét nàng.“Sao lại nhìn ta như vậy ? Do ta xinh đẹp quá hay trên đầu đột nhiên mọc cánh?”

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của người này, nàng lắc đầu, xoay người chạy vào bên trong, không ngờ hần vẫn chạy theo kịp.

Hạ Mẫn Nhi bỗng dừng dừng bước lại, vẻ mặt khó chịu nhìn hần, “Người đi có được không? Tiểu thư ta rất bận rộn!”

Dĩ nhiên hần biết, nàng không ưa hần, nhưng hần lại không cách nào ngăn cản được hai chân của mình, thậm chí

“Người nói chuyện thật thô lỗ.” Chết tiệt, điều này có dính dáng gì đến hần chứ? Hần chưa từng cảm giác được mình ngu ngốc như vậy!

Nói chuyện thô lỗ? Xin thưa, bởi vì nàng không phải là người cổ đại, được chưa ?!

Nàng tức giận nhìn chằm chằm hần, hần cũng nhìn nàng, không khí giữa hai người trở nên khá dần.

“Lần này ta đến đây chỉ muốn hỏi người, người muốn làm người tốt bao nhiêu ? Trong Kim Viên không có bất kỳ người hầu nào, người lại mở rộng cửa, cho bọn họ tùy tiện vào ”

Nàng nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, “Bọn họ là dân chạy nạn, chỉ có hai bàn tay trắng, bọn họ cũng có tự ái, nếu như theo lời người nói thì chẳng phải Kim Viên là nơi dơ bẩn tột cùng hay sao? Hay là đồ vứt bỏ? Không có! Thưa Cừu Gia!”

“Nhưng nên đề phòng.”

Tuy là hảo ý nhưng khi lọt vào tai nàng lại trở nên rất chói tai. “Ta nhìn người không như người, ta biết bọn họ đều là người tốt.”

Nàng vừa nói vừa đi đến phòng bếp, lấy một túi than đá rồi ngồi xổm xuống, không quan tâm đến tay có bẩn hay không, trực tiếp lấy than đá ra rồi ném thẳng vào đồng lửa

Thật là, có cần phải gội nước lạnh khi nàng đang vui vẻ không ?

Hai tròng mắt của Cừu Dận Khang híp lại, nhìn bàn tay như ngọc như nàng dính phải vệt đen, nhưng vẻ mặt của nàng lại không hề thay đổi...

Người này làm bằng gỗ sao ? Nàng tức giận ngẩng đầu hỏi hần, “Rốt cuộc người muốn nhìn đến lúc nào? Ta không phải là đoàn xiếc đang biểu diễn, không có bán vé cho người!”

“Cái gì?” Sao nàng toàn nói những gì hần không hiểu thế ?

Aizzz, nhìn cũng biết hần không hiểu. “Có phải trả lời xong vấn đề của người, người sẽ rời khỏi hay không? Tốt, bởi vì ta không muốn bị người ta khinh thường, bị yêu ma quỷ quái vây quanh nữa được chưa ?!”

“Cái gì?”

“Aizz, tóm lại chỉ là muốn để người ta thay đổi cách nhìn về ta, còn nữa, khi con ta lớn lên, ta không mong có người sẽ chỉ vào mặt nó nói, mẹ người hồng hạnh vượt tường, mẹ người kém cỏi như thế nào, còn về phần cha nó ”

Nói đến đây, nàng thật sự nhịn không được hung hăng trừng mắt nhìn hần. Mấy ngày nay ở cùng Đào Nhi suốt, nàng có nhiều cơ hội để nhìn từng hỉ nộ ái ố của nó, nhiều nét mặt giống hệt hần như đúc, còn bảo không phải con của hần ư ?!

“Người đang trừng ta sao ? !” Hần thật sự bị nàng làm cho hồ đồ. Người nói lý đáng lẽ ra phải là hần nhưng tại sao càng nói, càng giống như nàng là người chất vấn, thậm chí còn nói rất có lý lẽ nữa chứ ?!

“Không phải sao ? Mọi chuyện đều do người lớn làm, đứa bé là vô tội.”

Nàng đã hỏi bà vú, khi lần đầu tiên bà vú nhìn thấy Đào Nhi là có thể xác định nó là con của Cừu Gia, chỉ tiếc trong lòng người nào cũng bác bỏ điều đó, lại thêm Tăng Dĩ Tuyên khiêu khích, rõ ràng là một sự thực nhưng lại bị chính sự chú quan của mỗi người che đi mất.

Cho nên, vốn là rất giống nhưng càng nói, càng không thấy giống ...

Cừu Dận Khang nhếch môi, nhìn rõ sự khiếm trách trong mắt nàng, hỏi ngược lại: “Đào Nhi không may mắn là do ai ? Người còn dám lên tiếng dạy dỗ ta ? !”

“Đúng, là do ta!” Nhưng là vì không thể chịu đựng được người ta nhục nhã! “Nhưng ta muốn người, người không nhận Đào Nhi, sau này nhất định sẽ hối hận, bởi vì dưới sự dạy dỗ của ta, nó nhất định sẽ trở thành người nam nhân giỏi nhất!”

“Tại sao chứ ? Nó có phải con của ta không, người cũng không nói cho ta biết?”

“Người thôi, coi như là ta nhiều chuyện đi. Nếu người cứ dùng ánh mắt xa lạ đó nhìn Đào Nhi, sẽ có ngày người phải hối hận vì hành động của mình!” Nàng lắc đầu, “Tóm lại, ta sẽ dạy dỗ nó thật tốt, đến lúc đó người đừng hòng đoạt nó đi.”

“Người đang cảnh cáo ta ư ? Hay là đang khiêu khích?” Hắn càng nghe càng cảm thấy chói tai.

“Không phải, ta chỉ nói cho người biết quyết tâm của ta. Còn nữa, ta rất bận rộn, không rảnh để tiếp chuyện người, người còn đứng đây làm gì? Chẳng lẽ còn muốn vợ trước như ta đưa người ra tận cửa sao?” Hai tròng mắt nàng như nổi lửa, trên mặt viết rõ “Người thật chướng mắt” .

Cừu Dận Khang nổi trận lôi đình, “Đúng rồi, người không rảnh, người rất bận nhưng lại rảnh rồi cười nói với Nguyên Lăng, lại muốn nhanh chóng đuổi ta đi, người cứ coi tiền như rác đi, dù sao thì cho dù người có đến tìm ta xin tiền, ta cũng không cho !”

Hắn tức giận, giận nàng xem nặng bên này xem nhẹ bên kia, giận nàng thân thiện với Tạ Nguyên Lăng thân thiện, lại hoàn toàn không phát hiện giọng điệu của mình chua chát bao nhiêu.

Hạ Mẫn Nhi cũng nổi giận, căn bản không phát hiện được gân xanh trên mặt Cừu Dận Khang, chỉ biết mình đang bị làm nhục.

Nàng nổi giận đùng đùng, đứng lên chiếc ghế cao, để tầm mắt hai người ngang thẳng nhau, hai tay nàng chống nạnh, tức giận nói: “Cho dù đúng thì sao? Đó cũng là chuyện của nhà ta! Còn người, ở nhà ăn no rồi không biết làm gì à? Ở Hoài Viên không phải có một đồng mỹ nhân đang chờ người, bà nội của người đang chờ ẵm cháu đấy sao ? Chi bằng trở về đó khai chi tán diệp —”

“Người cảm mến cho ta !” Càng nghe càng không lọt lỗ tai

“Tại sao ta phải cảm mến ? Loại người như người a !”

Hạ Mẫn Nhi khó có thể tin tưởng to mắt, nhìn Cừu Dận Khang càng lúc càng đến gần, mạnh mẽ cắn mất đôi môi của nàng. Nàng biết nàng nên giãy dụa, nên đẩy hắn ra, nhưng .. hắn càng xâm nhập vào, nàng càng cảm thấy mềm yếu vô lực.

Cảm giác gì thế này ? Tim đập càng lúc càng nhanh, hô hấp càng lúc càng dồn dập, còn nữa, hắn là nam nhân, sao môi hắn lại mềm như vậy chứ ? Sao lưỡi hắn lại nóng như vậy chứ ? Nàng đành khép mắt lại, để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Cừu Dận Khang cũng không biết vì sao mình lại hôn nàng.

Chỉ biết là những lời nàng vừa nói hắn không thích nghe, chỉ biết là đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng cứ mở ra khép lại trước mắt hắn, chỉ biết là hắn nên che môi nàng lại, ngăn cản không cho nàng nói những câu mà hắn không thích nghe nữa; mà hắn, cũng rất muốn thử tư vị của đôi môi này ...

Trời ạ! Hắn không biết chỉ vì một nữ nhân mà dục hỏa trong người lại bị gọi lên như thế, nhịn không được ôm nàng vào trong lòng, để thân thể mềm mại của nàng dính sát vào cơ thể cứng như đá của hắn, dùng hơi thở để an ủi dục vọng không thể tiết ra..

“Chủ nhân, hết cháo ” Tiểu Vũ đột nhiên chạy vào, vừa nhìn thấy cảnh tượng này lập tức sợ đến ngây người.

Cừu Dận Khang buông Hạ Mẫn Nhi ra, gương mặt nhăn nhó chạy ra khỏi phòng bếp.

“Cừu, Cừu Gia...” Phục hồi tinh thần lại, Tiểu Vũ đỏ mặt vội vã hành lễ.

Nhưng Hạ Mẫn Nhi bị hấn hôn đến nỗi cả người mềm yếu, ngay cả hai chân cũng mềm nhũn, hấn vừa buông tay, nàng lập tức té xuống đất.

Nghe thấy âm thanh kỳ lạ, Tiểu Vũ quay đầu nhìn lại, sợ hãi quát to một tiếng, “Chủ nhân!” Nàng vội vã chạy tới.

Nghe vậy, Cừu Dân Khang dừng bước lại, quay đầu lại chỉ thấy gò má đỏ mề người của Hạ Mẫn Nhi, không khỏi nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng cũng ngậy ngốc nhìn chăm chăm hấn, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn lại sau nụ hôn.

Hấn hít sâu một hơi, con người đen dường như hiện lên tức giận, lại lần nữa xoay người đi.

“Rốt, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Chủ nhân, Cừu Gia sao lại...” Tiểu Vũ vừa ngồi xổm xuống đỡ nàng, vừa mắc cỡ nói không ra lời.

“Ta... Ta biết là được rồi!” Hạ Mẫn Nhi lẩm bẩm một tiếng, gương mặt đỏ ửng, hơi thở nóng lên. Thật là, nụ hôn đầu của nàng sao lại bị một người cổ đại đoạt đi chứ?

Cừu Dân Khang cảm thấy vừa nôn nóng vừa bất an. Cho dù sau khi đi khỏi Kim Viên, hấn cố ý đi khảo sát các tiệm ăn, khách sạn, rồi mới trở về Hoài Viên, lại tiếp tục lấy công việc ra làm, để mình bận rộn đến nỗi không rảnh để suy nghĩ đến gương mặt Hạ Mẫn Nhi bị hôn đến đỏ ửng mề người, không thềm nghĩ đến môi của nàng mềm bao nhiêu, tư vị của nàng ngọt bao nhiêu...

Nhưng lúc này nằm trên giường, đầu óc của hấn vẫn tỉnh táo, thân thể đau đớn vì dục vọng không được phát tiết, thật không thể tin được, nàng lại là vợ trước của hấn!

Xấu nhất là hấn lại hiểu rõ đường cong mề người của nàng khi cởi hết quần áo ra, mặc dù trước ngày hôm nay, hấn chưa từng có khát vọng với nàng.

Lúc trước, cho dù là gương mặt đẹp như thiên tiên của nàng, hấn và nàng giao hợp thuần túy chỉ là vì nói dối tông đường, khai chi tán diệt.

Nhưng lúc này, thân thể lửa lò của nàng cứ hiện lên trong đầu óc của hấn, hấn không thể nào ức chế mình không nhớ về đôi môi kia, thậm chí còn muốn vuốt ve nàng, rồi từng hình ảnh giao hợp với nàng...

Đáng chết! Lửa dục càng lúc càng nóng, hấn thở dốc một hơi, vội vàng đứng dậy đi xuống giường, hấn tự rót ỉnh một chén trà, sau đó uống từng hớp vào bụng, hy vọng có thể dập tắt lửa dục trong người mình.

Nhưng vô dụng! Hấn mới hai mươi ba tuổi, nhưng đây mới là lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là “muốn mà không có”.

“Cừu Gia? Đã ngủ chưa? Ta đã làm đồ ăn khuya giúp người rồi đây.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói thẹn thùng nhu nhược của Tăng Dĩ Tuyền.

Con người đen rùng mình. Nữ nhân không phải ai cũng giống nhau sao? “Đi vào!”

“Dạ.”

Tăng Dĩ Tuyền Tâm vui vẻ, vội vàng xoay người lại kêu chúng nha hoàn rời khỏi, sau đó mới nhe nhàng mở cửa ra rồi đóng cửa lại, đặt đồ ăn khuya lên bàn, dăm đuối nhìn nửa người trên của Cừu Gia đang trần truồng. Trên da thịt nhẵn nhụi kia dường như đang có mồ hôi thì phải?!

Nàng vội vàng đến gần hấn, cầm lấy khăn lụa lau nhẹ, “Khí trời lạnh lẽo như thế, sao Cừu Gia lại chảy mồ hôi vậy?”

Nàng ôn nhu ngẩng đầu, một giây sau, hấn đột nhiên ôm lấy nàng, đặt lên giường, trước khi nàng hoàn hồn, hấn đã cuồng liệt hôn lên môi nàng.

Nàng vốn định hưởng ứng lại nhưng nhớ lại lời mẹ dạy, con gái không nên chủ động về chuyện trên giường, nàng đành kiềm loại, tùy ý để hấn hôn như con cá chết, hấn thô lỗ kéo quần áo của nàng ra, chôn đầu vào giữa ngực nàng...

Không được! Nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng. Cừu Gia chưa từng kịch liệt như vậy, mà nàng lại cực kỳ thích sự cuồng dã của hắn!

Ngay khi nàng không nhin không được nữa, chủ động ôm lấy đầu của hắn la lên, “Gia Cừu Gia của ta ...”

Bỗng dưng, thân thể của Cừu Dân Khang cứng đờ, một giây sau, hắn đột nhiên đứng dậy, lấy chân phủ lên cơ thể trần truồng của nàng, vừa đứng thờ hốt hển vừa nhìn nàng chằm chằm

Tằng Dĩ Tuyền nuốt nước miếng, “Sao, tại sao ? Gia.” Đáng chết! Nàng thật sự không nên chủ động!

“Người ngủ ở đây đi, ta sang phòng đọc sách.”

Không để ý vẻ kinh ngạc của nàng, hắn mệt mỏi khoác áo bước nhanh ra ngoài.

Chỉ là đi đến phòng khách, hắn hít vài ngụm không khí lạnh lẽo, nét mặt phức tạp.

Dục vọng của hắn dâng cao, vừa mới hắn còn ảo tưởng là mình và Hạ Mẫn Nhi đang cùng lên giường.

Vốn dĩ Bằng Tuyền không phải là nàng, khi nàng ta ngán lên, hắn mới tỉnh táo lại.

Thật buồn cười! Không có dục vọng với tiểu thiếp của mình, nhưng ngược lại lại muốn nhúng chàm với vợ trước ?”

Cừu Dân Khang ngẩng nhìn ánh trăng sáng tỏ bên bóng cây. Tối nay phải mất ngủ rồi.

Ánh trăng mờ mờ cũng chiếu rọi vào Kim Viên, nhưng lại nhu hòa hơn nhiều, nhưng Hạ Mẫn Nhi cũng không dễ chịu hơn là bao.

Nàng ôm chần ngồi dậy, rồi lại nằm xuống.

Cả buổi tối, nàng cứ lẩn qua lộn lại, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh đó như mới vừa xảy ra, cánh tay cường tráng của hắn ôm chặt nàng, để nàng dựa vào lồng ngực ấm áp kia ...

Rồi! Xong rồi! Thì ra nàng là một con sói sắc nữ, cả đêm không ngủ chỉ vì để nhớ đến một nam nhân.

Nhưng không phải người có vấn đề là Cừu Dân Khang sao? Là hắn đã bỏ rơi nàng, không đúng sao? Sao còn ôm nàng, hôn nàng, thậm chí còn muốn ăn nàng chứ ? !

Không thể nghĩ đến hắn, Hạ Mẫn Nhi! Nàng kéo chăn che kín đầu, cố gắng kéo lý tính trở về, cũng tự hỏi mình, chẳng lẽ nàng muốn yêu đương ở cổ đại này sao ?

Không!

Nàng muốn kết hôn sinh con rồi chết tại đây luôn sao ?

Không!

Đáng chết, nàng ngồi dậy, thật muốn hét to! Nhưng nghĩ thì nghĩ mà thôi, sao nàng phải làm chứ? !

Nhưng mà đó là nụ hôn đầu của nàng! Mỗi người chỉ có một lần, một lần đó sẽ khắc sâu vào tâm trí ...

Không muốn! Còn suy nghĩ nữa chắc chắn đầu của nàng sẽ nổ tung, sau này nên làm thế nào đây ? Mặc dù cứu tế dân chạy nạn rất được khen ngợi, nhưng dân chúng ở Giang Đô vẫn chưa thân thiện với nàng, hay là nàng ... Thôi ngủ đi, đừng nên suy nghĩ đến tên Cừu Dân Khang đó nữa.

Thôi miên mình lần nữa, cuối cùng Hạ Mẫn Nhi cũng ngủ được.

Ngày thứ hai, nàng bắt buộc mình không được suy nghĩ đến chuyện đó nữa, cũng bảo Tiểu Vũ không được nhắc lại chuyện đó.

Nhưng sau khi tỉnh táo lại, nàng thấy Cừu Dân Khang cũng có phần đúng. Vì vậy nên nàng nhờ Tạ Nguyên Lăng xử lý hết những người dân chạy nạn kia, cho họ có chỗ ở, mọi việc giải quyết xong hết rồi, cuộc sống của nàng cũng trở về như bình thường.

Chắc chắn dân chúng ở Giang Đô đã thay đổi cái nhìn với nàng, vậy nên chuyện bây giờ nàng cần làm nhất chính là thừa thắng xông lên!

Dù sao thì ai tạo ra nghiệt người đó gánh, Hạ Mẫn Mẫn tạo ra nghiệt, nàng sẽ dùng việc thiện để thay đổi, có khi Hạ Mẫn Mẫn ở nơi nào đó biết được chuyện này, nhất định sẽ quay về cảm ơn nàng...

Nhưng điều kiện để làm việc tốt là người ta phải đồng ý nhận ý tốt của nàng. Vì vậy nên nàng cố tình để người ngoài biết nàng đã thay đổi, trở thành một Hạ Mẫn Mẫn hoàn toàn mới.

Dùng cách nào thì sẽ mô phỏng theo thành ngữ “Tùng sâm giết người”, nàng sẽ dùng lời đồn, một truyền mười, mười truyền một trăm, trăm truyền ngàn, lợi dụng năng lực này của lời đồn để mọi người biết nàng đã thay đổi!

Cho nên, nàng vừa nhìn thấy miếu thờ thì lập tức đi vào cúng bái, van xin “Quốc thái dân an, thế giới hòa bình”, nơi nào có phong trào quyên góp cứu tế, nàng sẽ là người đầu tiên chạy đến giúp đỡ

Không chỉ thế, ngày nào nàng cũng ôm Đào Nhi ra đường, thể hiện bộ mặt mẫu tử tình thâm ...

Dần dần, các dân chúng trước giờ quay mặt đi đã cười với nàng, thậm chí có người còn mở miệng nói chuyện với nàng, một ngày rồi lại một ngày, nam nữ già trẻ đáp lại nụ cười của nàng càng lúc càng nhiều

Hạ Mẫn Nhi rất vui vẻ phát hiện, chỉ cần thật lòng thật ý đối đãi với người, nhất định sẽ được báo đáp!

8. Chương 6

Chương 6

Trong Kim Viên, hồ nước nằm bao bọc căn chòi nghỉ mát, phía trước là cây cầu gấp khúc màu xanh biếc, len dưới cầu là dòng suối tinh khiết, ở giữa hình ảnh đó là một lão bà bà và một cậu bé, vừa quét lá vừa cười đùa cùng nhau.

Trong lương đình, Tạ Nguyên Lăng và Hạ Mẫn Nhi nhìn thấy hình ảnh này cũng phải nở nụ cười.

Cặp bà cháu kia là những người dân chạy nạn đầu tiên nàng gặp vào, Tiểu Vũ biết chỉ còn hai người họ sống nương tựa lẫn nhau, lại không có năng lực kiếm sống nên đưa bọn họ vào đây ở cùng, cũng giúp cậu bé được đi học, nhưng bà bà không muốn nhận không ý tốt của nàng, vì vậy nên luôn tìm chuyện để làm, thấy bà bà như vậy mới chịu an tâm, nàng cũng không can thiệp đến.

“Thiên hạ không có việc gì khó, chỉ sợ không có lòng quyết tâm!” Tạ Nguyên Lăng nhìn đại mỹ nhân trước mắt, “Người đã chứng minh chuyện này rất tốt!”

Câu ca ngợi này nàng nhận, còn rất đắc ý: “Dĩ nhiên, người đúng là bạn bè tốt của ta!” Nàng nói rất chân thành, hẳn không ngại ánh mắt của người ngoài, ngày ngày đến đây với nàng, thậm chí còn giúp đỡ nàng như vậy, cũng nhờ sự giúp đỡ của hẳn mà nàng mới có thể hoàn thành được công việc lần này tốt như vậy.

Tạ Nguyên Lăng hiểu, nàng chỉ xem hẳn như một người bạn đơn thuần, ban đầu hẳn cũng xem nàng như vậy, nhưng càng quen biết lâu, càng hiểu rõ, hẳn thật sự đã bị nàng hấp dẫn rất nhiều.

Nhưng tình cảm này chỉ có thể cất giấu trong lòng, tương lai cũng có không ít cửa ải khó khăn để đi qua. Ví như bạn tốt của hẳn, nếu biết chỉ mới nửa tháng quen biết mà hẳn đã có tình cảm với vợ trước, không biết bạn tốt sẽ nghĩ gì ?

“Đúng rồi, ta có chuyện muốn người giúp đỡ, nhưng lại liên quan đến tiền.” Nàng đột nhiên mở miệng.

Hắn mỉm cười hỏi: “Bạn bè là cái gì ? Sao lại khách sáo như thế ? Nói đi, người muốn bao nhiêu ?!”

Hạ Mẫn Nhi thản nhiên cười, “Người hiểu lầm rồi, ta không phải muốn người cho ta tiền mà là núi đã sắp đổ, ta phải đào núi khác, tốt nhất là nên dựa vào chính mình, ta muốn tự ra làm ăn, nếu không thì ”miệng ăn núi lở” cũng nên!”

“Nhưng nữ nhân buôn bán rất khó khăn, huống chi người ”

Hắn kiểm chế lắm mới không phải nói ra câu “dùng sắc đẹp thay cơm”, không thể không nói, nàng càng thay đổi, lại càng có mị lực hơn.

Nàng đoán được hắn muốn nói gì, hắn là muốn nói nàng quá trắng trẻo, béo mập, nũng nịu, tóm lại là không thích hợp với việc buôn bán vậy, “Trước hết có thể thử mà ? Chúng ta có thể giao dịch tự do!”

Đây cũng là một cách khôn khéo, dù sao thì ở thời đại của nàng, nam nữ là ngang hàng, giao dịch tự do dĩ nhiên sẽ không giống như ở thế kỷ 21/

Tạ Nguyên Lăng tán thưởng nhìn nàng. Một nữ nhân thông minh!

“Được rồi, ta sẽ sắp xếp cho người, cứ chờ ta!”

Ba ngày sau, Tạ Nguyên Lăng đã mang lại tin tức tốt cho nàng, hắn và Cửu Dận Khang vừa hùn vốn vào một hãng buôn tương đối lớn, cho nên Cửu Dận Khang muốn mời bọn họ lên một chiếc thuyền rồng làm khách.

Nàng dĩ nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, chỉ là lần trước nàng làm trò nói muốn cưỡi thuyền rồng, kết quả, tên kia lại giả ngu!

Lúc này, Hạ Mẫn Nhi đi theo Tạ Nguyên Lăng, nhìn thấy Cửu Dận Khang đứng cạnh bờ bên kia, nàng không khỏi xem thường con người hẹp hòi này!

“Tại sao nàng ta lại ở đây ?!”

Thời gian này, Cửu Dận Khang cố ý tránh xa nàng, buồn bực ở Tô Châu hơn mười ngày, vốn định nhanh chóng rời khỏi tình cảm đối với nàng, không ngờ càng không thấy lại càng nhớ thương.

Mấy ngày hôm trước hắn trở về gấp gáp chính là vì ngày hôm nay, không ngờ, bạn tốt lại không nói gì mang nàng đến đây. Mà nàng, hiển nhiên vẫn không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, thậm chí còn liếc hắn!

“Cửu Gia, lỗi tai của ta không có vấn đề gì, ngài có thể hỏi ta trực tiếp.” Nàng không khách khí trừng mắt nhìn hắn, sau đó tóm tắt lại nguyên nhân vì sao nàng lại đến đây.

“Người đã ăn hết tiền rồi, vậy nên muốn đến đây làm ăn? !” Trong giọng điệu khinh miệt của hắn mang theo lửa giận, giận nàng không chịu nghe lời hắn!

“Người cứ nói thẳng đi, ‘sớm biết như thế sao còn làm ?’, nhưng người thất vọng rồi, tòa châu báu kia không ít cũng không nhiều, ta chỉ không muốn chờ đến ngày ta ăn hết nó rồi chờ chết thôi!” Nàng lạnh lùng liếc hắn

Vừa nãy ngồi xe ngựa nói chuyện phiếm với Tạ Nguyên Lăng, nàng mới biết chuyện hắn đi Tô Châu, nếu tính kỹ thì sau khi cường hôn nàng, hắn đã vọt đến Tô Châu rồi. Tại sao ? Cùng nàng ở cùng một thành phố thì phải mổ bụng tự sát sao? Hay là không khí sẽ bị ô nhiễm? !

Cửu Dận Khang thật không ngờ nàng lại nghĩ xa xôi đến vậy, nhin không được đánh giá nàng. Bây giờ nàng thật sự đã thay đổi, không chỉ là ngôn hành cử chỉ, mà còn là thần thái và tinh thần, bây giờ nhìn nàng vừa tự tin lại vừa thần nhiên đậm đặc.

“Cho dù là như thế thì ta cũng không cho người buôn bán với nam nhân.” Không hề trào phúng gì cả, chỉ trực tiếp bày tỏ suy nghĩ của hắn.

Về mặt Hạ Mẫn Nhi kinh ngạc. Thì ra nguyên nhân lúc này hắn không có ở Giang Đô liên quan đến nàng rất rõ ràng!

“Việc tại do người.” Nàng suy nghĩ rồi trả lời.

“Nói hay lắm.” Tạ Nguyên Lăng mỉm cười khích lệ tán thưởng nàng.

Nhưng về mặt Cửu Dận Khang lại chuyển sang hồ hững. Chỉ có hắn biết, hắn đang lo lắng cho nàng! Từ khi nàng mất trí nhớ đến nay, sự thay đổi của nàng quá lớn, đến nỗi làm cho lòng hắn cũng thay đổi, ngay cả lý trí của hắn cũng không thể phân tích được nguyên nhân, tâm hắn ngày càng không khống chế được.

Sau đó, bọn họ cùng nhau lên thuyền, mười mấy tên kéo thuyền phải cố hết sức mới kéo được cho thuyền chạy.

Cừu Dân Khang chú ý tới nét mặt xem thường của nàng, nhin không được hỏi: “Đang nghĩ gì vậy ?”

“Người nghèo khổ làm ra tiền thật là cực, chỉ có thể dựa vào sức lao động và thân thể, vậy mà số tiền nhận được không bằng gì cả, người có tiền lại có thể nhẹ nhàng khoan khoái, đúng là thế gian.”

Tạ Nguyên Lăng đứng bên tay phải của nàng, dĩ nhiên cuộc nói chuyện này cũng lọt vào tai hắn. “Thế gian vốn không công bằng rồi, nhưng chẳng phải ông trời đã sắp đặt hết rồi sao ?”

Hạ Mẫn Nhi cười với hắn. “Cũng đúng.”

Nàng cười với hắn ta, thậm chí trước mặt hắn, nàng còn cười với Nguyên Lăng rức rờ như vậy? ! Lòng ngực Cừu Dân Khang không khỏi buồn bực. “Ta đi xử lý chút chuyện.” Sau đó lạnh nhạt bỏ đi.

Nàng quay đầu lại, nhìn chằm chằm bóng lưng to lớn của ai kia, “Tên kia đang tức giận cái gì vậy ?”

“Người biết hắn đang tức giận?” Lần này lại là Tạ Nguyên Lăng kinh ngạc.

“Dĩ nhiên, cả người bốc hỏa, giọng điệu lạnh như băng nhưng lại ầm ầm lửa điện, không cần nhìn, chỉ cần nghe thôi ta cũng biết hắn đang kỳ quặc đến mức nào!”

Tuy nàng nói rất dễ hiểu nhưng Tạ Nguyên Lăng lại cảm thấy khó chịu trong lòng.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Người ngoài đều biết Cừu Dân Khang luôn luôn tinh táo, hiếm khi bày tỏ hỉ nộ ái ố ra ngoài, cho nên mọi người mới gọi hắn là Cừu Gia, thân là bạn thân nhiều năm, đoán được tâm tư trong lòng Cừu Dân Khang không phải là chuyện khó, nhưng chỉ những người thân quen lâu năm mới biết được.

Hắn biết, lúc trước tình cảm giữa Hạ Mẫn Mẫn và bạn tốt không được tốt lắm hay nói cách khác, Hạ Mẫn Nhi trước mắt này, chỉ dùng một thời gian ngắn đã có thể hiểu rõ tính cách của bạn tốt ?!

“Nguyên Lăng, chúng ta đừng đứng mãi ở đây nữa, người dẫn ta đi thăm quan đi.” Nàng hưng trí nắm tay hắn đi đến trước khoang.

Chiếc thuyền rồng này vừa dài lại vừa cao, tầng cao trên nhất là đình đài, còn hai tầng ở phía dưới, một tầng màu xanh rực rỡ, rường cột chạm trổ, bọn hạ nhân ở tầng thứ nhất, tầng trên là dành cho khách, khách quý thì ở tại tầng thứ hai xa hoa cao quý, quả thực giống như một hoàng cung đặt trên nước vậy, đây chính là nơi mà Cừu Gia dùng để tiếp đón các thương gia phú thương, có thể nói như một nhà khách tư nhân ở hiện đại.

Trong thời gian nửa chung trà, sáu tên lái tàu đã bắt đầu khởi hành.

Trên thuyền có một phòng khách, đã sớm được đặt đầy các món ngon, có người còn có nha hoàn xinh đẹp ở bên cạnh, hầu hạ bất cứ khi nào cần.

Chỉ là Hạ Mẫn Nhi và Tạ Nguyên Lăng vào trễ một chút, hai anh em Nguyên gia đã chuyển cặp mắt dè xòm lên người nàng.

Lông mày nàng nhíu lại. Hai người này, người thì vẻ mặt đăm đếu, người thì vừa nhìn nàng vừa nuốt nước miếng, thật đáng ghét!

Tạ Nguyên Lăng và Cừu Dân Khang bàn bạc cùng anh em Nguyên gia xong rồi, mời bọn họ ngồi xuống, cũng mời nàng ngồi xuống.

Nàng gật đầu, ngồi giữa Cừu Dân Khang và Tạ Nguyên Lăng, mặc dù vị trí này không tệ nhưng lại phải đối diện với hai anh em họ Nguyên kia.

Hai anh em này liên tiếp hỏi nàng những câu không liên quan gì đến chủ đề, Tạ Nguyên Lăng không sợ phiền phức, cũng liên tục trả lời thay nàng, chỉ có Cừu Dân Khang là không nói một tiếng, im lặng ngồi ăn, uống rượu.

Hắn biết rõ chuyện hôm nay nói vốn không phải là làm ăn gì cả, anh em họ Nguyễn vốn chẳng có tài kinh doanh, chỉ là đời trước may mắn để lại ột cái mỏ chưa khai thác, nếu không phải loại đá đó rất được người ngoại tộc yêu thích, hẳn thật sự cũng không có hứng thú với việc này,

Sau khi Nguyễn Tiếp biết được nguyên nhân hôm nay Hạ Mẫn Nhi ngồi ở đây, lập tức vỗ ngực bảo đảm, “Giang Đô đệ nhất mỹ nhân muốn làm ăn buôn bán với chúng ta, dĩ nhiên không thành vấn đề.”

Về mặt Nguyễn Chính như lại muốn nuốt sạch nàng, vỗ vỗ cằm cười tà, “Đúng vậy, chỉ cần mỹ nhân uống hai ly rượu, nhảy một điệu thì mỹ nhân muốn cái gì, hai em ta đều có thể cho người cái đó, thậm chí là ...”

Cừu Dận Khang đặt ly rượu xuống, nhần nhó nhìn hai người. “Dù nói thế nào đi nữa thì nàng cũng từng là vợ trước của ta, có phải hai người nên châm chước cho nàng không ?”

Hắn giải vây giúp nàng sao? Hạ Mẫn Nhi liếc trộm hắn một cái, lúc này mới phát hiện vẻ mặt của hắn rất lạnh lùng.

Tạ Nguyên Lăng luôn giỏi về việc giao tiếp, mặc dù hai người này đang gián tiếp sàm sỡ nàng nhưng hắn vẫn cười cười, “Hai vị uống quá chén rồi, chuyện làm ăn chỉ là nàng nói đùa cho vui thôi.”

Mặc dù gật đầu nhưng trong lòng nàng cảm thấy thật không thoải mái. Xem nàng như hầu rượu sao ?

Nàng đột nhiên cúi đầu, nhanh chóng ăn một vật gì đó

“Sặc!” Trừng mắt, nàng bị nghẹn thức ăn, lấy tay vỗ vỗ ngực..

Tạ Nguyên Lăng thấy thế, vội vàng rót chén trà cho nàng, nàng nhận lấy, vừa uống được một hớp, nàng bỗng ngẩng đầu lên, “Phốc” một tiếng, đồ ăn đồ uống trong miệng nhanh chóng bị phun ra, hai anh em ở giữa không kịp phản ứng, thế là nhận được đầy nước từ miệng nàng. (như mong ước rồi nhé!)

“Khụ... Thật... Thật... xin lỗi... Đột nhiên... Lại sặc... Cổ họng hơi ngứa... Nhất thời không nhin được...” Hốc mắt nàng ửng hồng, sợ run lên.

Con người đen thâm thúy của Cừu Dận Khang nhìn thẳng vào nàng, giọt nước mắt to như hạt đậu lăn xuống, tim của hắn thắt chặt lại, hắn rất muốn ôm nàng vào trong lòng an ủi, nhưng anh em họ Nguyễn lại nhanh hơn hắn một bước, nhanh chóng vây quanh nàng.

“Không sao, không sao, người đừng sợ ... Chúng ta không có tức giận .”

“Đúng vậy, đi rửa mặt rồi thì không sao nữa.”

Hai anh em ta một câu người một câu, thấy nàng rơi lệ lập tức thi nhau an ủi. Không còn cách nào, mỹ nhân thì phải được ưu đãi, nếu là xấu nữ, không bị đánh một trận thì còn gì là mặt mũi ?

Tạ Nguyên Lăng suýt nữa không nhin được cười. Đúng là một cô gái đáng yêu! Hắn lại trầm luân vào tình cảm của nàng thêm rồi. Hắn nhíu mày, giấu đi nụ cười rồi mới đứng dậy, chào hỏi hai anh em một tiếng rồi cùng đi rửa mặt.

Trong phòng khách, mấy nha hoàn vội vàng sắp xếp lại bàn ăn hỗn độn, Hạ Mẫn Nhi nói một tiếng “Phiền toái” rồi chạy vọt ra ngoài

Cừu Dận Khang cũng vội vàng chạy theo nàng đi ra ngoài, vốn còn tưởng nàng đang đau lòng nhưng khi chạy đến bên cạnh, hắn lại phát hiện nàng đang bật cười!

Mặt hắn biến sắc, “Người cố ý!”

Chết tiệt, hại hắn suýt nữa lao đến an ủi nàng, còn muốn ôm nàng trời ạ! Ngay cả hắn cũng bị kỹ thuật diễn của nàng che mắt!!!

Hạ Mẫn Nhi nhin không được nữa, nước mắt lăn chả chực rơi còn miệng thì cười không ngừng, “Đúng vậy, ai bảo bọn họ lại làm những việc hèn hạ đó làm gì ?!”

Hắn không nói nhìn nàng. Lúc này nên có tâm trạng gì đây ? Vừa rồi nàng khóc, hắn thấy lo lắng, bây giờ nàng cười, hắn cũng muốn cười theo? Khi nào thì nàng đã có thể điều khiển tâm trạng của hắn rồi ?”

“Người không sợ bọn họ tức giận?”

“Thì sao? Có người ở đây mà.” Nàng không chút suy nghĩ nói.

Cừu Dận Khang kinh ngạc nhìn nàng, một cảm giác vui sướng nảy lên trong tim. Thật là kỳ lạ!

Nàng cũng thấy buồn bực, sao nàng lại nói ra một cách thuận miệng như vậy chứ? ! Nhưng nghĩ lại thì có hẳn ở đây, nàng cảm thấy rất an toàn. Không đúng! Mấy hôm trước hẳn còn cường hôn nàng mà ...

Bốn mắt vong tình nhìn nhau, nàng có nghi ngờ, hẳn cũng có...

“Không tệ lắm, xem ra hai người vẫn còn cơ hội hợp lại nha! Trong mắt đều có nhau, không nhìn thấy người khác.”

Âm thanh của Tạ Nguyên Lăng đột nhiên vang lên, nhưng giọng điệu đầy mùi chua, Cừu Dận Khang và Hạ Mẫn Nhi vội vã dời tầm mắt sang chỗ khác, giống như có tật giật mình.

“Đừng có nói nhảm!” Gương mặt nàng không khỏi đỏ lên, trái tim đột nhiên nhảy dựng lên, nhin không được hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, nhưng hai người nam nhân này đứng cạnh nhau đúng là xuất sắc, một người tuấn vĩ phi phàm, một người ôn nhu dịu dàng.

“Thân là bạn tốt của Dận Khang, dựa theo ánh mắt vừa rồi của hai người, ta đoán hai người sẽ ân ái ái đến già đấy.” Tạ Nguyên Lăng bây giờ mới phát hiện mình đối trá đến thế nào, rõ ràng hẳn rất ghen tỵ, nhưng lại có thể nói thoải mái như vậy

“Người đang chúc phúc sao?” Hạ Mẫn Nhi nhú mày hỏi.

“Dĩ nhiên!” Tuy nói như thế nhưng tim hẳn lại thắt chặt lại, thật là đau quá.

“Xin nhờ! Ta nhớ ta đâu có kết thù gì với người, có cần phải nguyên rửa ta ác độc như vậy không?”

Đây là nguyên rửa? ! Tạ Nguyên Lăng kinh ngạc nhìn nàng, nhưng một giây sau, ánh mắt hẳn như mỉm cười. Đáp án này đúng là sung sướng, làm cho hẳn còn đang chìm trong đau khổ buồn bã lại được phủ đầy ngọt ngào rồi

Dĩ nhiên, cảm giác của người còn lại thì không tốt là bao. Hợp lại với hẳn mà gọi là nguyên rửa sao? ! Nét mặt Cừu Dận Khang sa sầm lại, “Ban đầu là người làm phiền ta không dứt, ngay cả chuyện hù dọa bà nội ta người cũng làm, không phải vì muốn tiếp tục làm vợ chồng với ta sao, bây giờ lại ”

“Đó là còn chưa suy nghĩ kỹ!” Hạ Mẫn Nhi đáp rất dứt khoát, sau đó lại nhìn lên trời, “Những chuyện đó đối với ngày hôm nay đã chết rồi, cuối cùng cuộc đời của ta cũng có thể tìm được ánh thái dương.”

Đúng là một buổi nói chuyện rất có độ sâu! Tạ Nguyên Lăng quả thực rất muốn lớn tiếng la lên tán thưởng mình.

Cừu Dận Khang khó có thể tin nhìn nàng. Nếu không phải chính tai nghe được, hẳn thật sự sẽ không tin những lời nói đầy triết lý đó được phát ra từ chính miệng nàng.

Mà hẳn thì sao ?

Giờ phút này, nàng đắm chìm dưới ánh nắng mặt trời, cả người đều tỏa sáng, kể cả đôi con ngươi rạng rỡ, làn da nõn nà trắng tuyết, đôi môi anh đào khẽ nhếch lên... Nàng đẹp đến mức không thể tin được, đẹp đến mức làm hẳn không thể dời tầm mắt đi, cũng làm lửa giận trong lòng hẳn biến mất.

Bầu trời xanh thật là đẹp! Hạ Mẫn Nhi cười một tiếng. Đúng vậy, cả cuộc đời nhất định phải nhìn thấy thật nhiều cảnh đẹp, nếu không thì sẽ uổng cả cuộc đời! Nàng đột nhiên cảm thấy toàn thân mình tràn đầy năng lượng, ông trời để nàng sống ở đây, có lẽ là đã sắp xếp hết rồi!

Quyết định, nàng phải tìm một công việc thật tốt, sống thật tốt ở cổ đại này, nếu một ngày nào đó tỉnh lại, phải trở về thế kỷ 21, nàng cũng sẽ không nuối tiếc.

“Đúng! Cố gắng lên!”

Vừa nghĩ như vậy, nàng vui sướng la hét lên, không ngờ chiếc thuyền đột nhiên mất thăng bằng, làm nàng bị hụt ba bước, suýt nữa té ra ngoài thuyền, cũng may hai người kia nhanh chóng lao về trước, kéo cánh tay nàng lại, kịp thời cứu nàng.

Hai nam nhân bốn mắt nhìn nhau, người nào cũng nhúu mày lại, sắc mặt Cừu Dận Khang căng thẳng, ánh mắt cực lạnh, Tạ Nguyên Lăng thì không sợ nhìn thẳng. Không khí đang tốt đột nhiên trở nên nghiêm trọng, ngay cả Hạ Mẫn Nhi ở giữa cũng thấy không được tự nhiên.

“Ặc, cảm ơn. Sao tự nhiên thuyền lại bị nghiêng vậy ?”

Nàng lúng túng rút tay khỏi hai cánh tay kia, đi đến trước thuyền, giả vờ nhìn xem, lúc này mới phát hiện dưới kênh đào có rất nhiều công nhân.

“Đoạn kênh đào này đang xây dựng, không thể đi tiếp nữa nên mới quay lại.” Cừu Dận Khang nhàn nhạt giải thích.

Tạ Nguyên Lăng nói rõ, “Đúng vậy, triều đình đang cho xây cất lại những đoạn kênh ở Trường Giang, gây ảnh hưởng cho không ít thương gia, các nhà trọ đều phải đóng cửa, thậm chí còn phải chuẩn bị bán nhà, tìm chỗ khác ở.”

Khó trách! Nàng gật đầu, nhưng quay đầu lại, phát hiện hai nam nhân kia vẫn đang nhìn nhau.

“Ặc, ta muốn xuống thuyền trước.”

Sống cho đến bây giờ, Hạ Mẫn Nhi mới phát hiện mình là người nhát gan đến thế. Càng kỳ lạ hơn, nàng thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là có một không khí tội ác đang bao trùm lên nàng, làm nàng thấy không được thoải mái mà thôi.”

Haizzz, chút hứng thú lên thuyền đi chơi cũng mất rồi, ngay từ lúc anh em họ Nguyên bỏ đi thì đáng lý ra nàng nên đi về trước rồi.

“Giải thích? ; Một câu ”Nàng là mẹ của con ta” làm anh em họ Nguyên hiểu người là của hấn, không được hỏi những chuyện liên quan đến người nữa. Nhưng chẳng phải hấn không thích Đào Nhi sao ? Sao lại nói như vậy”

“Trời mới biết được!”

Hai câu này là ngày hôm sau, Tạ Nguyên Lăng nói với nàng, nhưng nàng rất muốn biết, sau khi nàng bỏ đi, hai người có tiếp tục trừng mắt to mắt nhỏ nữa ? Hay là làm gì khác ?

Cho dù nàng nói bóng nói gió, Tạ Nguyên Lăng cũng chỉ nói là anh em họ Nguyên đã đi rồi, cho nên, bọn họ cũng không cần ở lại nữa. Hiển nhiên là hấn không muốn nói cho nàng nghe.

Trên thực tế, một dòng nước ngầm mãnh liệt đang len lỏi vào trong bọn họ, nhưng nhờ lý tính và tự chủ, hai người không vì vậy mà phá đi tình nghĩa nhiều năm, nhưng cũng cố ý tránh không nói đến chuyện này.

Mấy ngày liên tiếp, Cừu Dận Khang không hề xuất hiện trước mặt nàng nữa, nàng nghe Tạ Nguyên Lăng nói, hấn đang điều tra chuyện làm tiền giả, vì vậy nên có hơi bận rộn một tí.

“Tiền giả?” Được hấn giải thích rõ, Hà Mẫn Nhi mới hiểu đây là một tập đoàn in tiền giả ở cổ đại. “Chẳng phải đây là chuyện của quan phủ sao?” Hừ, tại sao nàng lại lo lắng cho tên kia chứ?

“Quan phủ cũng đang điều tra nhưng hấn nhất quyết tự mình đi bắt tội phạm.”

Không ngờ quan lại ở cổ đại cũng có tiền lệ “thêm một chuyện chỉ bằng bớt một chuyện”! Khó trách sao trong các quyển sách về lịch sử có không ít những anh hùng nghĩa hiệp hay các tên tội phạm gian manh, xảo trá

Nhưng mặc kệ thế nào, bây giờ mỗi ngày nàng sống rất bình yên, ngày nào cũng chơi đùa với Đào Nhi, còn không thì chạy đi khắp nơi, xem xem có chỗ nào để giúp đỡ không!

Chỉ như vậy sao ? Nàng chỉ cần sống như vậy thôi à ?

Hạ Mẫn Nhi vừa nghĩ vừa dứt chao cho Đào Nhi ăn, những bông hoa nở đầy trong vườn rồi lại héo úa đi, thật là phí phạm.

Tiểu Vũ nói đó gọi là hoa quỳnh, sau đó lại so sánh về vị trí địa lý của Giang Tô, nàng thật hoài nghi, không biết có phải mình đang ở Dương Châu hay là trong bài thơ của Lý Bạch ca đây !

Chờ đã! Nàng bỏ cái thìa đang dứt cho Đào Nhi xuống, mà Đào Nhi vẫn há to miệng ra.

Nếu như xác định Giang Đô là Dương Châu xưa kia, vậy không phải trên sách sử từng viết một đoạn, Dương Châu bởi vì kênh đào khai thông mà hai thành nam bắc bị chuyển vận, mà lúc này, kênh đào lại đang được xây dựng

Nàng trừng mắt nhìn. Giống như có một suy nghĩ quan trọng gì đó đã quên mất, nghĩ, nghĩ xem nào ...

Nhưng Đào Nhi lại không nhịn được, tự cầm cái muỗng lên dứt vào miệng, nhìn thấy nó bĩu môi bĩu má, nàng nhịn không được bật cười, suy nghĩ quan trọng cũng bị cắt đứt.

“Hạ cô nương.” Trịnh bà bà cầm cây chổi, vẻ mặt lúng túng gọi nàng.

Hạ Mẫn Nhi lúc này mới nhìn thấy bà, “A, bà đứng bên cạnh cháu này giờ rồi sao ? Cháu không chú ý, thật xin lỗi!”

“Không có gì, ” Trịnh bà bà vội vàng lắc đầu, nhìn cô gái tốt bụng đã chứa chấp mình và cháu nội, “À, nguyên nhân là vì cháu của ta, nó rất thích ăn cháo do cô nấu, nhưng ta biết nấu món đó rất tốn thời gian ... vì vậy, có thể chỉ cho ta không ?”

Nàng thản nhiên cười, “Dĩ nhiên là không thành vấn đề, trong phòng bếp vẫn còn một ít, để cháu đi lấy cho cậu bé ăn!”

Mắt Trịnh bà bà sáng lên, “Còn nữa à?” Vừa bật thốt ra, nét mặt già nua lại ửng đỏ, “Thực ra thì đám bạn già của ta cũng rất thích ăn cháo do cô nương nấu.”

Lúc này, Tiểu Vũ vừa lúc bưng trà bánh cùng bà vú đi lên, nghe bà bà nội như vậy cũng gật đầu hưởng ứng: “Đúng vậy, nói đến cháo của chủ nhân thì hàng xóm láng giềng ai cũng thích cả!”

“Đúng vậy, mấy bà bạn của ta cũng hỏi, thật là ngại quá.” Bà vú cũng mở miệng cười.

“Được hoan nghênh đến vậy sao?” Hạ Mẫn Nhi vui vẻ ôm Đào Nhi đang tự múc cháo lên, “Con nghe thấy không ? Mẹ nấu cháo ngon lắm đấy!” Tiếp theo, nàng linh động nói, “Đúng rồi, vậy chúng ta mở một nhà trọ kiêm tiệm ăn luôn đi!”

“Cái gì? Chúng ta chỉ có phụ nữ và trẻ em thôi, không tốt đâu, chủ nhân.” Cũng bởi vì đã quá thân thiết với chủ nhân nên Tiểu Vũ nói chuyện mới không kiêng nể như vậy .

“Có gì không tốt chứ ? Dù sao chúng ta cũng từng phát cháo cho dân chạy nạn, như vậy cũng coi như có kinh nghiệm rồi.”

Nàng nói, Trịnh bà bà cũng vội vàng gật đầu, “Đúng vậy, ta có quen một người lúc trước mở một tiệm ăn, ta có thể đến tìm hắn để nói chuyện này.”

“Thật tốt quá!” Vẻ mặt nàng hưng phấn.

Bọn họ bắt đầu bàn luận chi tiết, ngay cả Đào Nhi cũng hiểu được, đôi mắt to tròn đảo quanh, thỉnh thoảng lại cười khanh khách, có khi lại “A a... Tốt...” Giống như đang phát biểu ý kiến vậy.

Hạ Mẫn Nhi nhìn con trai trong ngực càng lớn càng xinh đẹp, đôi mắt cười tít lại bình yên, “Đúng rồi, lúc đó sẽ lấy Đào Nhi làm biểu tượng cho tiệm ăn của chúng ta, để mỗi một vị khách đến nhìn con xem rốt cuộc con có giống cha con hay không!”

Lấy con trai làm vật biểu tượng? Bọn Tiểu Vũ thấy chuyện này hơi là lạ nhưng không thể không thừa nhận, đây cũng là một cách rất tốt. Coi như Hạ Mẫn Nhi đang lấy lại trình tiết ỉnh đi!

9. Chương 7

Chương 7

Nói là phải làm ngay, vì thế chuyện mở nhà trọ kiêm tiệm ăn bắt đầu được triển khai nhanh chóng.

Có tiền thì dĩ nhiên dễ làm hơn, nàng bỏ ra một số tiền lớn mua một căn nhà ở vị trí tốt, từ góc đường có thể nhìn thấy cả ba tầng lầu, phía sau còn có một cái sân nhỏ và một sương phòng riêng, thế là đã đủ cho những gì nàng cần!

Hơn nữa, vị trí này cách kênh đào không xa, có thể trở thành nơi nghỉ chân cho các thương nhân đi đường mệt nhọc, đến đây nghỉ ngơi.

Nhờ có tiền bạc ủng hộ, nàng xây dựng nhà trọ thật rộng rãi, giản dị mà vẫn tinh mỹ, đặt tên là “Thiên Thủy lâu”.

Nàng chọn thêm một nơi làm trung tâm thu nhận người chạy nạn, không ngờ lại thu hút được rất nhiều nhân tài, có người am hiểu về chưng cất rượu, thuộc các loại trà như lòng bàn tay, có người lại giỏi làm bánh mì, mì phở, ông chủ Thang cũng từng điều hành nhà trọ rồi.

Sau đó, nàng tìm thêm mấy người nữa làm bồi bàn, thiết kế riêng một bộ đồng phục, bà vú còn tìm giúp nàng vài người quen có thể cung ứng hàng nhiều, rẻ mà vẫn chất lượng, nàng còn ký hợp đồng với bọn họ, nếu thừa nước đục thả câu, thật giả lẫn lộn, Thiên Thủy lâu không những phải đóng cửa mà khách khứa còn bị bệnh, nếu điều tra ra được là do vấn đề nào thì người đó phải bồi thường gấp 3 lần ...

Mặc khác, những người dân chạy nạn cao to vạm vỡ, có khí khái anh hùng được nàng nhận làm bảo vệ, nếu có người cố ý đến náo loạn thì được tùy ý xử lý.

Sắp xếp hết rồi, trước vài ngày Thiên Thủy lâu khai trương, mọi người đều cùng nhau đi phát truyền đơn.

Hạ Mẫn Nhi gặp ai cũng cười toe toét, đã là một đệ nhất mỹ nhân còn vui vẻ động lòng người như vậy, ai cũng không không chế được mà tự động đưa tay cầm lấy tờ truyền đơn.

Còn Đào Nhi thì Hạ Mẫn Nhi cố ý cho nó ăn mặc thật xinh đẹp, mang theo chiếc mũ vải trên đầu, gương mặt tròn trịa nõn nà, cánh tay mập mập nhỏ bé vươn ra đưa tờ truyền đơn ọi người, vẻ mặt đáng yêu kia làm người ta không kiềm lòng được mà đứng lại.

Chỉ là những người nhận được truyền đơn rồi thì hơi sững người lại, cho nên, một đám đông trên đường cái dừng lại xem truyền đơn, ai cũng có lòng hiếu kỳ, không có cũng tự động đi lên giành lấy.

Truyền đơn vừa phát ra, vừa lúc một chiếc xe ngựa chạy ngang qua dừng lại, để một chiếc xe ngựa khác đi qua, Hạ Mẫn Nhi lịch sự đi lên, thò tay qua cửa sổ đưa vào, nhưng gặp phải người nào đó, mắt nàng tròn tròn lên, không chút suy nghĩ kéo truyền đơn trở về, “Cám ơn, sau này liên lạc lại!”

Nàng cười khan hai tiếng, muốn lui về phía sau nhưng một bàn tay to lớn mạnh mẽ đã giật lấy truyền đơn trong tay nàng

Ngày mai Thiên Thủy lâu sẽ khai trương. Lão bản nói, đồ không ngon không cần trả tiền, trang trí không đẹp không trả tiền, tùy vào cảm nhận của bạn! Thiên Thủy lâu sẽ cho bạn sự thoải mái nhất, còn giúp bạn trải lòng, hoan nghênh mọi người cùng đến, thích thì hãy đến nữa, nếu sai sót gì xin chỉ giáo ...

Cừu Dận Khang vừa đọc, chân mày càng nhíu lại chặt hơn.

“Buông tay ta ra, kệt xe bây giờ!” Âm thanh không vui của Hạ Mẫn Nhi cắt đứt sự trầm tư của hắn.

Nhìn thấy nàng, hắn lạnh giọng, “Lên xe.”

“Tại sao? Đào Nhi đang ở đây.” Nàng không muốn đi, hắn nghĩ hắn là ai chứ ?

Cừu Dận Khang nhíu mày nhìn phía sau nàng không xa, vừa lúc nhìn thấy bà vú đang ôm Đào Nhi quơ quơ, nhưng đứa trẻ đưa lưng về phía nàng, ánh mắt của hắn lại trở về nhìn nàng, nhưng lại nói với Hà Bình đang kéo xe.

“Người đi xuống nói với bà vú, Hạ cô nương lên xe nói chuyện với ta một chút, kêu bà ta chăm sóc cho Đào Nhi.”

“Dạ.”

Hà Bình lập tức nhảy xuống xe, chạy đến truyền đạt ý của chủ nhân.

“Về phần người, muốn tự mình lên xe hay là ta bế lên?” Bàn tay to của hắn vẫn nắm chặt tay nàng không tha.

Hạ Mẫn Nhi nhìn chăm chăm hắn, “Buông tay, ta biết rồi.”

Thấy hắn cuối cùng cũng buông ra, nàng trợn trắng mắt, quay đầu lại nhìn bà vú, thấy bà ta đang gật đầu với mình, nàng chỉ có thể gật đầu trở về, sau đó nhảy lên xe ngựa, ngồi đối diện với hắn, nhìn hắn vẫn đang nghiên cứu truyền đơn của nàng.

Không còn cách nào, Tiểu Vũ cũng đã nói rồi, có nhà trọ nào đi phát truyền đơn đâu chứ? Nàng chỉ muốn viết vài chữ quảng cáo, mời người ta đến ăn, không ngờ người nào thấy đều có ý nghĩa rất “lịch sự”.

Không phải chứ ? Ý tưởng này ở hiện đại chỉ là bình thường, nhưng càng ngẫm lại, nàng càng cảm thấy bất an, “Tùy vào cảm nhận của bạn”, lẽ như có người đến phá rối thì làm sao bây giờ ?

Mà đây cũng chính là nguyên nhân Cừ Dận Khang muốn nàng lên xe.

“Có phải ta hào phóng với người lắm không?” Hắn không thể không tức giận được, rõ ràng nàng có thể sống rất yên ổn, tại sao luôn muốn quậy phá khắp nơi chứ ?

“Ta không biết người đang nói cái gì?” Không đầu không đuôi, nàng đâu phải con côn trùng trong bụng hắn. “Nhưng ta biết người đang đi điều tra tiền giả, có kết quả chưa ?”

Nàng nhìn hắn từ trên xuống dưới, may quá, không có mất miếng thịt nào.

Hắn nhăn mặt lại. Lần này hắn khó khăn lắm mới điều tra được, không ngờ lại đến chậm một bước, đầu sỏ đã sớm chạy đi, chỉ bắt được một số lâu la nhỏ.

“Là Nguyên Lăng nói với người sao ? Chuyện riêng tư như vậy hắn cũng nói với người à ? Người đúng là tri kỷ của hắn.” Giọng điệu của hắn đầy vẻ chanh chua.

Xin nhờ, nàng lo lắng nên mới quan tâm hỏi hắn thôi, cũng không được sao? Nàng lăm lăm trong lòng nhưng nhìn thấy ngọn lửa hừng hực trong mắt hắn, không gian trong này lại không lớn, nàng lảng sang chuyện khác thì hơn. “Rốt cuộc đang nói ta rất rộng lượng chỗ nào?”

“Là chữ ‘Tùy vào cảm nhận’, người nghĩ ai cũng lương thiện, ai cũng có tự ái thẹn thùng sao ?”

“Đó là chuyện của ta. Trên thực tế, người cho ta tiền, ta sử dụng thế nào đó là quyền của ta, dĩ nhiên ta sẽ cho rằng người đang quan tâm ta, bởi vì quan tâm ”

“Quan tâm người? ! Đúng là biết dát vàng lên mặt mình!” Hắn không chút suy nghĩ bác bỏ. Nhưng nếu không quan tâm, cần gì phải phí thời gian ở đây với nàng?

Hạ Mẫn Nhi vốn đã không cách nào suy nghĩ được với hắn như một người bình thường, nghe vậy, nàng nổi giận.

“Thì sao chứ ? Dù sao ta cũng có một núi tiền!” Nàng thở phì phò nhìn chăm chăm hắn, “Không thèm nói với người nữa, Hà Bình, đậu xe! Đậu xe!” Nàng kêu to.

Hà Bình không biết đã xảy ra chuyện gì, theo trực giác kéo dây cương lại, chiếc xe cũng ngừng lại.

Nàng cảm tức đứng dậy đi xuống xe, nhưng Cừ Dận Khang lại kéo tay nàng lại

Hạ Mẫn Nhi tức giận nhìn chăm chăm hắn, “Buông tay! Rốt cuộc người muốn thế nào ?”

“Những lời này phải là ta hỏi người mới đúng, rốt cuộc người đang muốn chứng minh cái gì? Sau khi bị ta bỏ rơi thì vẫn có thể sống tốt, không còn thất thường, cố tình gây sự như trước ?”

Hắn càng nói càng nổi giận, “Chúng mình người cũng có cuộc sống, có quyết đoán, có thể vui vẻ làm những chuyện mình muốn làm, hào phóng cứu tế nạn dân, làm một người lương thiện, những thứ này để chứng minh cái gì? Đang muốn chứng minh ta đã sai lầm khi từ bỏ một cô gái tốt sao? Muốn ta hối hận sao?!”

Càng nói, hắn càng gầm thét! Chỉ có trời mới biết, lần đầu tiên trong hai mươi ba năm, hắn lại nổi giận ...

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. chỉ vì nàng !!!!

Hắn rất hận, hận mình càng lúc càng quan tâm đến nàng, càng lúc không thể quản được trái tim mình! Rõ ràng không được!

Tiếng rống giận lôi đình vang ra tận ngoài xe, ngay cả Hà Bình lái xe cũng sợ đến nỗi suýt nữa té ra khỏi ghế ngồi, càng khó phải nói đến Hạ Mẫn Nhi đối mặt trực tiếp với hắn.

Trời ạ! Đúng là người luyện võ có khác! Rống đến nỗi lỗ tai của nàng ong ong lên, ngay cả mắt cũng hoa, đầu cũng đau.

Nàng vỗ vỗ cái đầu mơ màng, dùng sức rút tay về, dùng giọng điệu đang dỗ một đứa bé nói: “Cừu Gia, sao người lại quan tâm đến một người vợ đã bị người bỏ rơi chứ? Đêm còn dài, không phải mất một còn ba sao?” Giọng điệu của nàng bắt đầu chuyển sang đùa cợt, “Nếu vẫn không thể tiêu diệt được dục hỏa thì nạp thêm mấy bà vợ nữa, chẳng phải bà nội người cũng muốn thế sao? Một đêm người tìm một người không tiêu được thì tìm hai người —”

“Người cầm miệng cho ta!” Chết tiệt, nói này giờ thì ra nàng chỉ muốn trêu chọc hắn!

“Vậy người mau để ta xuống xe, đừng để ta ở trên đây làm ấm i người nữa!” Hạ Mẫn Nhi cũng rống giận trả về. Con cọp không phát uy, hắn xem nàng như mèo chết sao?

Con người đen của hắn híp lại nhìn nàng, sau đó ... đứng yên

Nhận thấy được tầm mắt của hắn đang nhìn về đâu, lòng nàng nhảy “chóc” lên một cái, không khỏi nhớ đến nụ hôn đầu thâm thương kia, gương mặt nàng trong nháy mắt đỏ lên.

Cừu Dận Khang nhận thấy được dục vọng bị đè nén mãi, mấy ngày liên tiếp tắm nước lạnh, nửa đêm luyện công, mãi cho đến hôm nay mới bình thường trở lại ...

Không khí bên trong xe ngựa bỗng nóng lên, lại còn làm cho người ta không hít thở nổi.

Hạ Mẫn Nhi càng lúc càng ngồi không yên, nhưng có chuyện nàng nhất định phải nói.

“Cừu Gia, mặc kệ ta muốn chứng minh cái gì, người và ta cũng không còn quan hệ gì. Hơn nữa, mặc kệ người có tin hay không, Hạ Mẫn Nhi từng thuộc về người là Hạ Mẫn Nhi đã chết rồi, người ngồi trước mặt người bây giờ là Hạ Mẫn Nhi sống lại.”

Bỏ lại những lời này, nàng vội vã chạy xuống xe ngựa, lần này Cừu Dận Khang không kéo nàng lại nữa.

Hắn nhìn làn váy dần khuất xa tầm mắt, con người đen hiện lên vẻ khốn nhiều.

Đúng vậy, một Hạ Mẫn Nhi sống lại đồng thời làm hắn và bạn tốt cùng động lòng, hắn nên làm thế nào đây?

Không phải là độc nhất vô song, Tăng Dĩ Tuyền đang ở Hoài Viên cũng nhìn chăm chăm vào tờ truyền đơn, suy tư không biết nên làm thế nào.

Người đàn bà kia thậm chí không biết liêm sỉ, muốn mở tiệm buôn bán, còn muốn quyền tiền cứu tế?!

Về lạnh lùng lóe lên trong mắt, nàng có thể xác định Hạ Mẫn Nhi đã nói gì với Cừu Gia. Nếu không, lúc này sao hắn lại trở nên bận rộn như thế?

Ngay cả bà nội muốn hắn chọn ngày tốt để đưa nàng lên làm chính thất, hắn cũng dùng cớ bận rộn để từ chối, nhưng hắn lại đưa Hạ Mẫn Nhi lên thuyền rồng, mở tiệc chiêu đãi nguyên anh em họ Nguyên, đây là một nguồn cung ứng tương đối quan trọng cho Cừu Gia, một người vợ trước vừa bị đá ra không bao lâu, làm sao có thể xem như thượng khách chứ?!

Nàng càng nghĩ càng không cam lòng, đứng dậy nắm lấy truyền đơn ra ngoài phòng, ra hiệu cho nha hoàn đi tìm gã sai vặt.

Chỉ chốc lát sau, Kha Điển nhanh chóng bước đến, Tăng Dĩ Tuyền giao tờ truyền đơn kia cho hắn, thấp giọng chỉ thị, hắn gật đầu rồi quay lưng bỏ đi.

Kha Điển là một trong những người bán mạng cho nàng ở Hoài Viên, là một gã sai vặt mà nàng có thể tin tưởng.

Hạ Mẫn Mẫn, ta tìm cho ngươi nhiều chuyện vui một chút, tránh không ai tới cửa thì khó coi lắm! Tăng Dĩ Tuyền cười gian trở về phòng, một nha hoàn khác lại chạy đến.

“Chủ nhân, Cừu Gia trở về, hắn đang đến Phật đường gặp lão phu nhân.”

“Tốt.” Hai mắt nàng sáng lên, vội vàng chạy đến, còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng nói thân thuộc.

“Rốt cuộc con đang bận làm gì? Ta thừa nhận, để làm đại đương gia của Cừu gia thì không dễ, phải trông nom rất nhiều việc nhưng con không thể ôm hết lên vai! Bà nội đã lớn tuổi ”

“Bà nội.”

“Ta thành thật nói cho con biết, ta đã hỏi ba người thiếp của con, thời gian gần đây con thường xuyên bỏ đi không nói, nhưng con không đi tìm bọn họ, họ có cơ hội mang thai không ?” Sắc mặt Thi Nhược Á tái xanh

Cừu Dận Khang cau chặt mày. Không biết bà nội sẽ nghĩ thế nào khi hắn hôn môi của một người rồi, không có cảm giác với ai ngoài người đó nữa ? !

“Chấp nhận?” Bà giận không kềm được, “Tại sao? Con thấy mấy việc buôn bán kia quan trọng hơn hay là bà nội ẵm cháu quan trọng hơn? Con quyết tâm để bà nội đi gặp tổ tông với sự tiếc nuối này sao ?”

Hắn thở dài, “Xin lỗi, bà nội, là do lỗi của con, người đừng nóng giận.”

Nghe đến đó, Tăng Dĩ Tuyền vội vàng chạy đến, dịu dàng an ủi bà nội, “Bà nội, sao bà lại tức giận như vậy? Cừu Gia hiểu thuận với bà nội, sao lại để bà không đúng, ” nàng lập tức sửa lại, “Bà nội sẽ sống lâu trăm tuổi, ngày nào con cũng cầu xin bồ tát giúp người mà.”

“Thật sao? !” Thi Nhược Á lập tức mỉm cười vỗ vỗ tay nàng, sau đó nhìn sang cháu nội, “Nghe chưa ? Dĩ Tuyền tốt biết bao nhiêu, bà nội không can thiệp vào chuyện của các người, nhưng mà ...”

“Bà nội không cần nói nữa.” Hắn nhìn Tăng Dĩ Tuyền một cái, “Con biết phải làm sao.”

Vì vậy, tối nay nàng tắm rửa thật sạch sẽ, dùng nước hoa thơm nhất, lên giường chờ đợi, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, nàng không nằm được nữa, đành gọi nha hoàn đến, đi xem xem Cừu Gia như thế nào? Hay là đã chạy đến chỗ hai tiểu thiếp kia làm việc?

Chỉ chốc lát sau, nha hoàn khiếp sợ trở về, nhìn vẻ mặt kinh khủng của nàng, trong lòng Tăng Dĩ Tuyền dâng lên dự cảm xấu, nàng biến sắc, tức giận nắm tóc nha hoàn : “Cừu Gia đâu ?”

“Người gác cổng nói gia ... Đã đi ra cửa vào canh ba ... không... Không biết... Đi đâu... Không thấy trở về ... Kêu hu hu...”

Nàng tức giận nhéo chặt vào người nha hoàn, sau khi trút toàn bộ tức giận lên người nha hoàn, nàng mới thét lên: “Đi ra ngoài!”

“Dạ.” Nha hoàn khóc như mưa vội chạy ra.

Là ai? Là ai níu lấy tâm Cừu Gia không tha? Hắn không phải người hoa tâm, nửa đêm nửa hôm lại đi đâu ? Tăng Dĩ Tuyền trở về giường nằm, tức giận xé nát gối.

Mặc dù là đêm khuya, nhưng trong Thiên Thủy lâu vẫn rực rỡ ánh đèn.

Vừa bước vào cửa sẽ lập tức nhìn thấy một tấm bảng lớn treo trên tường, viết bốn chữ “Tiền vào như nước”, đây là chỉ thị của Hạ Mẫn Nhi. Mà lâu một, lâu hai sẽ có từng món ăn riêng biệt, lâu ba để làm phòng

tiếp khách hoặc phòng đặc biệt ... những phòng khác đa số đều có giá cao, ở giữa có một hoa viên xanh mát chiếm diện tích không nhỏ.

Trước đêm mở cửa tiệm, Hạ Mẫn Nhi lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn trước nhìn sau, ngồi xuống trong chòi nghỉ mát, mệt mỏi đặt hai tay lên bàn đá, gục mặt xuống nền đá lạnh băng, nàng thở dài nhìn ánh trăng đêm nay ...

Cổ đại cũng có ánh trăng tròn như vậy sao? Cha, mẹ, hai người có thể tưởng tượng nói con gái của hai người đang mở tiệm buôn bán ở cổ đại không? Con sống rất tốt, rất cố gắng sống ... hai người thì sao?

Gió đêm phất qua, lành lạnh, thật thoải mái, mí mắt càng lúc càng nặng, nàng nhin không được ngủ thiếp đi.

Bỗng dưng, một bóng đen bay lượn trên bầu trời, dừng xuống bên cạnh nàng.

Tối nay, ánh trăng rất tròn, Cừu Dận Khang nhìn gương mặt ngủ say của nàng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn không thể tin nổi nàng lại cố gắng như vậy, chuẩn bị rất tốt cho ngày mai.

Nhìn nàng, hắn cúi áo choàng xuống, yên lặng ngồi cạnh bên.

Con người đen bỗng dưng buồn bã. Rốt cuộc là tại sao? Đáng lẽ hắn nên ôm thân hình mềm mại trong lòng, cố gắng nối dõi tông đường mới đúng, nhưng hắn lại không cách nào bước chân vào phòng của Tăng Dĩ Tuyền được, vì vậy nên đành rời khỏi.

Vừa đi ra Hoài Viên, hai chân như có ý thức của riêng mình, đột nhiên chạy đến đây.

Người đã hạ bùa chú cho ta sao? Hạ Mẫn Nhi. Con người đen thâm thúy lẳng lặng liếc nhìn nàng, lại rơi vào đôi môi dày đỏ mọng của nàng, nhớ đến nụ hôn lần trước ... Hắn nghiêng người, đụng chạm lần nữa, lại lần nữa hưởng thụ hương vị mê người này.

“Chủ nhân!!!”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến kêu to của Tiểu Vũ, hắn lập tức lấy chiếc áo đi, dùng khinh công leo vút lên thân cây.

“Chủ nhân, ngủ ở đây lạnh lắm, chúng ta mau về đi.” Tiểu Vũ nhẹ nhàng lay lay chủ nhân, giúp nàng tỉnh lại.

“Ừ.” Hạ Mẫn Nhi vẫn còn buồn ngủ ngẩng đầu lên, đứng dậy đi theo nha hoàn trở về.

Cừu Dận Khang nhìn theo bóng lưng dần khuất xa của nàng thật lâu, cho đến khi nghe thấy tiếng xe ngựa rời khỏi, cũng rời khỏi theo.

Hôm nay, Thiên Thủy lâu khai trương!

Tiếng pháo hoa bắn lên không ngừng, bữa tiệc khai trương thật vui vẻ.

Chỉ trong chốc lát, lầu một lầu hai đã đầy khách, Hạ Mẫn Nhi vốn muốn ôm Đào Nhi đi khoe khoang khắp nơi nhưng Đào Nhi lại không chịu cho nàng ôm, thân thể mập mạp loạng choạng chạy đi, quả thật xem nhà trọ như sân chơi, hết phá ầm trà nóng lại đến nổi súp nóng hổi, nàng không còn cách nào hơn là nhờ bà vú đưa nó về Kim Viên chăm sóc.

Mặc dù chỉ xuất hiện rất ngắn ngủi, nhưng tiểu tử này lại khắc sâu trong ấn tượng của mọi người, khi ăn cũng không quên bàn tán rằng đứa bé đó thật giống Cừu Gia.

Hạ Mẫn Nhi ra ra vào vào, vội vàng chào hỏi khách khứa, bận rộn từ bàn này sang bàn khác.

Mọi chuyện vốn rất thuận lợi nhưng khi một đám nam tử với nụ cười tà khí đi vào, vừa nhìn đã biết là đến quấy rối, nhưng nàng vẫn thân thiện chào hỏi.

Quả thật, ăn uống no đủ xong, bọn họ định bỏ chạy thì người chịu trách nhiệm thu chi vội đi lên, “Tiền rượu và thức ăn khách quan vẫn chưa trả!”

Nam nhân đứng đầu nhíu mày, thô bạo hỏi ngược lại: “Không phải bảo không ăn ngon thì không cần trả tiền sao? ! Lão tử thấy ăn không ngon, thế nào?”

Lời vừa nói ra, Hoa Thần lập tức đứng dậy, bồi bàn và người thu chi vội lui về sau, mấy khách khứa đằng sau không dám lên tiếng, bởi vì ... mấy nam nhân dữ tợn này bọn họ đều biết, là bọn du côn ở Giang Đô, không thể chọc vào.

Hạ Mẫn Nhi không muốn gây chuyện, ra hiệu bảo Hoa Thần dừng động thủ.

Nhưng khi bọn người to lớn này đi ra khỏi cửa, vừa lúc bị Tạ Nguyên Lăng ngăn cản lại, mà đứng sau hắn còn có Cừ Dận Khang.

“Không ngon lại ăn sạch bàn, uống hết hai vò rượu à ?” Tạ Nguyên Lăng khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nói, “Đúng là mâu thuẫn!”

Hạ Mẫn Nhi vội vàng đi tới, Cừ Dận Khang lẳng lặng nhìn nàng. Người này hôm nay sao vậy ? Sao thoát nhìn hắn ta lại có chút u sầu? Lòng mày nhăn lại, nàng nhìn Tạ Nguyên Lăng, “Đừng như vậy, để bọn họ đi đi, cửa tiệm vừa khai trương, đừng phá rối.”

“Không được, dù sao cũng phải nói lý.” Cừ Dận Khang đột nhiên mở miệng, đôi mắt lạnh lùng nhìn tên cao lớn nhất.

Cừ Gia ra mặt vì vợ cũ sao? ! Khách khứa nhìn không được quay đầu lại nhìn, bàn tán sôi nổi.

Tên cao to nuốt nước miếng, nhìn Cừ Dận Khang, đôi mắt sắc bén như tên nhọn kia bắn thẳng vào hắn, làm toàn thân hắn phát rét, da đầu cũng tê dại, ngay cả nói chuyện cũng cà lăm, “Không... Không ngon... . Còn ... nói ... lý lý do gì ? Thì ra trên ... truyền đơn viết ... là ... giả ...”

“không không! Dù sao khẩu vị của mỗi người khác nhau, ăn không ngon cũng không sao!” Hạ Mẫn Nhi nói. Nhưng hai người kia hoàn toàn không để ý đến nàng, chỉ đứng yên tại chỗ.

Tên cao to thấy hai người cùng dùng ánh mắt lạnh lùng lãnh đạm nhìn chằm chằm hắn, mà mấy tên lâu la phía sau cũng đang dõi theo hắn. Còn mấy hương thân phụ lão đang ngồi bên cạnh nữa, hắn làm sao mà trốn đi đây ?

Cừ gia Nhị phu nhân vốn muốn dẫn người đến đây ăn chùa rồi đập phá mấy ngày, đến lúc đó sẽ nhận được thù lao trăm vạn, xem ra hôm nay phải đóng tiệm rồi.

Vừa nghĩ đến chuyện như thế, lá gan của tên to lớn trong nháy mắt lớn lên, hắn đột nhiên tức giận hừ một tiếng, “Cái tiệm này căn bản là lừa gạt, anh em đâu, phá tiệm!”

“Không thành vấn đề!” Chúng lâu la lớn tiếng phụ họa, mới vừa chuẩn bị đập bàn đập ghế thôi, thấy một bóng đen lướt qua, sau đó không động đậy được nữa.

Hạ Mẫn Nhi cùng tất cả mọi người đang ngồi thấy Cừ Dận Khang và Tạ Nguyên Lăng dùng tốc độ nhanh đến không thể nhanh hơn nữa, điểm huyết những người này. Nàng cắn răng kính nể thầm nhủ : Thật là thần kỳ!

Sau đó, mấy tay đầu gối này nhanh chóng bị đưa lên nha môn.

Nàng lập tức lấy ghế mời hai vị khách quý, “Cám ơn hai người.”

“Không cần khách sáo, cái này chỉ là giết gà dọa khỉ, chỉ muốn cảnh cáo bọn người đó thôi, cứ coi như là quà của ta và Dận Khang tặng cho cửa tiệm đi!” Tạ Nguyên Lăng vui vẻ nói.

Cừ Dận Khang không nói lời nào, chỉ rót chén trà cho bản thân, hấp dẫn sự chú ý của nàng. Nhưng nàng lại quay sang hỏi Tạ Nguyên Lăng : “Nhưng tại sao hai người biết hôm nay sẽ có người đến phá rối ?”

“Dận Khang nói truyền đơn của người sẽ gây ra phiền toái, cho nên mới để thủ hạ gác cửa bên ngoài, chỉ cần có người nào có vấn đề, chúng ta sẽ lập tức đến đây!” Hắn đắc ý giải thích.

Không ngờ hắn lại cẩn thận như vậy! Nàng nhìn về phía Cừ Dận Khang, cố gắng kiềm chế sự cảm động trong lòng, cười với hắn một tiếng, “Cám ơn người.”

Hắn chỉ lắc đầu, chột dạ không nói gì. Bởi vì đêm qua, hắn vì không cầm lòng được mà đã làm tiểu nhân trộm hương của người ta.

“Cổ họng của người không thoải mái sao?” Là bởi vì hôm đó hét to quá ? Nàng quan tâm hỏi.

Hắn vẫn lắc đầu, làm nàng nhướn mày. Không muốn nói sao ? Chẳng phải không khí đang tốt lắm sao ?

Tạ Nguyên Lăng không thích ánh mắt nàng chỉ nhìn bạn tốt, “Hắn vốn không phải người nói nhiều.”

Thật không? Nàng không cảm thấy thấy.“Tóm lại, cảm ơn người đã giúp ta giải quyết chuyện phiền phức này, để ta mời khách.” Không chờ bọn họ phản ứng, nàng đã đi xuống lầu, dặn dò nhà bếp làm vài món đem lên.

Nhưng sau khi ăn no xong, Cừu Dận Khang và Tạ Nguyên Lăng lại giành giật việc trả tiền.

“Ta nói ta mời khách.”

“Không cần, hôm nay người đã dùng nhiều tiền lắm rồi.” Hắn rầu rĩ bỏ lại những lời này .

Hạ Mẫn Nhi khốn hoặc nhìn về phía Tạ Nguyên Lăng.

“Hắn nói thật, lần sau hãy mời chúng ta đi.” Hắn khẽ mỉm cười với nàng, sau đó chạy theo bạn tốt.

Nàng không hiểu. Rõ ràng khách quý đầy nhà, sao bây giờ lại biến mất hết rồi?

10. Chương 8

Chương 8

Đi ra khỏi Thiên Thủy lâu, Cừu Dận Khang nhướn mày, nhìn bạn tốt đang đi đến.

“Nàng nhận không ít tiền giả, chuyện này không bình thường, bình thường những tên đó chỉ dám giao dịch với đám buôn hàng rong, nhưng bây giờ lại sử dụng trong tiệm ăn, còn có rất nhiều gương mặt lạ ...”

“Ừ, xem ra có người Thiên đường có đường không đi, Địa Ngục không cửa lại thích vào .”

Không sai, bởi vì nơi này gần bến cảnh, không ít người đến buôn bán, bọn họ vừa nhìn thoáng qua đã biết, có người đang cần tiền gấp nên gấp gáp giao dịch với người lữ hành.

Hai người quyết định phái người theo dõi bọn lữ hành kia, nhưng đợi lát nữa Thiên Thủy lâu đóng cửa, có lẽ bọn họ phải đến thêm một lần nữa.

Rốt cục, bóng đêm như mực, đèn lồng bên ngoài Thiên Thủy lâu cũng tắt mất, trong tiệm đang bận rộn tính toán số tiền thu được trong ngày đầu tiên.

Tất cả mọi người rất mong đợi, cũng rất hưng phấn, nhưng số tiền còn chưa tính ra thì đã có người gõ cửa.

Một gã bồi bàn vội vàng mở cửa ra, “Xin lỗi ”

Còn chưa nói hết, Tạ Nguyên Lăng và Cừu Dận Khang đã đẩy cửa đi vào.

Hai người này đột nhiên xuất hiện đều làm ọi người giật mình, nhất là Cừu Dận Khang, thân phận của hắn rất nhạy cảm. Là chồng trước của Hạ Mẫn Nhi mà!

Về mặt hắn bình tĩnh nhìn vợ cũ, “Lấy toàn bộ số tiền có được để lên bàn đi.”

Hạ Mẫn Nhi cau mày, nhưng sau đó gạt đầu, ra hiệu cho người thu chi đặt toàn bộ số tiền lên bàn, Tạ Nguyên Lăng cười cười trấn an nàng.

Sau đó, Cừu Dận Khang bắt đầu lấy vài tờ tiền từ trong túi ra.

Tất cả mọi người đều không hiểu, chỉ dám thăm đoán trong lòng, chẳng lẽ bọn họ đang chia chác với nhau sao ?

Một hồi lâu sau, Cừu Dận Khang chia số tiền làm hai loại, Tạ Nguyên Lăng mới đi lên nói rõ, có một loại toàn bộ đều là tiền giả.

Nghe vậy, tâm của phòng thu chi nguội mất một nửa. Hắn có chú ý đến nhưng vì quá bận rộn, tiền lại làm rất giống nên ... Aizz, chỉ có thể trách hắn già rồi.

Thì ra là như vậy! Hạ Mẫn Nhi ngăn người nhìn đồng tiền giả kia. Khó trách Cừu Dận Khang nói nàng đã thất thoát đủ tiền rồi.

Tất cả mọi người đều yên lặng, mặc dù làm việc rất mệt nhưng trong lòng ai nấy đều vui vẻ vô cùng, bởi vì để người ta cứu tế mãi cũng không phải là cách. Cũng may, Hạ cô nương cho bọn họ cơ hội làm ra tiền, cho nên bọn họ rất quý trọng, muốn làm công việc cho thật tốt, không ngờ ...

“Aizzz, mấy người làm gì vậy ? Sao lại khóc chứ?” Hạ Mẫn Nhi hồi hồn, kinh ngạc nhìn mọi người lau nước mắt

Một tên trong đó nức nở nói: “Tất cả mọi người đều rất cố gắng, tại sao...”

“Đúng vậy, Hạ cô nương, làm sao tiếp tục được nữa đây?” Một đầu bếp nữ khác vừa lau nước mắt vừa kể lể.

“Mọi người đừng như vậy! Ông trời đã có sự sắp đặt hết rồi, hưởng chi ta có ngàn vàng không tiêu hết, còn nữa, mọi người đều là nhân tài đến giúp ta, ta còn sợ cái gì chứ ?”

Nàng hào phóng vỗ ngực, trên mặt không có gì gọi là lo lắng.

Nhìn thấy nàng lạc quan thẳng thắn, phòng thu chi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn mỉm cười cùng nàng.

Không khí đột nhiên thay đổi, không khí lúc này còn trầm lắng, bây giờ đã dần dần khá hơn, cũng nhờ nàng!

Tạ Nguyên Lăng nhìn nàng, cảm thấy nàng cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa là một vẻ đẹp toát ra từ chính lương tâm của nàng.

Cừu Dận Khang cũng nhìn nàng, lồng ngực của hắn cũng ấm áp dễ chịu.

“Nhưng mấy tờ tiền này thật sự là rất giống!” Hạ Mẫn Nhi tay phải cầm một tờ, tay trái cầm một tờ nói.

Cừu Dận Khang nói thẳng: “Khác biệt chỉ ở sức nặng, nhưng xê xích cũng không lớn, cho nên ngày mai thu tiền phải cẩn thận.”

“Ừ.” Cũng đúng, hắn điều tra đã lâu rồi, dĩ nhiên sẽ biết khác biệt ở chỗ nào ... Chờ đã ! Hai mắt nàng sáng lên, “Có phải người đã phát hiện được gì không? Cho nên sau khi ta đóng cửa các người mới tới đây nói, có phải vì không muốn đả đảo kinh xà không ?”

Nàng quả là thông minh hơn hắn nghĩ. Cừu Dận Khang gật đầu, nhưng trái tim lại chùng xuống. Hắn rất tán thưởng với vợ cũ nhưng suy nghĩ không chỉ dừng lại ở đó, có hoang đường lắm không ? Nhưng hắn lại không ngăn cản được lòng mình!

Tạ Nguyên Lăng nhìn nàng, một tấm lòng thiện lương nhân hậu, một bông hoa sen tinh khiết, còn có một cái đầu thông minh tuyệt đỉnh, bảo hắn làm sao mà không động tâm đây ?

Nhìn bạn tốt, có mấy lời, hắn không nói không được.

Hạ Mẫn Nhi giữ lại bọn họ cùng nhau ăn khuya, nhưng lại bị hai người khéo léo từ chối.

Đi ra khỏi Thiên Thủy lâu, hai chiếc xe ngựa đã sớm dừng trước cửa.

Cừu Dận Khang nhìn thấy được bạn tốt đang có chuyện muốn nói với hắn.“Nói đi.”

“Biết sai có thể đổi, người không thể không thừa nhận Hạ Mẫn Nhi đã đổi khác, hơn nữa là trở thành một mỹ nhân có linh hồn!” Vừa nghĩ tới nàng, nụ cười trên mặt Tạ Nguyên Lăng lại rạng rỡ, “Trực giác của ta cho biết - - nàng thay đổi! Từ một cô gái làm người ta chán ghét, nàng đã dần trưởng thành, trở thành một người phụ nữ hấp dẫn, lại vô cùng lương thiện”

Nghe vậy, lông mày hắn nhíu lại.

“Ta thừa nhận, khi mới bắt đầu, ta chỉ vì tò mò mà đến gần nàng, sau đó phát hiện thấy nàng rất thú vị, càng nói chuyện lại càng thấy nàng thân thiện dễ gần.” Nét mặt hắn chuyển sang nghiêm túc. “Ta không thể khắc chế được trái tim mình, cũng thể kìm lòng được với nàng.”

“Nàng đã từng là thê tử của ta.” Nghe đến đó, sắc mặt Cừu Dân Khang rất khó nhìn.

“Ta biết, nhưng là ”từng” ta nghĩ nếu người đã không thích thì đừng độc chiếm nàng, nam nhân khác cũng có thể chiếm lấy nàng mà!” Hắn cười vỗ vỗ vai Cừu Dân Khang, sau đó nhảy lên xe ngựa trước.

Đêm lạnh như nước, Cừu Dân Khang nhấp chặt môi, nhìn chiếc xe dần dần khuất xa, bạn tốt đã bị Hạ Mẫn Nhi hấp dẫn, thật ra khi ở trên thuyền rồng, hắn đã biết điều này, chỉ là hôm nay mới thật sự thừa nhận.

Trong lòng hắn mặc dù không thoải mái, nhưng lại không thể nói ra Hạ Mẫn Nhi sống lại đã tác động đến hắn thế nào!

Hắn không thể đưa nàng cho bạn tốt, bởi vì vừa nghĩ đến đó, tim hắn lại co rút lại

Sự thực chứng minh, Hạ Mẫn Nhi có một ánh mắt rất độc đáo. Sợ lại gặp tiền giả lần nữa, nàng treo một bảng cảnh cáo “Một khi phát hiện sử dụng tiền giả sẽ áp tải ra nha môn”, còn lợi dụng một chiếc cân đo khối lượng nhỏ, ghi chép sức nặng, phòng thu chi chỉ cần nhìn là biết ngay, có thể phán định thiệt giả, để một số người không dám dùng tiền giả nữa.

Nhờ chiêu thức inh này, cuối cùng Thiên Thủy lâu cũng có thể bước vào quỹ đạo.

Nhờ sự giúp đỡ của bạn tốt - Tạ Nguyên Lăng, liên tiếp giúp nàng mấy cuộc làm ăn, thuê hoàn toàn lâu hai.

Dĩ nhiên có cả việc Cừu Dân Khang lần trước ra mặt, lời đồn nổi lên bốn phía, nói hắn vẫn quan tâm đến vợ cũ, vì vậy nên nàng có thêm một núi dựa nữa, không có ai dám đến trả tiền giả cũng như phá rối nữa.

Dần dần, tiếng tăm của Thiên Thủy lâu càng lúc càng vang xa, một số người nước ngoài cũng nghe danh mà đến, nhưng khác màu da lại khác ngôn ngữ, thử hỏi làm sao mà nói chuyện được ?

Không ngờ Hạ Mẫn Nhi lại có thể nói chuyện với người nước ngoài, còn nói rất vui nữa là đằng khác.

Cho nên người nước ngoài đến càng lúc càng nhiều, đầu đường cuối ngõ lại bắt đầu đồn đãi chuyện Hạ Mẫn Nhi biết nói tiếng nước ngoài. Có người tin, có người không tin, nhưng từ từ, số người tin tưởng càng lúc càng nhiều

Bởi vì người nước ngoài càng lúc càng đến nhiều, bọn họ không tin cũng không được.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Hạ Mẫn Nhi nói với mọi người, ban đầu nàng chỉ nói nhằm thôi, nhưng một thời gian sau cũng thành quen. Đương nhiên chỉ là lời nói dối, nhưng mọi việc đều rất tốt, nàng cũng không muốn gặp phiền toái gì nữa!

Nhưng chuyện này rốt cuộc cũng truyền đến tai Tăng Dĩ Tuyền.

Nàng không thể tin, rồi lại không thể không thừa nhận Hạ Mẫn Nhi rất giỏi, không ngờ nàng ta lại lợi hại như thế.

Mỗi ngày một đi qua, tin tức gã sai vặt báo về cũng càng lúc càng làm nàng tức giận.

Cừu Gia và Tạ Nguyên Lăng lại đến tiệm ăn đó dùng cơm! Bọn họ là những nam nhân có mị lực nhất thành Giang Đô, hỏi nàng làm sao mà không ghen tị? ! Nhất là Cừu Gia, Hạ Mẫn Nhi là nữ nhân không ai cản a!

Nàng không thể chấp nhận được, một cô gái ban đầu bị bỏ rơi bây giờ lại còn nổi bật hơn nàng!

Mà chuyện Cừu Gia không thân mật với nàng, nàng chỉ đành nói dối trước mặt bà nội, nếu không lỡ như bà nội nghĩ rằng Cừu Gia không có hứng thú với nàng, lúc đó người bị hại ngược lại lại là nàng!

Nàng đành dùng cách khác - khiêu khích bà nội, để bà nội tìm Cừu Gia mà lý luận!

“Con nói xem, còn thể thống gì không? Một hạ đường thê lại mở tiệm rượu, chấp ám bán rượu, đúng là không khác gì gái hầu rượu!” Thi Nhược Á ngồi trong trác sảnh ở Đông Uyển, khiển trách nhìn cháu nội.

Cừu Dận Khang nhìn về phía Tăng Dĩ Tuyền, nàng cả kinh, lập tức cúi đầu. Chẳng lẽ hẳn biết nàng đã nói gì ? Nhưng nàng không hề nói sai mà!

“Không cần nhìn Dĩ Tuyền, nó không nói sai, thấy người lạ vào thì đã cười ha hả chạy ra ngoài, cử chỉ như vậy có khác gì kỹ nữ chứ?” Thi Nhược Á khinh thường nói.

Tăng Dĩ Tuyền quả thực tức chết rồi. Lão thái bà đáng chết này, người ta chưa đánh đã khai rồi!

“Bà nội hiểu lầm rồi, Hạ cô nương làm ăn buôn bán rất đàng hoàng, hướng chi, bây giờ nàng không còn quan hệ gì với Cừu gia.” Cừu Dận Khang lý luận, rõ ràng không thích bà nội dùng từ “kỹ nữ” để hình dung Hạ Mẫn Nhi.

Thi Nhược Á hừ lạnh một tiếng, “Vậy sao? Cho dù bây giờ không còn quan hệ gì nhưng trước kia cũng là con dâu của Cừu gia, con bảo nữ nhân đó nên kiềm chế một chút, nàng không biết xấu hổ, nhưng đừng để chúng ta mất mặt!”

“Bà nội, chúng ta hoàn toàn không có quyền can thiệp vào cuộc sống của nàng.” Hắc rùng mình, rõ ràng không vui .

Nàng hoàn toàn không nghe lọt lỗ tai, thái độ cường thế, “Được! Con đã không nói, ta sẽ trực tiếp đến tìm nàng ta nói. Còn nữa, từ nay ai dám đến Thiên Thủy lâu dùng bữa thì cuốn gói mà đi đi.”

Mấy tiểu nha hoàn đứng đằng sau rùng mình. Thảm, các nàng cũng đã đến đó rồi!

“Được, bà nội, con theo người đi một chuyến, có lẽ người sẽ có cái nhìn khác với nàng.” Cừu Dận Khang thay đổi chủ ý là vì hẳn cũng muốn nhìn thấy nàng. Mỗi lần được nhìn thấy nàng, hẳn lại muốn nhìn thêm lần nữa, cứ như thế mà không kìm lòng được.

“Nhưng hôm nay bà nội phải đến miếu cúng Phật tổ.”

Tăng Dĩ Tuyền vội vàng nhắc nhở bà nội, bởi vì nàng không muốn Hạ Mẫn Nhi và bà nội có tiếp xúc nào, dù sao ngay cả nàng cũng phải thừa nhận, người đàn bà kia có mị lực kinh người, dân chúng Giang Đô trước nay ghét nàng như thế, bây giờ lại không chút ngăn cách, chấp nhận nàng rất tự nhiên.

“Không sao, chúng ta đến miếu trước rồi đến Thiên Thủy lâu sau.”

Tóm lại, tuyệt không thể để Hạ Mẫn Nhi làm mất mặt Cừu gia

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Cừu Dận Khang khó khi đến miếu cầu phúc cùng bà nội, cùng đi còn có Tăng Dĩ Tuyền. Thi Nhược Á vừa bước xuống xe, lập tức gặp được Hạ Mẫn Nhi ôm bó trúc đi vào cùng con trai

Thấy Cừu Dận Khang không hề nhìn mình, lại dời mắt sang Tăng Dĩ Tuyền đang nép vào trong ngực hẳn, con người đen lóe lên đắc ý, làm nàng có chút buồn bực, nhưng nàng vẫn mỉm cười, lịch sự hỏi thăm.

“Lão phu nhân, đã lâu không gặp, xem ra người vẫn sống rất tốt.” Hạ Mẫn Nhi dịu dàng cúi người hành lễ .

“Vậy cũng phải cảm ơn một nữ nhân không tuân thủ nữ tắc đã cuốn gói ra khỏi Cừu gia.” Thi Nhược Á châm chọc.

Cừu Dận Khang nhướn mày.

Khách hành hương đi ngang qua cảm thấy khó chịu, có người nhíu mày, đồng cảm nhìn Hạ Mẫn Nhi, có người lại thấy bất bình mở miệng

“Lão thái bà này, sao lại ăn nói như thế ? Dù sao tuổi của bà cũng đã cao rồi.”

“Không sao đâu, Lâm bá bá.” Hạ Mẫn Nhi nhớ rõ người vừa bênh vực nàng là ai, “Lúc trước cháu thật sự rất kém cỏi, phải cảm ơn người này độ lượng, cho cháu thêm một cơ hội nữa, thật sự cảm ơn bà.” Nàng cũng quay đầu lại, hành lễ với đám người kia.

Không ít người bắt đầu nghị luận âm ỉ, phần lớn là bất bình thay nàng, nói rằng trong khoảng thời gian này, nàng đa lương thiện lắm rồi, ngay cả thần thánh cũng có lúc sai, huống chi là người phàm chứ? Tóm lại, biết sai có thể sửa, nên cho người ta một con đường sống, huống chi, người ta đã chết một lần, chẳng lẽ bắt người ta chết thật mới cam tâm sao ?

Thi Nhược Á ngờ tình huống lại nghiêng về phía nàng.

Bà then quá thành giận, nhìn chằm chằm Hạ Mẫn Mẫn. “Được, rõ ràng ngươi đang ám chỉ ta không độ lượng!”

“Không phải không phải, ta đang cảm ơn bà! Hơn nữa, ta cũng không dám hy vọng sẽ được tha thứ, cho dù ...”

Thi Nhược Á thở phì phò nhìn chằm chằm nàng, “Cho dù cái gì ? Nói đi ? Các hương thân phụ lão đều ở đây, chuyện ngươi làm mọi người đều biết, người mất thể diện là ngươi, không phải là ta!”

“Không! Ta đâu có làm gì, ” Hạ Mẫn Nhi chăm chú nhìn nàng, “Ta chỉ có Đào Nhi. Ta không hề hồng hạnh vượt tường, hẳn thật sự là con của Cừu gia, mấy hương thân phụ lão ai nhìn thấy nó cũng phải khẳng định như vậy ...”

“Hừ, nó không phải con của Cừu gia!” Thi Nhược Á lại không nghe lọt lỗ tai. Nữ nhân này vọng tưởng có thể thanh minh ở đây, không có cửa đâu!

“Này, bà điên thì nói đại đi, chúng ta vừa tới Giang Đô, được Hạ cô nương cứu tế, vừa nhìn thấy đứa bé, hôm sau lại thấy Cừu Gia, chúng ta đều kinh ngạc nhìn hẩn chằm chằm, bởi vì hai cha con bọn họ đều in ra từ một khuôn mẫu, có phải không mọi người ?”

Lâm bá bá la lên, những người dân chạy nạn khác cũng hòa theo, “”Đúng vậy! Đúng vậy!”

Thì ra là vậy! Cừu Dân Khang nhìn về phía Hạ Mẫn Nhi. Nhớ hôm đó, hẩn bị đám dân chạy nạn nhìn như kỳ trân dị bảo, sau đó hẩn nổi trận lôi đình, nàng lại chỉ nói

“Nếu ngươi không nhận Đào Nhi, sau này ngươi nhất định sẽ hối hận Nếu như ngươi không dùng ánh mắt xa lạ đó nhìn Đào Nhi, ngươi sẽ thấy được một sự thật ...”

Lúc này, Hạ Mẫn Nhi cũng nhìn thẳng vào mắt hẩn. Đúng là nàng đã cố ý khơi dậy đề tài này, Đào Nhi lúc này đã cao hơn một chút, bước đi cũng vững chãi, có khi còn gọi “mẹ”, ngũ quan tuấn mỹ cũng càng lúc giống Cừu Dân Khang

Cho nên nàng cố ý ôm nó, ẵm nó đến tiệm ăn, đi dạo khắp đường phố, bây giờ ai cũng nói rằng nó giống Cừu Gia, vốn tưởng rằng chuyện này đã lọt vào tai nhà họ Cừu, không ngờ vẫn không có gì.

Tăng Dĩ Tuyền đứng kế bên kinh hãi, nàng hoàn toàn không ngờ mọi chuyện lại diễn biến nhanh đến vậy.

Trên thực tế, lời đồn Đào Nhi càng lúc càng giống Cừu Gia đã bị nàng ngăn chặn lại, nàng ý mình là người mà bà nội yêu thương nhất, cũng tin chắc mình sẽ là đương gia chủ mẫu tương lai, cho nên người trong phủ không ai có gan nói đến những chuyện này, không ngờ hôm nay lại tận mắt chứng kiến, thật là thất sách!

“Bà nội, chúng ta mau đi vào cúng bái đi, đừng ở đây nghe nàng ta nói bậy nói bạ nữa, không biết nàng ta đã bỏ ra bao nhiêu tiền để mua chuộc bọn người đó rồi.”

“Hừ! Cũng đúng, cần người cũng nên mềm miệng, bắt người cũng nên nường tay, chúng ta đi.” Thi Nhược Á cũng không muốn tiếp tục nữa.

Hai người nhanh chóng đi vào trong miếu, Hạ Mẫn Nhi nhìn Cừu Dân Khang, lọt vào lỗ tai là những lời chế nhạo của mọi người xung quanh.

Hẩn không hề bỏ ý chế nhạo trong đôi mắt linh động của nàng, con ngươi đen âm trầm, “Ngươi đắc ý lắm sao?”

“Không có. Chỉ là cảm thấy nên trả lại cho Đào Nhi một lời giải thích, để sau này nó hiểu chuyện có thể ưỡn ngực làm người, bởi vì mẹ nó thật sự không có làm chuyện có lỗi với ba nó, chỉ có người ngu ngốc mới không nhìn thấy!”

Cừu Dận Khang nhìn chăm chăm nàng. Đây là chuyện mà hấn hận nhất! Bởi vì hôm nay hấn đã sinh ra dục vọng với nàng, cũng sinh ra tình cảm không nên có, nếu như không nghĩ đến Đào Nhi, có lẽ hấn đã không chút do dự để yêu nàng lại lần nữa, nhưng xét cho cùng, Đào Nhi vẫn cứ tồn tại, và nếu như một ngày nào đó nàng lại phản bội hấn...

Nhưng có thể có sao ? “Đào Nhi thật là con ta?” Hấn muốn nghe chính miệng nàng nói, dù sao nàng cũng từng thừa nhận Đào Nhi không phải con hấn, trước mặt hấn!

Nam nhân này đúng là hết thuốc chữa! Hung hăng liếc hấn, Hạ Mẫn Nhi không để ý đến nữa, đi thẳng vào trong miếu.

Vừa nhìn thấy lão phu nhân thấp hương cúi chào, nàng cũng cầm lấy hương cúi chào, lão phu nhân lấy mũ niệm kinh, nàng cũng đi lấy mũ ngồi đó tụng kinh.

Ánh mắt của Cừu Dận Khang vẫn không rời khỏi nàng. Hấn không biết nàng định làm gì? Biết rõ bà nội ghét nàng, vậy mà nàng vẫn cứ nhắm mắt đi theo bọn họ, bà nội ngại đây là trong chùa, không dám tự tiện đuổi nàng đi ra ngoài, vì vậy nên sắc mặt mới càng lúc càng thối.

Tăng Dĩ Tuyền cũng không chịu được, thật không biết tại sao nàng cứ dán chặt vào bọn họ như thế.

Hạ Mẫn Nhi nghe lão phu nhân tụng kinh niệm Phật, nàng cũng ngồi gõ mõ niệm Phật, âm lượng đủ để đám người phía sau nghe thấy

“Quan Thế Âm Bồ Tát, tín nữ Hạ Mẫn Nhi biết rõ những tội ác đã làm, cho nên cố gắng sám hối, cố gắng làm việc thiện để hồi lỗi, xin những người ghét ta, có thành kiến với ta hãy vứt bỏ hết đi, cũng xin bọn họ được khai sáng, lại lần nữa chấp nhận! A - di - đà - Phật!”

“Phốc!” Có người không nhịn được bật cười

Cừu Dận Khang cũng cảm thấy buồn cười. Nàng đúng là không biết xấu hổ, nhưng nàng cũng đúng là dũng cảm, những lời như thế mà cũng dám nói ra trước mặt người khác!

Thi Nhược Á nghe thấy vậy, nét mặt già nua ửng đỏ. Nữ nhân này đang nói gì vậy? Dám kiện bà trước mặt Quan Thế Âm Bồ Tát sao ?!

Trong lòng Tăng Dĩ Tuyền cũng bốc hỏa, nhưng ngại cho hình tượng của mình nên cũng chỉ đành yên lặng.

Sau đó, Hạ Mẫn Nhi lại trầm giọng, “Bồ Tát Bồ Tát, người là Phật nhất định biết ta là một linh hồn vừa sống lại, oan có đầu, nợ có chủ, những chuyện xấu mà Hạ Mẫn Nhi làm người đừng có đề lên đầu ta đó! Người phải phù hộ ta, để ta nhanh chóng trở về thế giới bên kia, dĩ nhiên, trong thời gian này, ta sẽ làm thật nhiều việc thiện, thấp thêm mấy nén nhang, để người ta yêu và người yêu ta có thể thượng lộ bình an, khỏe mạnh cường tráng ...”

Nàng lẩm bẩm như đang niệm kinh, người bên ngoài căn bản không thể nghe được nàng đang nói gì ...

Nhưng trừ một người ..

Cừu Dận Khang luyện võ lâu năm dĩ nhiên nghe rõ được từng từ một, hấn kinh ngạc nhìn nàng. Thật sao ? Linh hồn sống lại ?

Lúc này, nàng lại lớn tiếng : “Đào Nhi không phải do lỗi lầm mà được sinh ra, xin Bồ Tát bay vào giấc mộng của bà nội ta, thay ta nói thật, thay ta xử án lại người chủ mưu đi !”

Nữ nhân này! Thi Nhược Á không nhịn nổi nữa, “Đào Nhi là của ai người hiểu rõ, người còn dám nói láo trước mặt Bồ Tát nữa, ta sẽ tin người ngay lập tức.”

“Vậy chi bằng ta mang Đào Nhi đến để phu nhân nhìn xem, hoặc là lão phu nhân có thể đến Thiên Thủy lâu ”

“Ta không đi! Ta đã nói, trên dưới Hoài Viên ai dám đến Thiên Thủy lâu thì tự cuốn gói ra khỏi nhà!” Nàng biểu thị công khai.

Thật sao ? Hạ Mẫn Nhi kinh ngạc nhìn đám người hầu đứng phía sau. Hình như mấy người này đều là khách quen cả!

Mọi người nhận thấy ánh mắt của nàng, ai cũng chột dạ cúi đầu. Aizzz! Bọn họ chỉ muốn đến ném thứ chén cháo nổi tiếng kia thôi, không ngờ ăn một lần rồi nghiện, mấy ngày không ăn lại thấy nhớ nhưng!

Hạ Mẫn Nhi thấy bọn họ khó xử, cũng hiểu ý giả vờ như không biết, trong lòng bọn họ thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng càng thêm cảm kích nàng.

“Mẫn Mẫn tỷ, bà nội sẽ không ngốc đến mức bị mấy người này diễn trò để nhận lại Đào Nhi!” Tăng Dĩ Tuyên cố ý thân thiết kéo lão phu nhân, “Bà nội, con thấy bà nên thề trước mặt Quan Âm Bồ Tát, cũng để cho dân chúng làm chứng, cả đời này vĩnh viễn cũng không nhận Đào Nhi, không cho phép nó bước chân vào phủ nữa, để người đàn bà này hết hy vọng đi!”

Đôi mắt Thi Nhược Á sáng lên, “Đề nghị này rất tốt, tránh để nàng ta chỉ mới ôm được chút hy vọng đã bảm chân Cừu Gia!”

“Đợi đã! Bà nội ” Cừu Dận Khang ngăn cản.

“Đúng vậy, bà nội, đợi nhìn thấy Đào Nhi rồi hẵng thề cũng không muộn!” Hạ Mẫn Nhi cũng vội vàng khuyên.

“Bà nội, người nhìn xem, Cừu Gia cũng dao động rồi kìa.” Hốc mắt của Tăng Dĩ Tuyên ửng đỏ.

“Người ” Hắn ngoan độc liếc nàng.

“Được rồi, đừng nói nữa, cứ quyết định như vậy đi!” Thi Nhược Á lạnh lùng trừng mắt, thật sự thề với Bồ Tát cả đời này cũng không nhận Đào Nhi nữa.

Aizzz, lão già ngu ngốc này, nàng nhất định sẽ khiến cho bà ta hối hận! Hạ Mẫn Nhi thở dài.

Cừu Dận Khang nhìn gương mặt nàng hiếm khi hiện lên vẻ nghiêm túc, tim của hắn cũng trầm xuống, đột nhiên có một dự cảm xấu.

Hạ Mẫn Nhi bây giờ mới quay sang nhìn Tăng Dĩ Tuyên, vừa lúc thấy được sự đặc ý trong mắt nàng ta, không khỏi nổi trận lôi đình, “Người lợi dụng sự tin tưởng của bà nội với người, người không thấy áy náy sao ?”

“Ta không hiểu người đang nói cái gì.” Nàng chột dạ phủ nhận.

“Dĩ nhiên người cũng không thông minh như ta tưởng tượng!”

“Người!”

Hạ Mẫn Nhi thở phì phò liếc Cừu Dận Khang, “Người cứ chờ an ủi bà nội của người đi !”

Nữ nhân này! Hắn thấy nàng tức giận cầm lấy cái giỏ rồi khỏi, muốn đuổi theo lại bị Tăng Dĩ Tuyên kéo lại, bà nội cũng kéo hắn. Đáng chết, suýt nữa hắn đã ngắt xỉu ở đây rồi!

“Chúng ta còn chưa lạy xong!” Thi Nhược Á cảm thấy đây quả là một sai lầm lớn nhất trong đời. Lạy cho xong rồi nàng còn phải nhanh chóng đi về!

Nhưng tâm địa của Tăng Dĩ Tuyên lại quá xấu, bức Thi Nhược Á thề như vậy, lần này làm cho ông trời cũng không chịu được nữa.

Khi bọn họ đang trở về, xe ngựa đi đến trước Thiên Thủy lâu, Tăng Dĩ Tuyên cẩn thận kéo rèm ra, nhìn thấy bên trong vẫn đầy khách quý, lại thấy Hạ Mẫn Nhi xảo đang vừa nói vừa cười cùng hai nam nhân khác, nàng không chút suy nghĩ quay lại kêu bà nội: “Bà nội, xem đi, con đâu có nói huyền thuyên đâu!”

Thi Nhược Á nhìn theo phương hướng nàng chỉ, gương mặt thoáng chốc thay đổi.

Cừu Dận Khang thoát nhìn như đang nhắm mắt dưỡng thần, kì thật là đang suy nghĩ đến những câu nói thì thầm với Bồ Tát ban nãy của Hạ Mẫn Nhi, trước nghĩ sau suy, đủ loại thay đổi, còn việc nàng có thể nói tiếng nước ngoài, còn –

” ... Có lẽ té xuống từ trên xe ngựa không chỉ làm ta mất trí nhớ, mà còn làm linh hồn ta bay đi mất, lại có một linh hồn khác nhập vào thân thể này, người có tin không ? Mặc kệ người có tin hay không ? Hạ Mẫn

Mất lúc trước, Hạ Mẫn Mẫn từng thuộc về người không còn tồn tại nữa, người đang đứng trước mặt người là Hạ Mẫn Nhi đã sống lại ...”

Hắn đột nhiên hiểu ra mọi thứ. Không thể sai được! Thứ nhất, khi nàng nói những lời đó, nàng không biết hắn có thể nghe được, hơn nữa nàng không cần phải nói dối trước mặt Phật tổ.

Đây vốn là chân tướng, nàng chỉ là một linh hồn sống lại!

Vậy chẳng phải tất cả đều có thể rộng mở rồi sao ? Hắn không cần do dự vì nàng là vợ trước đã hồng hạnh vượt tường của hắn nữa, bởi vì nàng căn bản là một người khác, chỉ lấy thân thể của vợ hắn mà thôi!

“Dừng xe!” Thi Nhược Á đột nhiên la lên, âm thanh như muốn khóc nức .

Lái xe Hà Bình vội vàng tập xe vào bên đường.

Tiếng nước nở của bà nội cũng làm Cừ Dận Khang nhanh chóng mở mắt.

Tăng Dĩ Tuyền vốn đang đặc ý nhìn bà nội cũng phát hiện ra có chuyện bất thường, vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện, không biết từ khi nào bà vú đã giao Đào Nhi cho Hạ Mẫn Mẫn, hai mẹ con họ còn vui đùa, rượt đuổi nhau trước tiệm ăn.

Cừ Dận Khang cũng nhìn thấy hình ảnh này, hắn thấy Hạ Mẫn Nhi cố ý chạy chậm lại, để một đứa bé đang chạy xa xa có thể đuổi kịp nàng, khi cậu bé đó xoay mặt lại, sắc mặt hắn cũng thay đổi rõ rệt. Trời ạ! Quả thật giống hắn như đúc!

“Đây là ”

Âm thanh kinh ngạc của hắn làm Tăng Dĩ Tuyền tỉnh táo lại, nàng không chút suy nghĩ buông rèm xuống, hành động này cho thấy nàng đang sợ hãi.

Hắn lạnh lùng liếc nàng, “Người đã biết rồi ? Chết tiệt, người đã sớm biết nên mới không chút kinh ngạc, đúng không ?”

Chỉ thấy sắc mặt nàng lúc trắng lúc xanh, “Không... Không... Không có... Không có, bà nội...”

“Dừng gọi ta!” Thi Nhược Á giận dữ mắng nhiếc, vội vàng vén rèm lên, nhìn cậu bé xinh đẹp đang rượt đuổi theo Hạ Mẫn Mẫn, nước mắt rơi như mưa, “Người kêu ta thề trước mặt Bồ Tát, người kêu ta thề... Sao người lại làm như vậy ? Đó là cháu đích tôn của Cừ gia ... Lỡ như Đào Nhi thật sự là cốt nhục duy nhất của Cừ gia... Ta đây... Làm sao bây giờ... Hu hu...” Bà đau lòng tự đánh vào ngực mình.

“Dừng như vậy, bà nội...” Hắn vội vã an ủi bà nội khóc đến sắp bất tỉnh, “Hà Bình, chạy mau!”

Hà Bình chỉ đành nhanh chóng chạy đi

Cừ Dận Khang vừa an ủi bà nội, đôi mắt lạnh lùng lại trừng sang Tăng Dĩ Tuyền, “Chúng ta về nhà hãy tính sổ!”

11. Chương 9

Chương 9

Lão phu nhân ngã bệnh, đại phu nói nàng do quá uất ức, khí huyết không thể lưu thông, lại đang ở trạng thái giận dữ quá mức, dĩ nhiên sẽ ngã bệnh.

Thì ra, người tốt sẽ gặp điều lành, người ác sẽ có ác báo, không phải không báo mà chỉ là chưa đến thôi, Tăng Dĩ Tuyền nhận được một tờ hưu thư bỏ đi, nhưng đái ngộ lại kém hơn Hạ Mẫn Nhi rất nhiều.

Trừ chuyện nàng hại lão phu nhân không thể nhận cháu ra, Cừu Dận Khang còn tìm nha hoàn bên cạnh nàng hỏi vài điều, thậm chí còn điều tra ra được chính nàng là người đã mướn du côn đến Thiên Thủy lâu đập phá, còn cố ý ngăn chặn tin tức của Hạ Mẫn Mẫn và Đào Nhi vào Cừu gia ...

Bình thường, khi không vui nàng đều trút lên đầu hạ nhân, thậm chí những đồ trang sức, châu báu quý hiếm mà nàng trộm lấy của Cừu gia cũng bị điều tra ra ...

Tóm lại, khi nàng ra khỏi cửa Cừu gia không hề có được một thứ gì, một thời gian sau, trong thành rộ lên tin đồn nàng và mẹ đẻ trở về quê hương ...

Bọn hạ nhân trong Hoài Viên vui vẻ không thôi, dù sao thì Tăng Dĩ Tuyền cũng mang đến không ít khổ cho bọn họ, nhưng những hành động của Cừu Gia lại làm bọn họ không hiểu ra sao, bởi vì hắn cũng đưa từ thư cho hai tiểu thiếp khác, cho các nàng một số tiền đủ sống sung sướng cả đời sau, mời các nàng rời khỏi Cừu gia.

“Có phải gần đây chủ nhân rất thích phát từ thư không ?”

“Đúng vậy, thoảng cái đã mất hết thê thiếp, thật là kỳ lạ!”

“Đúng vậy, bây giờ Hoài Viên thật là yên ắng, ngay cả tiếng gõ mõ cũng biến mất, nghe Tiểu Trúc hầu hạ lão phu nhân nói, gần đây lão phu nhân không muốn ăn gì cả, thuốc cũng không uống, cứ tiếp tục như vậy thì làm sao được ?”

Trong Thiên Thủy lâu, mấy gã sai vặt, mấy đứa nha hoàn ngồi chung một bàn, vừa ăn món cháo mà bọn họ thích nhất, tán gẫu chuyện trong phủ, những lời này vừa lúc rơi vào tai Hạ Mẫn Nhi đang ôm Đào Nhi.

Thật ra cũng không thể nói bọn họ lắm mồm được, chuyện trong Cừu gia mấy ngày nay đã trở thành đề tài cho đầu đường cuối ngõ, không ai không biết.

Nghe nói Cừu Gia bây giờ như cây nến bị nóng hai đầu, vừa phải an ủi cho lão phu nhân, khuyên bà uống thuốc, lại phải đi lo việc của Cừu gia, bận tối mày tối mặt, ngay cả ăn cơm cũng không đủ bữa, ngủ cũng không đủ giấc.

Nàng ôm Đào Nhi đi ra Thiên Thủy lâu, cố nén suy nghĩ muốn đem đồ ăn đến cho Cừu Dận Khang.

Thật là kỳ lạ, tại sao nàng phải quan tâm hắn chứ ? Hắn là người lớn, không ăn cơm thì thôi, nàng cần gì phải lo lắng ?

Nhưng hắn rất tùy tiện! Lỡ như đau bụng, loét dạ dày hay bị thủng ruột Aizzz, không được suy nghĩ nữa, không ăn là chuyện của hắn!

Hạ Mẫn Nhi dùng sức lắc đầu, ép mình nghĩ đến chuyện này.

Quay đầu nhìn lại Thiên Thủy lâu, nàng biết, có lẽ sổ sách tháng này rất khả quan!

Làm ăn tốt như vậy, có lẽ nàng sẽ làm một tập đoàn dây chuyền, biến nơi này thành nhà trọ, đi mở thêm chi nhánh, phát triển sự nghiệp của mình!

Còn nữa, ích lợi cùng hưởng, kiếm được tiền thì mọi người đều được chia hoa hồng, giúp những người dân chạy nạn kia có thể mua được nhà cửa ...

Đúng vậy, những căn nhà bên cạnh kênh đào đang được bán với giá thấp! Ánh mắt của nàng phút chốc sáng ngời. Kế hoạch này cũng khá được, ít ra có chuyện làm, nàng sẽ không suy nghĩ đến Cừu Dận Khang nữa!

Khi nàng đưa Đào Nhi trở về Kim Viên, Tiểu Vũ báo cho nàng biết, Tạ Nguyên Lăng đến chơi.

Không ngờ chỉ mới nói chuyện một lát, Cừu Gia cũng tới, bà vú ngại ngần đáp: “Tạ công tử tới chơi, đang chơi đùa với chủ nhân và tiểu thiếu gia, có cần ta ...”

Nói còn ấp a ấp úng, chẳng lẽ muốn đuổi hắn đi sao ? Cừu Dận Khang không vui trợn mắt nhìn bà vú một cái, “Để ta tự đi .”

Vừa vào hành lang gấp khúc trong công viên, hắn lập tức thấy được một hình ảnh rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Bạn tốt của hắn đang ôm Đào Nhi, vút hắn giữa không trung như người vô hình, còn làm như không nhìn thấy, Đào Nhi cười khanh khách, ngay cả Hạ Mẫn Nhi và Tiểu Vũ đứng cạnh bên cũng cười rất vui vẻ.

Nhất là Hạ Mẫn Nhi, gương mặt tươi tắn kia đặc biệt rạng rỡ, dù hai người cách nhau một khoảng nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ sóng mắt long lanh trong đôi con ngươi của nàng.

“Người đúng là thích ăn nói bậy bạ, chẳng lẽ ở ngoài người có nhiều cô lắm à ?!” Nàng nháy mắt với Tạ Nguyên Lăng

“Dĩ nhiên không có, ta đang chờ đợi chân mệnh thiên nữ của ta xuất hiện.” Nét mặt rùng mình, hắn đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, “Trên thực tế, ta có chuyện quan trọng muốn nói cùng người.”

Tiểu Vũ thầm cười trộm trong lòng. Tâm ý của Tạ công tử với chủ nhân, từ trên xuống dưới Kim Viên ai mà không nhận thấy ? Chỉ có chủ nhân ngốc nghếch là không biết gì thôi! Nàng hiểu ý nắm lấy Đào Nhi, “Đào Nhi, đi ra ngoài ăn bánh không ?”

“Bánh ngọt! Bánh ngọt!” Đào Nhi cười tí mắt nắm tay nàng rời khỏi.

Hạ Mẫn Nhi nhìn Tạ Nguyên Lăng, có chút thấp thỏm với ánh mắt cháy bỏng của hắn, làm cho nàng không biết gì hơn, đành đứng dậy, “Ta cũng muốn ăn nữa, chúng ta cùng đi đi.”

Nàng muốn đi theo nhưng tay phải lại bị hắn kéo lại, nàng đành dừng bước, đổ mắt nhìn hắn.

“Mẫn Nhi, ” Tạ Nguyên Lăng nhìn dung nhan thuần khiết của nàng: “Ta muốn nói ”

“Sao lại nghiêm túc vậy ? Ta cảm thấy thật có lỗi nha!”

Nàng biết hắn muốn nói gì? Dù sao thời gian hai người ở cùng nhau không ngắn, nhưng nàng lại không muốn để hắn nói ra, phá vỡ tình bạn đẹp đẽ này giữa hai người.

Tạ Nguyên Lăng thâm tình nhìn nàng, chỉ cảm thấy trong mắt nàng là sự xin lỗi, hắn thấy rất khẩn trương. Khi bạn tốt tổng hết ba người tiểu thiếp kia ra khỏi Hoài Viên, hắn đột nhiên có một dự cảm, nếu hắn không nhanh chóng giành, Hạ Mẫn Nhi nhất định sẽ trở về bên cạnh bạn tốt.

Cừu Dận Khang thấy bạn tốt nắm tay Hạ Mẫn Nhi đã đủ tức giận rồi, lại thấy hắn đăm đăm đuổi liếc mắt đưa tình, không chịu đựng được nữa, hắn dùng vận tốc như gió lốc bay đến bên cạnh hai người, “Này, hai người đang làm gì đó ?”

Vừa nhìn thấy hắn, Hạ Mẫn Nhi không chút suy nghĩ đã rút tay về, hành động này khiến trái tim Tạ Nguyên Lăng co rút lại, thật đau đớn...

“Người đang làm gì vậy ? Tự nhiên lại xuất hiện!” Nàng tức giận nhìn hắn.

Hắn hít sâu một cái, nhìn bạn tốt, “Ta có chuyện quan trọng muốn nói với nàng.”

“Chúng ta thật ăn ý, ta cũng có chuyện quan trọng muốn nói với nàng.” Tạ Nguyên Lăng không muốn rút lui.

“Liên quan đến bà nội ta.” Đây là lần đầu tiên Cừu Dận Khang nhận thấy mình cũng gian trá như vậy, mặc dù đó thật sự là lý do để hắn đến tìm nàng.

Ng.uồ.n .tù. s.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om.

Tạ Nguyên Lăng nhìn thẳng vào con ngươi đen của hắn, “Được rồi, nếu là chuyện của bà nội thì ta nhường cho người.”

Nói xong, không để ý đến con ngươi đen lạnh lẽo của bạn tốt, hắn khẽ mỉm cười với nàng rồi xoay người bỏ đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất, Cừu Dận Khang mới buồn bực mở miệng, “Người được lắm, toàn bộ tinh thần của bạn tốt ta đều đặt vào người!”

Cái gì? ! Hạ Mẫn Nhi khó có thể tin nhìn tên vừa cuồng ngạo vừa tự phụ này. Nàng còn suy nghĩ đến hắn nữa chứ! “Đúng, ta đắc ý đó, thì sao ? Ta muốn cho người thấy mị lực của người vợ cũ này, cho dù có một đứa con vô cùng đáng yêu vẫn hấp dẫn vô hạn.”

“Người!” Hấn giận đến cứng họng.

“Tại sao lại tức giận vậy? Làm một người chồng, người cha bạc tình bạc nghĩa, nếu có một người nguyện ý yêu người, có phải người cũng nên thấy vui vẻ không?”

“Ta thừa nhận ta không phải một người chồng, một người cha tốt, cho nên ta hy vọng người cho ta một cơ hội làm lại.”

Hạ Mẫn Nhi kinh ngạc nháy mắt mấy cái. Lỗ tai của nàng có vấn đề sao? Sao tự nhiên lại nghe thấy những điều đáng ngờ như vậy chứ?

Hấn chăm chú nhìn nàng, “Ta biết người sẽ cảm thấy rất đột ngột, trên thực tế, chúng ta ta và bà nội đã gặp Đào Nhi, dĩ nhiên cũng tin nó là con ta!”

“Khoan, đợi đã.” Nàng lắc đầu, “Cho nên người đột nhiên nói muốn đền bù làm lại gì đó là vì biết Đào Nhi là con của người, ta không hề vượt tường ư?” Nàng chỉ trở vào cái mũi của mình, nổi giận nhìn hấn.

“Đó không phải nguyên nhân chính.” Hấn đáp. Thật ra, tim hấn đã sớm bị nàng khống chế, chỉ là ở chỗ này, từ trong con mắt nàng, hấn không thấy được sự rung động như thế.

“Không phải nguyên nhân chính?” Nàng lại bị hấn làm ơ hồ.

“Bà nội bị Tăng Dĩ Tuyên thiết kế, bà uất ức không vui, sợ mình trở thành kẻ thù lớn nhất của Cừu gia.”

Nàng chợt nhíu mày, “Cho nên?”

“Ta muốn xin người ôm Đào Nhi trở về Hoài Viên, bà nội đã mất hết mặt mũi cầu xin người rồi, nể tình bà là trưởng bối, người đừng so đo với bà.” Tuy nói thì rất hợp tình hợp lý nhưng hấn lại thấy chột dạ vô cùng, vì thực tế hấn muốn kéo gần lại khoảng cách với nàng, muốn giữ nàng ở gần hấn, muốn được gần quan ban lộc.

Nàng lắc đầu nói: “Ta sẽ không so đo với bà ấy nhưng ta không muốn về, về đó thì thật là kỳ cục.”

“Chỉ cần người đồng ý, chúng ta có thể kết hôn lần nữa.”

Hạ Mẫn Nhi phút chốc trừng to mắt, “Không! Ta không muốn!”

“Tại sao?” Cừu Dận Khang không thể tin được, nàng từ chối hấn, còn không chút do dự nữa.

Tại sao? Bởi vì lý do của hấn thật là ngu ngốc! Hơn nữa... Nàng không muốn gả cho hấn, khi vừa bắt đầu, nàng không hề có ý định ở lại cố đại sống hết quãng đời còn lại, nàng vẫn muốn về nhà, nàng không muốn yêu ai, nàng lo lắng đề phòng, lỡ như một ngày nào đó đột nhiên biến mất, hấn sẽ như thế nào? Nàng không muốn để hấn đau lòng, lại càng không muốn rời xa hấn — nàng ngơ ngẩn, đột nhiên cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Nàng lại càng không muốn hấn yêu ai cả! Bởi vì hấn là của nàng? !

“Hạ Mẫn Nhi, nói! Tại sao người không muốn?” Hấn đau đớn giận dữ hỏi.

Nàng kinh ngạc nhìn gương mặt điển trai này. Từ khi nào nàng đã bắt đầu khắc sâu gương mặt này vào trong tim rồi? Nàng thật sự rất sợ, “Không được là không được, nhưng ta nhất định đưa Đào Nhi về thăm bà nội!”

Hấn khẽ cắn môi, “Hạ Mẫn Nhi ”

“Cừu Gia, ta rất thích cuộc sống bây giờ, hơn nữa ta còn một cuộc sống mới, ta không muốn bị ai quấy rầy, không tiễn.” Nàng bối rối xoay người rời đi.

Cừu Dận Khang nhìn bóng lưng của nàng, muốn nói rồi lại thôi. Nàng từ chối hấn là vì Nguyên Lăng? Hay vì nàng chỉ là một linh hồn trong thân thể Hạ Mẫn Nhi?!

Hấn không có dũng khí để hỏi nữa, bởi vì, hấn sợ đáp án của nàng sẽ là về đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hạ Mẫn Nhi mang Đào Nhi và Tiểu Vũ đến Hoài Viên, còn đem theo một ít cháo do nàng tự làm.

Trong Nam Uyển, lão phu nhân tiều tụy hơn nhiều, vừa nhìn thấy nàng lập tức rơi lệ. Trong mấy ngày này, bà không ngừng nhớ lại hình ảnh ở trong miếu hôm ấy, Hạ Mẫn Mẫn đã từng ngăn bà lại, nhưng bà không nghe!

“Đào Nh, gọi bà cố nội đi.” Hạ Mẫn Nhi biết lòng tự ái của bà nội rất cao, vờ như không thấy bà rơi lệ, đẩy Đào Nhi đi vào trong, dựa vào cái giường.

“Bà ... bà cố nội.” Đào Nhi trắng trẻo cười tít mắt, bàn tay mập mập vỗ về tay của Thi Nhược Á.

Thi Nhược Á cười nhìn cậu bé, lại thấy Hạ Mẫn Nhi cười trêu đùa với nó, hai mắt rưng rưng, “Cám ơn... Cám ơn.”

Nàng lắc đầu, “Đào Nhi vẫn chưa ăn, bà nội ăn cùng cháu được không?”

Thi Nhược Á vội vàng lau nước mắt, “Được, để bà nội dứt cho nó...”

“Để con dứt cho lão phu nhân.” Tiểu Vũ đứng bên cạnh vội vàng lên tiếng.

Nhưng Hạ Mẫn Nhi cười với nàng lắc đầu, “Không cần, để cháo và Đào Nhi ở lại là được rồi. Bà nội, con để Tiểu Vũ ở ngoài cửa, có gì cần giúp cứ gọi Tiểu Vũ vào là được rồi!”

“Được được được...” Vừa nhìn thấy cháu, Thi Nhược Á không để ý đến gì khác nữa.

Hai chủ tớ cùng đi ra khỏi phòng, mở cửa sổ lên lên nhìn lão phu nhân vừa chơi với Đào Nhi, vừa dứt cho nó ăn, thỉnh thoảng lại cười rộ lên.

Về mặt Tiểu Vũ kinh ngạc, hạ giọng nói với chủ nhân: “Người trong phủ không phải nói lão phu nhân không có tinh thần ăn uống, chơi đùa gì sao? Sao bây giờ thấy rất bình thường a?”

“Đó là vì có món ăn tinh thần đến! Nhưng dù sao Đào Nhi cũng hoạt bát hiếu động, người ở ngoài đây, có gì cần thì chạy vào giúp, nghe không?” Hạ Mẫn Nhi nói.

“Vâng, chủ nhân — Cừu, Cừu Gia.”

Tiểu Vũ la lên làm nàng sợ hãi la to một tiếng, nàng vẫn chưa quên hôm đó mình chạy trốn chết thế nào, lòng của nàng trầm xuống, biết tránh không khỏi rồi, hẩn đứng cách nàng chỉ còn hai bước chân.

Thật là có cảm giác uy hiếp! Nàng không chút suy nghĩ nói: “Tiểu Vũ, chúng ta còn có việc phải xử lý, mau đi thôi.”

Người còn chưa kịp động, Cừu Dận Khang đã bay đến phía trước ngăn cản đường đi của nàng, con người lấp lánh có thần như muốn nuốt trọn nàng vào, hẩn nói với Tiểu Vũ, “Nàng sẽ ở đây làm khách mấy ngày, người về trước đi!”

“Dạ? !” Tiểu Vũ sửng sốt.

“Đi!”

Hai âm thanh đe dọa như nhau, không dám không nghe theo, mặc dù rõ ràng tình thế bất lợi đang nghiêng về chủ nhân.

“Tiểu Vũ? !” Hạ Mẫn Nhi khó có thể tin, ngẩng đầu nhìn người trước mắt, “Làm sao người dám người, người làm gì?”

“Chúng ta phải bàn lại.” Ôm lấy cái eo nhỏ của nàng, hẩn đưa nàng đi về phía Đông Uyển.

“Không có gì để nói cả!” Nàng không muốn nói, nhưng hẩn lại ôm nàng trực tiếp đi vào phòng ngủ ở Đông Uyển.

Vừa nhìn thấy căn phòng thanh nhã giản dị này, còn có một chiếc giường, cả người nàng lại thấy không tự nhiên, đành cứng nhắc ngồi xuống ghế: “Nói chuyện cần gì phải đến đây chứ?” Chuyện này rất mập mờ, sẽ làm cho người ta có suy nghĩ kỳ quái.

Nhưng hiển nhiên hẩn đã có dự mưu trước, kéo nàng xuống giường, làm nàng suýt nữa bị hù chết.

“Người, người muốn làm gì ? Bá vương ngành thượng cung à ? Ta không biết người là loại người như vậy”

“Người không phát hiện ra điều gì sao ?” Về mặt của hắn rất nghiêm túc, tuyệt không như nàng nghĩ!

Hạ Mẫn Nhi nháy mắt mấy cái, lấy lại bình tĩnh.“Cái, cái gì?”

“Trên giường chỉ có một chiếc gối, từ khi người bị mất trí nhớ, ta ...” Hắn hít sâu một hơi, những chuyện đó đúng là khó để mở miệng, nhưng hắn phải để cho nàng hiểu.“Mặc kệ người có tin hay không, ta không hề sinh hoạt chăn gối với ba người tiểu thiếp kia nữa!”

“Cái gì? !” Nàng không thể tin được, hắn đang “thủ thân” vì nàng sao? ! Vừa nghĩ tới hai chữ đó, nàng lại bật cười.

Nhìn đôi mắt trong suốt của Hạ Mẫn Nhi đột nhiên hiện lên nụ cười, Cừu Dận Khang không khỏi thở dài: “Người xấu lắm, người có biết không?” Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bất đắc dĩ, hắn vì nàng, yêu khổ cực như thế, nhưng nàng lại luôn tự tại hơn hắn rất nhiều.

“Ai xấu xa ? Một nam nhân đưa một nữ nhân vào một căn phòng không có người, chẳng phải vì muốn làm những chuyện đen tối đó ư?” Nụ cười này, nàng không hề khấn trương nữa.

“Ta có.” Hắn thừa nhận, “Ta không tin chuyện của chúng ta người không quan tâm đến!”

“Chuyện giữa chúng ta?”

Hắn đang muốn ám chỉ điều gì? Hạ Mẫn Nhi còn chưa kịp suy nghĩ, hắn đã nghiêng người đến gần, nàng lùi về sau, hắn lại tiếp tục nghiêng thân qua, khiến cho nàng phải nằm xuống, nhưng hai tay không quên chống đỡ lên lồng ngực của hắn, “Người đừng làm loạn, chẳng lẽ người đói bụng lắm à?”

Rất muốn nói nhưng hắn muốn thỏa mãn cho dục vọng của mình trước đã. Nhưng bụng của hắn lại “rột rột”, quả là dễ làm mất vui.

Hạ Mẫn Nhi sững sờ, sau đó bật cười, “Trời ạ! Quả nhiên là người rất đói bụng.”

“Đúng vậy, nhưng không chỉ đói bụng thôi đâu!”

Một câu hai nghĩa, chẳng lẽ nàng ngu ngốc đến mức không đoán ra sao ? “Để ta, ta đi nấu đồ ăn cho người!”

“Không thể ăn cái khác trước sao ?”

“Cừu Gia - - ”

“Kêu là Dận Khang.”

“Ta không muốn thân mật như vậy.”

“Vì sao?” Chết tiệt, bụng kêu “rột rột” đã bức mình lắm rồi, hắn nóng nảy quá, “Đừng kêu nữa!”

Nàng thản nhiên cười, không ngờ hắn lại nóng nảy như thế.“Chẳng phải tối qua người chưa ăn sao ? Mau ăn đi, ta sợ tiêu hóa của người sẽ rối loạn đó.”

“Người quan tâm đến ta như vậy, tại sao không muốn gọi tên ta ? Cùng ta thân mật ?”

Hạ Mẫn Nhi đột nhiên đẩy hắn đứng dậy, “Để ta đi chuẩn bị đồ ăn cho người.” Bảo nàng nói thế nào đây? Cho dù nàng thẳng thắn, cũng chưa chắc hắn có thể chấp nhận! Nhưng vừa ra khỏi cửa phòng, nàng lập tức nhìn thấy Tạ Nguyên Lăng, không khỏi sững sờ, “Sao người lại ở đây ?”

Cừu Dận Khang nhìn thấy hắn, sắc mặt cũng không tốt hơn là mấy, Đỗ tổng quản ở phía sau cười xin lỗi, “Cừu Gia, Tạ công tử hắn”

“Là ta tự xông vào, bởi vì ban nãy ta thấy Tiểu Vũ, nàng nói Mẫn Nhi ở đây, cho nên ta mới vội vàng chạy đến.” Tạ Nguyên Lăng không hề giấu diếm sự bất mãn của mình, chứng minh hắn đang rất giận bạn tốt đưa nàng vào phòng ngủ của mình.

“Chuyện gì cũng chưa xảy ra!” Những lời này là vì muốn bảo vệ Hạ Mẫn Nhi, mặc dù hắn hy vọng quan hệ của hai người không chỉ như thế.

Rõ ràng là bạn tốt, nhưng nàng đứng cạnh bên lại thấy mùi thuốc súng vô cùng đậm đặc.

“Ta phải đi đây, Đào Nhi đang chơi với bà nội, nó không thích chơi lâu với một người, để ta đi nói bà nội nghỉ ngơi một lát.” Nàng vội vàng rời khỏi.

“Mẫn nhi, chờ đã.” Tạ Nguyên Lăng vốn định đi cùng nàng, nhưng là

“Ta có thắc mắc, người đã rất quen thân với Đào Nhi, nhất định có thể thấy hần giống ta, tại sao người lại không nói ra chuyện này ?” Cừu Dận Khang đi lên ngăn hần lại.

Tạ Nguyên Lăng không sợ nhìn thẳng hần, “Sau khi Đào Nhi sinh ra, ta chưa từng gặp nó, lần đầu tiên mặc, người đã không muốn nhìn nó, muốn ta nói nó giống người cũng khó. Sau đó Hạ Mẫn Mẫn lại thừa nhận đã vượt tường, Đào Nhi lại càng không xuất hiện trong tầm mắt của ta.” Hần cười lạnh một tiếng, “Gặp lại Đào Nhi, sau đó cùng làm bạn với Hạ Mẫn Mẫn, lý do ta không nói cho người biết, hần người cũng đoán được bảy phần.”

Trong mắt của hần bốc lửa, trực tiếp chỉ ra nguyên nhân, “Người thấy cảm giác của ta với nàng cũng giống như người, không muốn để ta lợi dụng con giữ nàng lại?”

“Không sai. Nếu ta không kịp thời chạy tới, chẳng phải người đã lợi dụng bà nội và Đào Nhi để cưỡng bức nàng sao? !” Trong lời nói của Tạ Nguyên Lăng đầy bất mãn và lên án.

Con người đen thu vào, “Chúng ta là bạn tốt, có câu gọi ”Vợ bạn, không được chiếm.”

“Nàng không phải vợ của người.” Hần cắn răng nhắc nhở.

“Nhưng nàng đã từng, chẳng lẽ người không thấy áy náy à ?”

“Đồng Hán, Tào Tháo gả Thái Văn Cơ cho Đồng Tự, tuy Thái Văn Cơ từng là người của bạn tốt nhưng Đồng Tự không hề để ý, vẫn thương yêu có thêm với nàng, ta chỉ ứng theo sử sách mà thôi.” Tạ Nguyên Lăng tự tin.

Cừu Dận Khang nhìn chằm chằm hần, “Người sai rồi, bởi vì ta chưa hề rút lui.”

“Vậy phải xem năng lực của người ra sao đã!” Bỏ lại những lời này, hần xoay người rời khỏi.

Dựa vào năng lực? !

Hạ Mẫn Nhi trợn mắt hốc mồm nhìn đồng quạ cao thấp trước mắt, thêm một đám người hầu mang theo đầy sơn hào hải vị, các đồ vật kỳ quái khác cũng để đầy trong trác sảnh của Kim Viên.

“Bên này là trần châu của Tạ công tử, còn đây là mã não của Cừu Gia, bên này là quần áo do Tạ công tử chọn, đây là chăn gối mừng mền do Cừu Gia đưa đến...” Tiểu Vũ cẩn thận liệt kê lại. Đúng là đã được mở rộng tầm mắt a!

“Wow! Các món ăn này đúng là làm người ta thèm nhỏ dãi, sắc hương vị đều đủ cả a!” Bà vú không nhịn được nữa, thốt lên nói.

Hạ Mẫn Nhi kêu to, “Bỏ hết!”

Khó khi chủ nhân lại nổi giận, làm Tiểu Vũ và bà vú hoảng sợ, đành mời đám người kia đi ra ngoài, cũng quăng hết các đồ vật trong Kim Viên ra ngoài.

“Aizzzz!” Nàng thở dài, bây giờ nên làm như thế nào đây ?

Cha nàng từng nói, mọi việc nên thuận theo tự nhiên, nhưng chuyện hai nam nhân đoạt một nữ nhân, kêu nàng làm sao bây giờ ?

Tiểu Vũ và bà vú liếc nhìn nhau, lại cùng nhìn sang chủ nhân. Các nàng cũng hiểu nỗi lo của chủ nhân, trên thực tế, kêu hai người chọn một nam nhân tốt, hai nàng cũng biết làm thế nào? Một là ôn nhu thể thiếp tri kỷ, một là cuồng ngạo mê người, cha của con mình, thật là khó khăn! Thật sự rất khó!

Nhưng thật ra các nàng chưa hoàn toàn đoán đúng được nỗi lo của nàng.

Vấn đề khó khăn này, trong lòng Hạ Mẫn Nhi đã sớm có đáp án, một người là người bạn âm áp, một người là nam nhân ngạo mạn, đặt lên chiếc cân, bất luận là ai cũng có thể chọn được một đáp án. Chỉ là tình yêu là một chuyện, không thể nói đạo lý với trái tim được!

Nhưng Tạ Nguyên Lăng là nam nhân cho nàng sự âm áp khi nàng cần, nàng không muốn thương hại hắn a!

Sớm hôm sau, tri kỷ này lại đến nữa, mời nàng đi chơi, đi xem trò vui, đi xem hội chùa, đi xem chợ.

Mấy ngày sau đó, Cừu Dận Khang cũng mời nàng đi du sơn ngoạn thủy, nếu nàng không đi thì lại xem nặng bên này xem nhẹ bên kia. Không thể không nói, hắn có ưu thế hơn Tạ Nguyên Lăng, là cha của Đào Nhi, Đào Nhi dĩ nhiên thương hắn hơn, nhìn Đào Nhi vui sướng uốn éo trong ngực hắn, nàng chỉ đành thở dài.

Trừ phi là người mù, toàn bộ dân chúng ở Giang Đô đều biết hai người đang phân tài cao thấp, có người còn cá cược, song long đoạt châu, rốt cuộc châu sẽ vào tay ai ?

Có người cá cược thì dĩ nhiên có người đặt cược, mỗi một nhất cử nhất động của Hạ Mẫn Nhi đều trở thành trọng điểm, vậy nên có người bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc nàng có thật lòng với một trong hai người đó hay không

Nàng sắp không chịu nổi nữa rồi, ngay cả đi ăn cơm, đi mua sắm, còn phải mang nhiều “chó săn” đi theo, thì ra người thích nhiều chuyện ở đâu cũng có cả!

Không được , nàng nhất định phải kết thúc chuyện này

Nàng phải nói thẳng với hai nam nhân kia, thật ra nàng là quỷ mới đúng! Nhìn bọn họ vì nàng mà bấn loạn cũng được, dù sao cũng tốt hơn là tiếp tục chơi đùa!

12. Chương 10

Chương 10

Hạ Mẫn Nhi vừa về đến Kim Viên đã phái người đi mời Cừu Dận Khang và Tạ Nguyên Lăng đến, nói có chuyện quan trọng muốn nói với hai người.

Nàng vốn muốn nói cho xong một lần, nhưng hôm nay vừa lúc Cừu Dận Khang phải đi điều tra tập đoàn tiền giả, còn phải tự mình đi bắt người, rồi áp giải đến nha môn, còn phải , còn thân hơn từ cùng thủ hạ đi bắt bố người, nữa áp giải đến nha môn, còn phải tường thuật về quá trình bắt tập đoàn tiền giả này lại một lần nữa.

Cứ nhìn nhau với Tạ Nguyên Lăng như vậy cũng không phải là cách tốt, vì vậy, sau khi pha một ấm trà, ăn một miếng bánh, nàng thành thật nói với hắn, trong thân thể xinh đẹp này không phải là linh hồn của Hạ Mẫn Nhi

“Ha ha ha...” Hắn cười phá lên “Ý của ngươi ... ngươi là quỷ à ?”

“Ta đang nói rất chân thành.”

Nhìn thấy nước mắt trong đôi mắt của nàng, hắn mới trở về vẻ nghiêm túc hiếm có: “Ngươi... Nói thật ?!”

“Đúng vậy, có lẽ một ngày nào đó, ta sẽ trở về thân thể thật sự của ta, vì vậy nên ta không dám yêu, không muốn yêu, cũng không thể chấp nhận ngươi và Cừu Gia, ngươi có hiểu không ?”

Ý nghĩ này đúng là đáng sợ! “Ý ngươi nói là ngày hôm đó, linh hồn thật sự trong thân thể này đã bay đi nơi khác, sau đó ngươi nhập vào thân thể này, ngươi không phải là Hạ Mẫn Nhi?!” Tạ Nguyên Lăng kinh hãi nói.

“Có thể là vậy.” Tương lai như thế nào, nàng thật sự không thể biết trước.

Hắn đột nhiên cười khỏ nói: “Ta thấy chúng ta chỉ trời biết đất biết, người biết ta biết, mặc kệ người là ai ta cũng sẽ không từ bỏ!”

Nàng nháy mắt mấy cái, nước mắt rơm rớm. “Người không nghĩ ta bị điên, ta ăn nói bậy bạ sao ? Không lo rằng sau này ta sẽ biến thành một người khác hoàn toàn...” Nàng thật sự rất muốn khóc, nam nhân này đừng tốt như vậy được không!

“Yêu thì sẽ biết, nhưng Hạ Mẫn Nhi, người có yêu ta không? Ta không muốn buông tha cho người nên không ngừng cố gắng, nếu người thấy ta phiền toái, ta nguyện ý rời khỏi cuộc sống của người.”

Tạ Nguyên Lăng chưa từng chân thành đến như vậy, nhưng tim của hắn ... đau quá !

Hắn thấy hết rồi sao? ! Nước mắt thật sự lặn xuống. “Thật xin lỗi, không biết bắt đầu từ khi nào, thật đấy! Ở thời đại của ta, ta giống như con trai vậy, quàng tay quàng cổ gọi anh em là chuyện bình thường, ta không biết khi nào thì ... trái tim ta đã giao cho Cừu Gia ... Thật xin lỗi...”

Hít sâu một hơi, hắn nuốt dòng nước chua xót xuống cổ, dịu dàng lau nước mắt cho nàng: “Sao người lại khóc ? Người nên khóc là ta mới phải!”

“Nhưng ta không muốn mất đi một người bạn tốt như vậy!” Nàng không chút suy nghĩ ôm chặt lấy hắn.

“Các người đang làm gì đó? !” Một âm thanh giận dữ vang lên.

Một giây sau, hai người bị kéo ra, Cừu Dận Khang giận không át được, trực tiếp thưởng cho bạn tốt một quả đấm.

Không ngờ tâm trạng của hắn lại không kiềm chế được như thế, Tạ Nguyên Lăng không phản ứng kịp, khoe miệng xuất hiện vài đốm máu đỏ.

“Người điên rồi? !”

“Thì sao ? Ta cảnh cáo người, không được đụng đến nàng nữa, nghe chưa ? !” Hắn giận không kềm được

“Người có quyền gì ngăn ta?”

Hai người giằng co bằng ánh mắt, không khí đầy mùi ám khí.

Thảm rồi, chẳng lẽ vì nàng mà hai người này sẽ xảy ra chiến tranh sao? Hạ Mẫn Nhi nghĩ mình nên làm chút gì đó

“Không ngờ chiếc giày người ta đã mang, người cũng có hứng mang lại.” Cừu Dận Khang không lựa được lời nói. Hạ Mẫn Nhi thuộc về hắn, Nguyên Lăng là bạn tốt, tại sao cứ muốn tranh đoạt với hắn chứ ?

“Đúng vậy, nhưng vì người đó đã quăng chiếc giày đó đi, ta mới thấy thoải mái như thế!” Giọng điệu của hắn cũng không tốt.

“Nguyên Lăng, nói như người thì ta không chút cảm kích đâu.” Hạ Mẫn Nhi bị xem như đôi giày dĩ nhiên thấy tức giận nhất, hung hăng liếc xéo bạn tốt.

Nghe vậy, Tạ Nguyên Lăng bật cười, “Thật xin lỗi, đừng nóng giận, ta chỉ bị chọc tức thôi.”

“Ta biết, thật ra thì ...” nàng cũng nở nụ cười, “Cũng nên cảm ơn người đã ưu ái đôi giày cũ này.”

Nhìn hai người có qua có lại, cười cười nói nói, Cừu Dận Khang chỉ cảm thấy dấm chua đầy người.

Tuần nhan của hắn nhăn nhó lại, “Chúng ta đi!” Hắn đột nhiên kéo tay nàng chạy lấy người.

“Đi đâu?” Nàng đành đi theo.

“Đến Hoài Viên, hơn nữa từ nay về sau, ta ở đâu người ở đó, không cho người gặp tên kia nữa!”

“Thấy sắc khinh bạn.” Tạ Nguyên Lăng cũng đi theo, khiêu tránh bạn tốt.

“Vậy thì sao ? Còn nữa, tốt nhất người nên tránh xa nàng ra!” Hắn ngoan độc trừng mắt nhìn bạn tốt.

“Là ai nên cách xa nàng đây? Người có phải nên tôn trọng sự quyết định của Hạ Mẫn Nhi, xem xem nàng chọn ai không? Hay là người nhất gan, không dám nghe đáp án của nàng?”

Cừu Dận Khang phút chốc dừng bước lại, nhìn chăm chăm bạn tốt.

“Chẳng phải đây là sự tranh đoạt giữa các nam tử hán sao? Mặc kệ ai thua ai thắng cũng phải làm đôi phương tâm phục khẩu phục.” Tạ Nguyên Lăng thần nhiên hỏi ngược lại.

Hạ Mẫn cũng kinh ngạc. Chẳng phải hắn biết người trong lòng của nàng là ai sao? Hắn nháy mắt với nàng, trên gương mặt tuấn tú sừng đỏ thoáng lên nụ cười giễu cợt. Nàng hiểu, hắn không muốn để Cừu Dận Khang đắc ý như vậy, ai bảo chưa hiểu chuyện gì đã vội đánh người!

Quân tử tranh giành, được rồi! Cừu Dận Khang hít sâu rồi thở dài, lưu luyến buông tay nàng ra. “Được, người nói đi, là ai nên cách xa người một chút?” Đôi mắt chim ưng kia nhìn nàng chăm chăm.

Theo khách quan thì Tạ Nguyên Lăng giống như là nắm chắc phần thắng, vô cùng dễ dàng, “Được, người nói đi, nói thật lớn đi!”

“Ta, ta nên nói như thế nào?” Sao lại ném vấn đề khó khăn này cho nàng chứ? Nàng ảo não nhìn bạn tốt.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Hắn nhíu mày, “Người không nói, ta không thể làm gì khác hơn là đáp lễ hắn một quyền, ít ra ta cũng nên được phát tiết chứ? Mỹ nhân không phải của ta, ít ra cũng phải chiếm thể thượng phong về mặt gì khác!”

“Cái gì?” Cừu Dận Khang còn chưa phản ứng kịp, bạn tốt đã nhanh chóng tặng cho hắn một quả đấm, trong nháy mắt, hắn đã ngã xuống đất, trong miệng vẫn còn mùi máu tươi mặn măn.

“Cừu Gia!” Hạ Mẫn Nhi không chút suy nghĩ đã chạy tới, “Chảy máu rồi!” Nàng tức giận quay đầu lại nhìn chăm chăm Tạ Nguyên Lăng, “Có phải hơi độc ác không ?!”

“Đau lòng? ! Tốt lắm, nếu người có được trái tim của người là ta thì thêm một quyền nữa ta cũng chịu.” Bỏ lại buổi nói chuyện này, thấy được nụ cười đắc ý của bạn tốt, hắn mỉm cười lắc đầu, không nói gì nữa xoay người bỏ đi.

Trong phòng, chỉ còn Hạ Mẫn Nhi đỏ mặt và Cừu Dận Khang đang chảy máu miệng, nhưng hắn không kêu lên một tiếng, chỉ dùng đôi con ngươi dịu dàng nhìn chăm chăm vào nàng, làm cho tim nàng nhảy loạn, mặt nóng hâm hấp.

Rốt cục, nàng nhịn không được nữa, “Người rốt cuộc đang nhìn ”

Hắn ôm nàng vào lòng, cúi người hôn lên nàng, nụ hôn này rất bá đạo, giống như đang công bố nàng là của hắn! Vĩnh viễn cũng chỉ là của một mình hắn!

Nhưng nụ hôn nóng bỏng này lại nhanh chóng trở nên ôn nhu dịu dàng, giống như muốn nàng biết được hắn yêu nàng đến thế nào, hắn càng càng xâm nhập, nàng kim lòng không được khê run người, trong đầu chỉ nghĩ đến một chuyện nên nói với hắn.

Môi của hắn bắt đầu cắn lên tai nàng, sau đó đi xuống cái cổ trắng nõn của nàng, làm suy nghĩ của nàng bắt đầu trở nên hỗn loạn

Cừu Dận Khang nhẹ nhàng đẩy nàng ngã xuống giường, nương theo nhiệt độ cơ thể dẫn đường, hắn từ từ mở vạt áo nàng ra, chỉ chốc lát sau, y phục của nàng đã bị cởi hết, hắn chôn đầu vào ngực nàng, thở gấp một tiếng, nàng phát lên một tiếng ngân mê người, làm mọi lý trí của hắn đều mất hết, chỉ còn sự cuồng dã ở lại.

Mọi quần áo của Hạ Mẫn Nhi đều bị hắn cởi ra, nụ hôn của hắn càng thêm mãnh liệt, tay của hắn có mặt khắp nơi, hại cả người nàng nóng lên, mãi đến khi cơ thể nóng hâm hấp của hắn dán lên người nàng, nàng mới chợt hoàn hồn, hít một hơi. “Đợi đã ...”

Cho dù vẫn chưa từng thử chuyện đó nhưng nàng hiểu cảm giác nóng giữa chân lúc này là gì.

Nhưng mà ... “Ta vẫn chưa nói ra chuyện này, ta không phải người của thời đại này!” Rốt cuộc nàng cũng bật thốt được.

Thở hổn hển, hai tay nàng quàng qua bờ vai gợi cảm của hắn, nàng chờ đợi một phản ứng kinh ngạc nào đó từ gương mặt này, nhưng không ngờ —

“Ta biết.” Sau đó, môi hắn lại cuồn dả cướp đi môi nàng.

“Cái gì? Người biết? !” Tuy cả người đã trống rỗng, mềm nhũn nhưng nàng vẫn còn đủ sức để tránh khỏi môi của hắn.

Cừu Dận Khang giải thích lại một lần về chuyện làm sao mình biết được bí mật này, bao gồm cả việc lần trước nghe nàng khẩn cầu với Quan Âm Bồ Tát.

Nhưng đôi mắt khó hiểu nghi ngờ kia lại làm hắn thấy mất vui, hắn chỉ muốn thấy nàng đỏ mặt, vội vàng kéo chăn che kín thân thể trần truồng của mình.

Vấn đề là, hắn cũng là trần truồng, hơn nữa còn là ở nơi ấy, nàng không thể làm gì khác hơn là đưa một nửa chăn cho hắn. Ai mà biết người nào đó được voi đòi tiên, ôm nàng vào lòng, sau đó kể thật chi tiết về việc ở miếu Quan Âm lần trước.

Hạ Mẫn Nhi kinh ngạc nhìn hắn, “Ta là linh hồn sống lại, người không sợ sao?”

“Ngốc nghếch! Người lương thiện hơn, dịu dàng hơn Hạ Mẫn Nhi nhiều, rất đáng để ta yêu, ta sợ cái gì?”

“Nhưng mà ... nếu bỗng dưng ta trở về thì sao? Nếu như ta bị đuổi ra cơ thể này, thành một linh hồn vô gia cư thì sao? Nếu như ta gọi người người không nghe, kêu người người không nhìn, ta nên làm gì đây?” Nàng không thể không nói ra sợ hãi trong lòng mình, “Ta rất sợ, lỡ như ta thật sự biến mất thì người làm sao đây? Người sẽ rất đau lòng, rất cô đơn! Ta không muốn yêu”

“Không đúng! Hạ Mẫn Nhi, ông trời đã sắp xếp như thế, ta tin chắc nhất định có đạo lý.” Cừu Dận Khang thâm tình nhìn nàng, “Có lẽ, trời uốn người hiểu được giá trị tồn tại của người, vừa để người hạnh phúc, cũng để cho người khác hạnh phúc.” Hắn ôm nàng vào ngực thật chặt, “Giống như ta, Đào Nhi và các nạn dân vậy.”

Nghe lời nói khích lệ này của hắn, nàng bỗng thấy dũng cảm nổi lên.

“Ta yêu người, ta sẽ luôn bảo vệ cho người, hơn nữa chẳng phải bây giờ hai chúng ta đang kết hợp với nhau sao? Đừng suy nghĩ nhiều quá, chỉ cần yêu ta là được rồi.”

Đúng vậy, yêu thì yêu đi! Cứ thử một lần xem, chuyện ngày mai ai mà biết được? Sống thì nên yêu ngay!

Hạ Mẫn Nhi ôm hắn thật chặt. Môi của Cừu Dận Khang lại cướp đi môi nàng lần nữa, cùng nàng triền miên.

Bên trong bức màn lộ ra một cảnh xuân sắc ngàn vàng.

Cừu Dận Khang thắng được trái tim của mỹ nhân!

Tin tức nhanh chóng truyền ra khắp hang cùng ngõ hẻm ở Giang Đô, có người thì khóc thét, có người lại vui vẻ, nhưng vui vẻ nhất phải là Thi Nhược Á, chưa đến năm ngày, bà đã chuẩn bị xong việc đưa con dâu từ Kim Viên về Hoài Viên, còn bày tiệc mừng, dĩ nhiên tốn không ít tâm tư.

Mặc dù là người thua nhưng Tạ Nguyên Lăng rất có phong độ, không chỉ đến tận nhà chúc mừng mà còn tặng quà đại lễ, cười mãi cho đến khi bữa tiệc kết thúc, thậm chí còn kéo một đám người say về nhà hắn tiếp tục uống cho đã.

“Bạn tốt đang làm gì? !”

Đây là câu hỏi của Cừu Dận Khang, hỏi Hạ Mẫn Nhi.

Giờ phút này, trong tân phòng đỏ thắm, hai cây đèn cầy tỏa ra ánh sáng mập mờ, hai người thâm tình ôm nhau.

Cừu Dận Khang lấy mũ phượng xuống thay cho nàng, lại giúp nàng cởi khăn quàng ra, tay của Hạ Mẫn Nhi cũng không còn nhàn rỗi, lấy mũ tân lang của hắn đi, cởi hồng bào giúp hắn, chỉ chốc lát sau, trên người hai người chỉ còn một màu trắng đơn điệu.

Khi hắn còn bắt đầu muốn hưởng thụ ngàn vàng đêm thanh xuân thì nàng lại ngăn hắn lại.

“Ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với người.”

“Không thể khi đang viên phòng ”

Nàng rất kiên trì, “Không được! Lúc này thân phận của ta không còn là vợ cũ nữa, cho nên ta muốn nói, lẽ như linh hồn của ta lại lạc đường, không thể trở về ”

Tay của hắn thoáng che lại môi nàng, lắc đầu, “Không đâu, qua đêm nay, ta là phu, người là thê, ta và người sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa!”

“Không được , người đừng quên ta vì một sự cố nên mới rơi vào thân thể này, vậy nên chúng ta phải tìm ám hiệu, giống như mật ngữ vậy, chỉ có trời biết, đất biết, ta biết, người biết thôi.”

Đây là chuyện lần trước Tạ Nguyên Lăng nhắc nhở nàng, theo lời hắn, sau ngày hôm nay, trở thành vợ của Cừu Dận Khang rồi, nàng nên tìm một mật ngữ, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất thôi!

“Nếu như ta không nói ra được thì người hãy tự hiểu, có một năng lượng đã mang ta đến một nơi khác, đến lúc đó thì linh hồn trong thân thể này dĩ nhiên là người khác thôi, nhưng nếu thật như vậy thì làm sao đây ? Hay là khi ta nhập vào một thân thể khác, chạy đến tìm người, nói mật ngữ, đến lúc đó người lại nhận ra ta, lại yêu ta, có được không ?”

Nàng to gan đặt chân lên đùi hắn, hai tay ôm lấy cổ của hắn, động tác này rất tự nhiên, gương mặt nàng cũng rất tự tại, nhưng cái tư thế thân mật đáng chết này, làm Cừu Dận Khang cảm thấy huyết mạch sôi trào, bởi vì tay nàng đang đặt lên phần nhạy cảm của hắn.

“Nói cái gì?” Hắn đành dè dặt dọa唬 xuống, hỏi nàng.

Hạ Mẫn Nhi thâm tình nhìn hắn, “Đây là một câu danh ngôn ở thời đại của ta, ta lo rằng một ngày nào đó, ta đứng trước mặt người, người lại không nhận ra ta.” Hốc mắt của nàng ửng đỏ, “Nghe cho kỹ đây, ”Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là hai người trời nam đất bắc, mà là ta đứng trước mặt người, người lại không nhận ra ta yêu người.”

Cừu Dận Khang cũng thâm tình khẩn thiết nhìn nàng, “Không! Ta nhất định sẽ biết là người, nhất định ta sẽ biết người là người mà ta yêu nhất ... nhất định.”

Hắn ôm nàng, sau đó nghiêng người đè nàng lên hi giường.

Đêm đã khuya, xuân ý càng đậm.

Bhutan.

Trong bệnh viện, Thâm Phổ lặng lẽ ngồi trước giường bệnh, nhìn con gái đã hôn mê mấy tháng trời trên giường và Hà Hiếu Uyển đứng bên cạnh.

Cô nhìn người đàn ông kia bỏ đi bộ đồ Lạt Ma rồi, đổi lại chiếc quần jean và áo sơ mi trắng, nghiêng người ôm lấy anh, “Em vừa hỏi bác sĩ trưởng khoa ... Mẫn Nhi nó ... có khả năng không thể tỉnh được nữa.”

“Anh biết, hồn phách của nó không còn trong thân thể này, dĩ nhiên không thể tỉnh lại nữa.”

Thâm Phổ bình tĩnh kể lại đầu đuôi sự việc, Hà Hiếu Uyển nghe anh nói cũng vô tình nghiêm túc.

Từ sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, làm cho Hạ Mẫn Nhi bị thương nặng, cô đã xin nghỉ việc, ngày ngày đứng cạnh giường bệnh, bởi vì cô thấy rất có lỗi. Nếu hôm đó để cô lại xe, cô ở lại trên xe thì tốt rồi, sẽ không xảy ra tiếc nuối vĩnh viễn cũng không thể bù đắp nổi nữa nữa.

“Anh đã nói đây không phải lỗi của em, sinh mệnh của nó đã được sắp xếp trước, anh cứ nghĩ anh có thể thay đổi sinh mệnh của nó, xem ra mọi việc đều đã có định trước.”

Bởi vì tâm linh trao đổi, mặc dù cô không nói nhưng anh vẫn biết rõ cô đang nghĩ gì.

Hà Hiếu Uyển thâm tình nhìn người đàn ông tuần láng đến bức người bên cạnh, “Em biết, anh đã từng nói với em, trên thế giới này có rất nhiều điều không thể giải thích được, nhưng trước mắt có một chuyện, trong mắt chúng ta Mẫn Nhi đang sống một cuộc sống thực vật, nhưng thực ra hồn phách của cô bé đang ở một thời không khác, cũng đang sống rất vui vẻ, có phải không ?”

Thâm Phổ mỉm cười gật đầu.

Mẫn Nhi vừa sinh ra đã có một vận mệnh khác người, khi tròn mười tám tuổi, cô sẽ phải trở về thân thể của Hạ Mẫn Mẫn, cứu vãn gia nghiệp của Cừu gia.

Bởi vì, Hạ Mẫn Mẫn chết trước tuổi, hồn phách dao động, thấy tiểu thiếp tham lam, có thể sẽ phá hoại sự nghiệp trăm năm của Cừu gia, làm cho nhà cửa Cừu gia suy sụp, trôi dạt khắp nơi, vì vậy nên hồn phách của bà chỉ có thể bay mãi trong vũ trụ này, mãi cho đến khi tìm kiếm được linh hồn của Hạ Mẫn Nhi có từ trường giống như mình, bà cứ chờ, chờ đến khi cô bé ra đời, chờ đến khi linh hồn của cô rời khỏi thân thể, mới dẫn dắt cô trở về kiếp trước.

Thâm Phổ tình thông về những chuyện này, cũng an lòng giúp bà được an nghỉ.

Điều này chứng minh dù trải qua bao nhiêu năm, Hạ Mẫn Nhi đã thực hiện được nhiệm vụ, còn giúp cho Hạ Mẫn Mẫn có nhiều công đức, để linh hồn bà không bị phiêu bạt nữa.

“Chính là tối nay.” Anh đột nhiên nói.

Hà Hiểu Uyển nghe vậy, nước mắt rơm rớm, “Ý của anh là em vĩnh viễn phải nói tạm biệt với Mẫn Nhi?”

“Ừ.”

Lau đi nước mắt, cô đi đến bên giường, nhìn bạn tốt đi vào giấc mộng ngàn thu.

“Cám ơn em, Mẫn Nhi, em đã giúp cho chị và ba em có một tình duyên, chị nhất định sẽ khắc sâu em vào trong tim, em ở thế giới khác nhớ phải sống hạnh phúc đó!”

Cô nắm chặt tay Hạ Mẫn Nhi, thầm hứa hẹn. Đi tới bên cạnh Thâm Phổ, sau khi ôm anh rồi, cô để anh lại cùng Mẫn Nhi.

Chỉ chốc lát sau, một Lạt Ma trên năm mươi tuổi bước vào, con người đen lộ lên vẻ lão luyện tinh anh, giọng nói trầm thấp cứng cáp, khí thế uy nghiêm, “Chuẩn bị xong chưa?”

“Vâng, cảm ơn sư phụ thành toàn.”

Thâm Phổ nhìn thấy sư phụ ngồi vào chỗ của mình rồi, bắt đầu niệm Kinh, nhập tâm vào chuỗi hạt châu trên tay.

Anh nằm trên một chiếc giường khác, từ từ ngủ say.

Không biết qua mất bao lâu, anh mơ mơ màng màng tỉnh lại, tựa như mộng tựa như thật, anh thấy con gái trên giường ngồi dậy, anh cũng lập tức ngồi dậy, kinh ngạc nhìn cô.

“Cha!” Hạ Mẫn Nhi không dám tin, vừa khóc vừa cười chạy đến phía anh.

“Trời ạ! Mẫn nhi, Mẫn nhi...” Anh khó nén kích động, ôm cô thật chặt.

Cô cũng ôm anh thật chặt, “Cha, xin lỗi vì làm cha lo lắng, con đã phải qua một không gian khác để sống.”

“Cha biết Con có khỏe không?” Hốc mắt anh ửng đỏ nhìn cô, nhưng nụ cười hạnh phúc trên mặt cô đã cho anh đáp án xác thực nhất

“Vâng, rất tốt.”

Cô hưng phấn nói cho cha biết mình đã gặp được bao nhiêu chuyện kỳ lạ thế nào, bao gồm Cừu Dận Khang, Đào Nhi, bà cố nội... Còn rất nhiều, rất nhiều người bạn tốt nữa. Anh vui thay cho cô, cũng nói với cô, mẹ từng đến thăm cô, còn chuyện anh và Hà Hiểu Uyển đã kết dây tơ hồng nhờ cô thế nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, kinh văn trong tai càng lúc càng nhanh, anh biết thời gian không còn nhiều, trong lòng lại lưu luyến không thôi nhưng chỉ đành ôm cô vào ngực thật chặt, “Biết con sống tốt như vậy, cha cũng an tâm, con phải sống thật tốt, thật hạnh phúc ...”

Hạ Mẫn Nhi rơm rớm nước mắt, nghẹn ngào gật đầu, “Cha cũng vậy, nhớ phải hạnh phúc với chị Uyển Uyển đó!”

“Ừ, cha hứa với con.”

Bỗng dưng, một âm thanh chói tai len vào màng nhĩ của Thâm Phổ, anh tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Nhìn sư phụ, anh cảm kích rất nhiều, khom lưng hành lễ.

13. Vĩ Thanh

Vĩ thanh

Trong thư phòng ở Hoài Viên, Cừu Dân Khang khó có thể tin nhìn chăm chăm Đỗ tổng quản.

“Người nói gần đây, phu nhân thường mua các căn nhà và đất đai xung quanh kênh đào?”

“Dạ.”

Đỗ tổng quản cũng cảm thấy khó xử, việc xây dựng kênh đào đang tiến hành, ồn ào ầm ĩ, không ai làm ăn được, Cừu Gia nhân cơ hội này mà tích cực thu mua lại với giá rẻ. Không ngờ lại xuất hiện rất nhiều địch thủ tranh mua cùng Cừu Gia, không ngờ lại là đương gia chủ mẫu sau lưng!

“Dạ, thưa Gia, phu nhân trừ mua đất ra còn khích lệ các hạ nhân ở Thiên Thủy lâu mua, nàng còn lập ra một phong trào là ‘trả tiền theo kỳ.’” Hắc cau mày, “Có nghĩa là do nàng bỏ tiền ra mua trước, sau đó bọn họ sẽ trả theo từng giai đoạn, có lẽ đến vài năm nhưng không cần một lợi tức nào.”

Sau khi kinh ngạc, con người đen của Cừu Dân Khang tỏ ý tán thưởng. Ý nghĩ của lão bà đúng là mới mẻ độc đáo, càng chứng minh cho việc linh hồn nàng đến từ tương lai.

Nhìn chủ nhân đặc ý, hắc không biết còn một chuyện nữa có nên nói hay không? Suy nghĩ lại, Đỗ tổng quản đành mở miệng, “Phu nhân còn có một quân sư, tên quân sư này thường đi giao thiệp với các thương gia thay nàng, cũng không phải ai xa lạ, là bạn tốt của chủ nhân ngài.”

Nguyên Lăng! Đáng chết, hắc nên sớm biết là hắc ta! Biết rõ giữa hai người họ chỉ là tình bạn thuần khiết nhưng hắc vẫn thấy ghen tức! (Ghen ăn tức ở với người khác =))

“Cha, cha, xem mẹ mới mua đồ chơi cho Đào Nhi nè.”

Đào Nhi cười tít mắt chạy đến, chạy theo sau là Hạ Mẫn Nhi, vừa thấy đôi mắt trong sáng kia, mọi tức giận trong lòng hắc cũng bay đi hết.

N.g.u.ồ.n. .t.ừ. .s.i.t.e. .T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m.

Hắc ôm lấy Đào Nhi, “Con ngoan, ra ngoài chơi, ba có việc muốn nói với mẹ.”

“Được, con đi tìm bà nội chơi vậy.”

Đỗ tổng quản nắm tay tiểu thiếu gia rời khỏi.

Hạ Mẫn Nhi cười nhìn hắc, “Biết rồi sao?”

Chẳng lẽ nàng cũng biết ư? Hắc mỉm cười gật đầu,

“Ta chỉ muốn xem xem ta và chồng ta có suy nghĩ giống nhau như trong lịch sử nói hay không thôi.”

Cho nên, nàng từ từ nói, theo lịch sử ghi lại, thời nhà Đường, Ba Tư, Bà La Môn, Nhật Bản, Triều Tiên, thương nhân các nước này đều phải qua lại Dương Châu, mà Dương Châu có hai kênh đào được khai thông, trở thành nơi then chốt quan trọng nhất trong việc vận chuyển từ Bắc xuống Nam, khắp kênh đào đều là khu vực vàng để người ngoại quốc ra vào giao dịch, muốn ở, muốn ăn, muốn dùng đều liên quan đến kênh đào, đến lúc đó giá đất nhất định tăng cao, nàng có thể làm địa chủ a!

“Không ngờ người nhìn xa trông rộng như vậy!”

“Đó là đương nhiên, còn nữa, người có thể có tiền để mua đất, lại có tiền ượn...” Hắc đột nhiên đem nàng bồng lên. “Người làm gì?”

“Sự nghiệp của Cừu gia càng lúc càng lớn, người cũng lo lắng nên cố gắng muốn tích lũy cho Cừu gia, đúng không?”

Hạ Mẫn Nhi gật đầu, nhưng vẫn không hiểu tại sao hấn bỗng nàng từ thư phòng đến phòng ngủ làm gì, sau khi đặt nàng lên giường còn khóa cửa lại. Rất cực, nàng cũng hiểu, mặc dù hơi chậm.

“Xin nhờ, ban ngày ban mặt người cũng muốn làm sao?!”

“Dĩ nhiên, ta đang suy nghĩ cho Đào Nhi, sau này nó quản lý gia nghiệp của Cừu gia rất cực khổ, vậy nên”

Về mặt hấn tà mị chiếm lấy môi nàng, nàng nhanh chóng tránh khỏi, “Đợi đã, người quên một chuyện.”

Nhéch miệng cười một tiếng, hấn nhẹ giọng nói mật mã bên tai nàng, “Khoảng cách xa nhất trên đời không phải là sống hay chết, không phải là người trời nam kẻ phương bắc”

Aizz, lão bà đại nhân đã nói, tuy đã có quan hệ thân mật với hấn nhưng nếu linh hồn bên trong không phải của nàng, nàng sẽ tức giận, vì vậy mật ngữ này không thể quên được.

“Mà là ta đứng trước mặt người, người lại không nhận ra ta yêu người.”

Hạ Mẫn Nhi thâm tình vòng quanh cổ của hấn.

“Không... Ta biết người yêu ta, ta cũng biết ta yêu người nhiều đến thế nào...” Cừu Dận Khang lẩm bẩm nói nhỏ, ôn nhu nhìn nàng, sau đó chiếm cứ lấy đôi môi đỏ mọng kia.

Ngoài phòng, ánh nắng ấm áp, trên các cành cây trĩu trĩu không biết đã nhú mầm lên từ lúc nào, lặng lẽ nói cho ngọn gió đang rong ruổi biết, mùa xuân đã đến rồi.

~ hết trọn bộ ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/treu-gheo-ha-duong-the>